

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κεντρικό Όργανο στα ελληνικά της Διεθνιστικής Κομμουνιστικής Ομάδας
(ΔΚΟ)

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ Νο2 (Ιούνιος 2004):

- Κάποιες σκέψεις πάνω στα γεγονότα που εκτυλίσσονται στην παρούσα φάση στο Ιράκ
- Η καπιταλιστική καταστροφή
- Η σταθερά της επαναστατικής θέσης στον πόλεμο
- Ολότητα και ιμπεριαλιστικός πόλεμος

Κάποιες σκέψεις πάνω στα γεγονότα που εκτυλίσσονται στην παρούσα φάση στο Ιράκ

"Ο εχθρός μας βρίσκεται στην ίδια μας τη χώρα. Είναι η ίδια μας η αστική τάξη".

Karl Liebnicht, 1915

Εδώ κι ένα χρόνο, οι αναλύσεις για τα τεκταινόμενα στο Ιράκ σίγουρα δεν έλειψαν. Ειπώθηκαν, γράφτηκαν, συζητήθηκαν, δημοσιεύτηκαν πολλά. Τόνοι μελανιού μας εξήγησαν τις αντιφάσεις στο εσωτερικό της αμερικανικής κυβέρνησης, τη σύγκρουση ανάμεσα στο ζεύγος Chirac-Schroder και τον αγαπημένο τους Bush, τον ανταγωνισμό ανάμεσα στην αμερικανική πετρελαϊκή εταιρεία Halliburton και τη γαλλική Total-Elf-Fina, τη φύση της αμερικανικής αυτοκρατορίας και τα στρατηγικά της συμφέροντα... τη σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνας, τον ανταγωνισμό δολαρίου-ευρώ... τη σημασία του αερίου και του πετρελαίου, το κόστος της επιχείρησης ανοικοδόμησης του Ιράκ, την έκταση του εμπορίου όπλων κ.α. Αλλά όλο αυτό το πληροφοριακό overdose - όλη αυτή η προπαγάνδα, πρέπει να συμπληρώσουμε - αντανάκλα το φοβερό αδιέξοδο μέσα στο οποίο βρίσκεται σήμερα το προλεταριάτο (και οι πρωτοπορίες του), ακινητοποιημένο(ες) στους βάλτους της αστικής ανάλυσης. Η ουσία αποκρύφτηκε, καταχωνιάστηκε, μασκαρεύτηκε: η αναφορά στη σύγκρουση προλεταριάτου και αστικής τάξης έπεσε στην παγίδα της κυρίαρχης ιδεολογίας, ισχυροποιώντας την.

Γιατί είναι η κυρίαρχη ιδεολογία αυτή που αναγγέλλει το τέλος της Ιστορίας (της πάλης των τάξεων) και την ύπαρξη στο διηνεκές του καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο οι αστοί θα ήθελαν να διαταράσσεται αποκλειστικά από συγκρούσεις μεταξύ των διάφορων φραξιών που κατέχουν τα μέσα παραγωγής.

Η αφετηρία μας είναι ριζικά διαφορετική. Ως κομμουνιστές, δεν αναλύουμε τα γεγονότα απλά για να τα κατανοήσουμε, αλλά για να τα μετασχηματίσουμε, να τα ανατρέψουμε και να θέσουμε ΤΕΛΟΣ σε αυτήν την κοινωνία της μιζέριας, του πολέμου και της πείνας. Το να περνάμε τον χρόνο μας περιγράφοντας τις φρίκες αυτής της ανθρωποφάγου κοινωνίας σημαίνει ότι βρίσκουμε νόημα σε κάτι τέτοιο, σημαίνει ότι υιοθετούμε έναν εξόχως παθητικό ρόλο και ότι μετατρέπομαστε σε ερευνητές της βιολογίας του κεφαλαίου αντί να συμμετέχουμε στο βίαιο τέλος, τον ενταφιασμό και τη νεκρολογία του. Η εκκίνηση από το σημείο αυτό, το οποίο θεωρούμε το πιο προφανές, το πιο σημαντικό - την καταστροφή αυτού που καθημερινά ως προλετάριους μας καταστρέφει - σημαίνει να παίρνουμε αποφασιστικά θέση στην καρδιά των γεγονότων που εκτυλίσσονται εκεί, κάτω από τα μάτια μας" σημαίνει να παίρνουμε μέρος στα ίδια τα γεγονότα σαν δρώσα δύναμη, σαν πρωτοπορία, ακόμα κι αν σήμερα η ίδια η λέξη προκαλεί αρνητικούς συνειρμούς και γίνεται συχνά κατανοητή στη λενινιστική εκδοχή της.

Εδώ και δυο χρόνια, τα αμερικανοβρετανικά στρατεύματα έχουν εισβάλλει στο αφγανιστάν στο όνομα του "αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία". Τον περασμένο χρόνο ήταν η σειρά του Ιράκ και από καμία πλευρά ακόμα δεν μπορέσαμε να διαβάσουμε παρά μόνο λίγες γραμμές πάνω στο κεντρικό ζήτημα: πού λοιπόν βρίσκεται το προλεταριάτο μέσα σε αυτό το μπουρδέλο; Τι κάνει; Ποιές είναι οι ιδεολογίες με τις οποίες αντιπαρατίθεται στην τάση του να αυτονομηθεί από όλες τις αστικές δυνάμεις για να τις πολεμήσει; Αυτά είναι που θα έπρεπε να συζητούν σήμερα οι προλεταριακοί πυρήνες, οι οποίοι, ενάντια σε ανέμους και πλημμυρίδες και εντός της εμετικής ατμόσφαιρας της κοινωνικής ειρήνης που μας πνίγει, προσπαθούν να κρατήσουν ψηλά τη σημαία της κοινωνικής επανάστασης. Και αντί γι' αυτό, η πλειοψηφία, αν όχι όλοι, παραμένει προσκολλημένη στην προβληματική του αν η τάδε η δείνα ενδοαστική αντίφαση είναι η κυρίαρχη. Λέγοντας αυτά βέβαια, δεν έχουμε ακόμα φτάσει να μιλήσουμε για το χειρότερο: την αδυναμία, την οποία μοιράζεται ένας μεγάλος αριθμός προλεταρίων, να αναγνωριστεί στα γεγονότα αυτά ο αγώνας των ταξικών μας αδερφών. Στην πιο άθλια αδιαφορία για αυτή τη νέα προλεταριακή σφαγή προστίθεται ο ευρωκεντρισμός και ο ρατσισμός που αυτός συνεπάγεται. Πόσοι μετέχοντες σε συζητήσεις κοινωνιολογικού τύπου δεν αναρωτιούνται για την ύπαρξη έστω και μιας σκιάς προλεταρίου στο Ιράκ; Η διατύπωση τέτοιων ερωτημάτων σημαίνει ότι κάπως βιαστικά ξεχνιέται η μοναδικότητα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, ο εδώ και περισσότερο από πέντε αιώνες παγκόσμιος χαρακτήρας του. Στο τεύχος αυτό, μας δίνεται πολλές φορές η ευκαιρία να αναπτύξουμε μια τέτοια προσέγγιση, η οποία ξεπερνά τις απόψεις εκείνες που διαβεβαιώνουν ότι η αιτία της εισβολής στο Αφγανιστάν ήταν η επιδίωξη των ΗΠΑ να αναπτυχθεί εκεί ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής. Ή ότι δεν υπήρχε προλεταριάτο στις περιοχές αυτές, αλλά μόνο μια σειρά φυλές και ειδικοί τρόποι παραγωγής όπως η φεουδαρχία... Επιχειρήματα επαναλαμβανόμενα πολλές φορές, τα οποία εμποδίζουν κάθε συζήτηση για τις πραγματικές ανάγκες της τάξης μας και τις απαντήσεις που χρειάζεται να δοθούν" επιχειρήματα, τα οποία με οικτρό τρόπο συγχέουν τους άμεσους τρόπους παραγωγής, συχνά κληρονομημένοι από αρχαίες προκαπιταλιστικές δομές και οι οποίοι διατηρούν κάποιες από τις αρχαίες τους μορφές, με την υπαγωγή τους στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Το να ξεχνάμε ότι ο καπιταλισμός είναι ο μοναδικός στην ανθρώπινη ιστορία τρόπος παραγωγής που πέτυχε να ενοποιήσει όλους τους άλλους τρόπους παραγωγής σημαίνει να αφήνουμε στο απυρόβλητο όλες εκείνες τις σοσιαλδημοκρατικές ιδεολογίες, οι οποίες σήμερα όπως και χθες ναρκοθετούν το προλεταριακό στρατόπεδο και συχνά το προσανατολίζουν σε ψεύτικες απαντήσεις όπως η υποστήριξη των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων και, για τους πιο ηλίθιους, ο χυδαίος αντιαμερικανισμός. Το να ανακαλύπτεις όπως η Attac, η Monde Diplomatique ή ο Jose Bove ότι ο καπιταλισμός είναι εν έτει 2004 παγκόσμιος σημαίνει να γελοιοποιείς την κατάσταση της τάξης μας, την ιστορία της και τις ρήξεις της με τον παλιό κόσμο. Ήδη το 1867 (επιμένουμε: το 1867!), ο Μαρξ στην τέταρτη ενότητα του πρώτου τόμου του Κεφαλαίου έγραφε: "Η κυκλοφορία των εμπορευμάτων είναι η αφετηρία του κεφαλαίου. Δεν εμφανίστηκε παρά εκεί που η εμπορευματική παραγωγή και το εμπόριο είχαν φτάσει ένα ορισμένο επίπεδο ανάπτυξης. Η σύγχρονη ιστορία του

κεφαλαίου χρονολογείται από την εμφάνιση του εμπορίου και της αγοράς στους δυο κόσμους τον 16ο αιώνα". Χωρίς σχόλιο.

Σύντροφοι, ας βγούμε από τον ιδεολογικό βάλτο της αστικής ανάλυσης, για να ξαναπάρουμε πραγματικά τον δρόμο της κοινωνικής επανάστασης και να θέσουμε σήμερα στους εαυτούς μας τις ερωτήσεις που η τάξη μας έχει ανάγκη να απαντήσει. Ας κατέβουμε από τα ιδεολογικά μπαλκόνια της ψευδούς επιστημονικής γνώσης, για να ξαναβρούμε τη θέση μας εντός της πάλης των τάξεων και να κατανοήσουμε τα γεγονότα που εκτυλίσσονται εκεί, κάτω από τα μάτια μας, με τρόπο διαφορετικό από τα διαστρεβλωτικά γυαλιά που αυτή η σε πλήρη αποσύνθεση κοινωνία μας προσφέρει. Επειδή η ιστορία βαδίζει με τα πόδια και όχι με το κεφάλι, ας κάνουμε μια πρώτη γρήγορη προσέγγιση όσων συμβαίνουν σε αυτήν την περιοχή της Μέσης Ανατολής, την τόσο πλούσια σε αγώνες.

Παρά την αμνησία, την οποία η αστική τάξη θα ήθελε να επιβάλλει, δεν μπορούμε να ξεχάσουμε ότι η Μέση και η Εγγύς Ανατολή αποτελούν μια πραγματική πυριτιδαποθήκη εδώ και δεκαετίες. Αναμφίβολα, ένας από τους βασικούς λόγους επέμβασης όλων των αστικών τάξεων στην περιοχή παραμένει η κοινωνική σταθεροποίηση της. Χωρίς να πηγαίνουμε πολύ μακριά, είναι δυνατόν να ορίσουμε έναν κύκλο αγώνων που ξεσπάει τη δεκαετία του '70 και του οποίου μια από τις κορυφώσεις ήταν η περίπτωση του Ιράν. Εκεί, το 1979, έλαβε χώρα μια γενικευμένη προλεταριακή εξέγερση, η οποία σάρωσε τον τότε τέταρτο σε μέγεθος στρατό του κόσμου, τον Σάχη και τις επίφοβες μυστικές υπηρεσίες του. Για αρκετούς μήνες και ύστερα από την αποτυχημένη κατασταλτική δράση διαφόρων πριγκίπων του θρόνου, η τοπική αστική τάξη είχε πρόβλημα ελέγχου της κατάστασης και για το λόγο αυτό κλήθηκε η ριζοσπαστική φράξια της σοσιαλδημοκρατίας με το τουρμπάνι των αγιατολάχ στο κεφάλι να συντρίψει αυτό το ισχυρό κίνημα αγώνα. Ο πόλεμος, τον οποίο ξεκίνησε το Ιράκ και υποστήριξαν όλες οι αστικές φράξιες του πλανήτη, από την ΕΣΣΔ μέχρι τη Γαλλία διαμέσου των ΗΠΑ και του ίδιου ακόμα του Ισραήλ (αυτό το ξεχνάμε κάπως γρήγορα), ήρθε να αποτελειώσει το έργο αυτό, προσφέροντας στήριξη στους αγιατολάχ και το αντεπαναστατικό τους έργο, στρατεύοντας τους προλετάρους στην υπεράσπιση της πατρίδας, του ισλαμισμού και του παναραβισμού. Να, με λίγα λόγια, ο τρόπος που πραγματικά οι αστικές τάξεις ολόκληρου του πλανήτη ενώνονται, συμπεριλαμβανομένων και των φραξιών ανάμεσά τους, για να αντιμετωπιστεί ο μόνος εφιάλτης που ποτέ δεν έπαψε να τις στοιχειώνει: η κοινωνική επανάσταση, η κατάργηση του συστήματος του θανάτου.

Πρόκειται γι' αυτού του είδους τις περιστάσεις, όπως την επομένη της παριζιάνικης εξέγερσης το μάρτιο του 1871, που μπορούμε να μιλάμε για υλοποίηση μιας διαδικασίας δημιουργίας ενός πραγματικά παγκόσμιου Κράτους του κεφαλαίου. Ενός Κράτους, στο οποίο ομαδοποιούνται όλες οι φράξιες της αστικής τάξης που υπερασπίζονται το γενικό συμφέρον του συστήματος και την αναπαραγωγή του σε μια ολοένα και περισσότερο διευρυμένη βάση και το οποίο συνιστά ένα βαρυτικό πεδίο που πλαισιώνει τις ήδη υπάρχουσες κρατικές δομές. Όταν η κοινωνική επανάσταση χτυπά με όλη της τη δύναμη την πόρτα της ιστορίας, όλες οι εκμεταλλευτικές τάξεις επιλέγουν να ξεχάσουν (για κάποιο χρονικό διάστημα, αυτό εξαρτάται από τις ίδιες) τα άμεσα συμφέροντά τους και στοιχίζονται πίσω από την ικανότερη, την πιο έτοιμη να υπερασπίσει τον καπιταλισμό ενάντια στις επιθέσεις του προλεταριάτου. Το παγκόσμιο Κράτος είναι ακριβώς αυτή η διαδικασία σε κίνηση, πάντα εγκυμονούσα, διαλυόμενη και επανεμφανιζόμενη πάντα ισχυρότερη, η οποία εκφράζει την οργάνωση του κεφαλαίου σε κυρίαρχη εξουσία, σε εκμεταλλευτική δύναμη, η οποία απαιτεί πάντα περισσότερα για να διασφαλιστεί η κοινωνική τάξη παντού στον κόσμο και η οποία αφήνει το μονοπώλιο της βίας στα χέρια μιας μόνο τάξης: της αστικής. Αυτό που απασχολεί στο μέγιστο δυνατό βαθμό το κεφάλαιο, όπως και το παγκόσμιο Κράτος του, είναι ότι η συνεχής πλανητική καταστροφή που παράγει προκαλεί ανελλιπώς κοινωνικές αντιδράσεις βίαιες, οπλισμένες, μη ελεγχόμενες... των οποίων πρέπει μόνιμα να σταματάται η ανάπτυξη για να διατηρείται η κυριαρχία του. Είναι προφανές ότι είναι δύσκολο στην περίπτωση αυτή να επιχειρηματολογήσει κανείς με όρους μεμονωμένου κράτους-έθνους" η πραγματικότητα της διαδικασίας αυτής (μιας φράξιας αποφασισμένης να επιβάλει την τάξη σε μια περιοχή κοινωνικά παραγμένη) προσπερνάει συχνά την κοινά παραδεδεγμένη αστική διαίρεση ανάμεσα σε Κράτη.

Σήμερα, στο όνομα του Κράτους που αποκαλείται ΗΠΑ, είναι δυνατόν να επιβεβαιωθεί η ύπαρξη μιας αστικής φράξιας περισσότερο ικανής και αποφασισμένης - αλλά, παρ' όλο τον μεταξύ τους ανταγωνισμό, ταυτόχρονα υποστηριζόμενης - από τις άλλες στο ρόλο της παγκόσμιας αστυνομίας· ακόμα και στο εσωτερικό των ειδικότερων δομών του όπως το State Department, το Πεντάγωνο, η CIA, η Αεροπορία, ο στρατός κ.α. μοιάζει να επιβεβαιώνεται η αλληλοϋποστήριξη μεταξύ φραξιών, οι οποίες μέχρι πρότινος βρίσκονταν σε κόντρα. Κατά τη διάρκεια του πολέμου Ιράν-Ιράκ και παρά την ύπαρξη ανατολικού και δυτικού μπλοκ, όλες οι φράξιες, ακόμα κι αυτές που θεωρούν τους εαυτούς τους ακόμα εχθρούς, έβαλαν για κάποιο διάστημα τις διαφορές τους στην άκρη με σκοπό να αντιμετωπίσουν μαζί ένα προλεταριάτο, το οποίο, ας μην το ξεχνάμε, μόλις είχε ανατρέψει μια από τις ισχυρότερες κυβερνήσεις του πλανήτη: το βασίλειο του Σάχη.

Η χρονική επιμήκυνση του πολέμου, ο οποίος διήρκησε δέκα χρόνια για τα καλά θυμίζοντας από πολλές πλευρές το ανθρώπινο σφαγείο του 1914-18, όφειλε αναπόφευκτα να προκαλέσει το αντίθετό του: λιποταξίες, αρνήσεις διεξαγωγής μάχης, απεργίες, ανταρσίες... επρόκειτο να διαδοθούν σαν κοινωνική επιδημία, ωθώντας τους ένστολους προλετάρους να ενωθούν, να αδελφοποιηθούν για να αντιμετωπίσουν τους δυο στρατούς, όπως έγινε στους βάλτους γύρω από τη χερσόνησο του Fao στην ακτή της Bassora και στα βουνά της περιοχής της Halabja στα βορειοανατολικά του Ιράκ. Τη χρονική στιγμή που κορυφώθηκε η άρνηση των προλετάρων να πάνε να θυσιαστούν για κάτι που δεν είναι δικό τους, η αστική τάξη απάντησε με καταστολή, φυλακίσεις, εκτελέσεις, απαγωγές και βομβαρδισμός με χημικά (1) - να τι είχε να προσφέρει αυτός ο ετοιμοθάνατος κόσμος σε αυτούς που δε θέλησαν να υποταχθούν στις ανθρωποφάγες ανάγκες του. Αυτή η κατάσταση δεν ήταν δυνατό να διαρκέσει για πάντα. Η ανακωχή ανάμεσα στις δυο αντιμαχόμενες πλευρές κατέστη αναγκαία προκειμένου να ηρεμήσουν οι προλετάριοι εκατέρωθεν των συνόρων, ενώ το επίκεντρο του κινήματος δυσαρέσκειας μετατοπιζόταν από το Ιράν στο Ιράκ, όπου ο Saddam Hussein έπρεπε ολοένα και περισσότερο να συγκρατεί την αυξανόμενη οργή των εξουθενωμένων προλετάρων ενάντια στον ίδιο και τις προπαγανδιζόμενες εδώ και δέκα χρόνια θυσίες για την πατρίδα. Η λύση, για να παραμείνει η οργή αυτή εκτός του πεδίου της κοινωνικής αντιπαράθεσης, βρέθηκε γρήγορα: εκτρέποντας αυτήν την υπέρμετρη μίζερια και οργή προς τον πλούσιο γείτονα του Ιράκ και επιτρέποντας στους εξαθλιωμένους να σβήσουν το μίσος τους ενάντια στην αστική τάξη και τον πόλεμό της με τη συμμετοχή τους στο πλιάτσικο του πλούσιου Κουβέιτ. Η συνέχεια είναι γνωστή: ιρακινή εισβολή στο εμιράτο με τις ευλογίες του αμερικανικού κράτους, το οποίο την ίδια στιγμή προετοίμαζε τον εξανδραποδισμό του ιρακινού προλεταριάτου στήνοντας στα πόδια της τη μεγαλύτερη παγκόσμια συμμαχία μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Η επαναφορά της τάξης στην περιοχή είχε αυτό το αντίτιμο. Ο πρωταρχικός στόχος αυτής της αστικής φράξιας ήταν να τελειώνει μια και καλή με όλους εκείνους τους προλετάρους, οι οποίοι με το όπλο στο χέρι και για υπερβολικά μεγάλο διάστημα προκάλεσαν την εξουσία των εκμεταλλευτών. Ο δεύτερος στόχος ήταν να ξεφορτωθούν τον Saddam Hussein και τη φράξιά του, ανίκανους να αναλάβουν ολοκληρωτικά τη δουλειά αυτή. Παρά τους 500.000 οπλισμένους μέχρι τα δόντια στρατιώτες και την τεράστια αεροπορική και ναυτική αρμάδα, η Συμμαχία δεν μπόρεσε να καταλάβει τη Βαγδάτη. Οι προλετάριοι εκ νέου ξαναπαίρνουν τον ταξικό δρόμο και γυρνούν τα όπλα τους ενάντια στους ίδιους τους αξιωματικούς: Bassora, Bagdad, Souleymania... και άλλες πόλεις εξεγείρονται ενάντια στην αστική τάξη, προκαλώντας την εμφάνιση ταξικών οργάνων αυτοδιαχείρισης με το όνομα shoras (συμβούλια), εμποδίζοντας την ίδια στιγμή την πραγματοποίηση των ονείρων της Συμμαχίας και ρίχνοντας προσωρινά τα πολεμικά της σχέδια στη θάλασσα. Ανίκανη να το καταφέρει άμεσα μόνη της, η Συμμαχία άφησε τους εθνικιστές κούρδους στο βορρά και το Saddam Hussein στο υπόλοιπο Ιράκ να κάνουν τη βρώμικη δουλειά της καταστολής αυτής της γενικευμένης εξέγερσης. Στην Εθνική Φρουρά, η οποία σαν από θαύμα απέφυγε τους εναέριους βομβαρδισμούς, ανατίθεται υπό την επίβλεψη της Συμμαχίας η σφαγή των εξεγερμένων προλετάρων.

Αλλά στην ιστορία της πάλης των τάξεων δεν υπάρχει ούτε τύχη ούτε θαύμα. Αν τα αεροπλάνα της Συμμαχίας κατά την επιχείρηση διατήρησης της αστικής κοινωνικής τάξης δεν ξεφόρτωσαν τους τόνους των δολοφονικών βομβών τους πάνω σε αυτό το ειδικό στρατιωτικό σώμα, αυτό συνέβη γιατί θεωρήθηκε πιθανό ότι θα μπορούσε ακόμα να εκπληρώσει κάποιους στόχους στη μια ή την άλλη περίπτωση, σε περίπτωση που... Και η γενικευμένη εξέγερση ήταν αυτή η περίπτωση. Αυτό το σενάριο είχε σίγουρα προβλεφθεί από την παγκόσμια αστική τάξη στα διάφορα σχέδιά της. Ποιος

υποκρίνεται ότι οι εχθροί μας είναι ηλίθιοι; Δυστυχώς για εμάς, έχουν γνώση των γενικών συμφερόντων τους και φτάνουν συχνά να τα σκέφτονται με ταξικούς όρους. Στην περίπτωση αυτή έπρεπε να οπωσδήποτε να αφεθεί ο Saddam Hussein στη διακυβέρνηση και έπρεπε να αναβληθούν για κάποια μελλοντική στιγμή τα πολεμοχαρή κατακτητικά σχέδια του Πενταγώνου και του ΟΗΕ.

Οι εκμεταλλεόμενοι πλήρωσαν πολύ ακριβά το γεγονός ότι τόλμησαν να πάρουν τα όπλα και να εμποδίσουν την πιο αποφασισμένη φράξια της παγκόσμιας αστικής τάξης να επιβάλλει με τη μάσκα της Συμμαχίας την τάξη στο Ιράκ. Μετά τα εκατομμύρια των νεκρών στον πόλεμο Ιράν-Ιράκ και το τουλάχιστον ένα εκατομμύριο των νεκρών κατά τη διάρκεια του πολέμου, των εναέριων βομβαρδισμών και την καταστολή του 1991, τα 10 χρόνια που ακολούθησαν δεν ήταν καλύτερα για τους ταξικούς αδερφούς μας. Ένα αυστηρότατο εμπάργκο επιβλήθηκε από τα καθάρματα του ΟΗΕ σκοτώνοντας με τη μια χιλιάδες παιδιά. Συνολικά, ένα ακόμα εκατομμύριο νεκροί ήρθε να προστεθεί στους ήδη υπάρχοντες στα νεκροταφεία. Παράλληλα με το εμπάργκο αυτό, οι στρατιωτικοί βομβαρδισμοί με το πρόσχημα της παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας (είναι μόνο θέμα τύχης που το στρατιωτικό [militaire] έχει την ίδια ομοιοκαταληξία με το ανθρωπιστικό [humanitaire];) δε σταμάτησαν καθόλου. Μέρα με τη μέρα, το εμπάργκο διασφαλιζόταν από την αμερικανοβρετανική αεροπορία, η οποία ξεφόρτωσε από το 1991 στο Ιράκ περίπου τόσες βόμβες όσες στη Γερμανία κατά τη διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Αυτό επέτρεψε ταυτόχρονα και στον Saddam Hussein και την κλίκα του να σταθεροποιήσουν την επιρροή τους στο προλεταριάτο, μιας και δεν υπήρχαν τα περιθώρια να βρεθεί αλλού τροφή πέρα από την ανθρωπιστική βοήθεια των ψοφισμάτων του ΟΗΕ, διανεμημένης υπό μορφή δελτίου από την ιρακινή κυβέρνηση η μαύρη αγορά ήταν εντελώς απρόσιτη για τον απλό ιρακινό. Η πείνα έγινε ένα φοβερό όπλο στα χέρια της αστικής τάξης, η οποία το χρησιμοποίησε σε πολύ μεγάλο βαθμό για να καταστρέψει και να υποτάξει τους αγωνιζόμενους σε αυτήν την περιοχή ταξικούς μας αδελφούς. Στα βόρεια της χώρας, όπου κούρδοι εθνικιστές και ισλαμιστές έβαλαν το χέρι τους για να συντριφθεί το προλεταριάτο, συστηματοποιήθηκε η πολιτική ανταλλαγής των όπλων με τρόφιμα, με τις ευλογίες του ΟΗΕ, των ΗΠΑ και όλων των ΜΚΟ που βρίσκονταν στην περιοχή. Εκεί, στον κάθε προλετάριο μπήκε το δίλημμα αν έπρεπε να αφήσει το τουφέκι του για να φάει, όπως τον συμβούλευαν οι ειδικοί του ανθρωπισμού και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ή να επωφεληθεί για να κατακτήσει με τη βία αυτό που έχουν ανάγκη ο ίδιος και οι όμοιοί του.

Έχοντας βομβαρδίσει και προκαλέσει λιμοκτονία για χρόνια, χωρίς ιδιαίτερο θόρυβο από τα ΜΜΕ, οι στρατηγοί του Πενταγώνου ανακοίνωσαν μετά τα γεγονότα της 11 Σεπτεμβρίου 2001 ότι είχε έρθει ο καιρός να τελειώνουν με αυτό το απόστημα. Μια νέα εισβολή οργανώθηκε στα ίχνη αυτής του Αφγανιστάν. Η αλαζονεία των θεωρούμενων σήμερα ως κυρίων του κόσμου είναι τόσο απίστευτα μεγάλη που ο υπουργός άμυνας των ΗΠΑ Donald Rumsfeld έφτασε να δηλώσει ότι ακόμα και με το ένα δέκατο της παρούσας Συμμαχίας, θα έκανε παρέλαση στη Βαγδάτη μέσα σε λίγες εβδομάδες. Πιο φρόνιμοι, οι στρατιωτικοί του Πενταγώνου επιστρατεύουν συνολικά περίπου 200.000 άνδρες στο πλαίσιο μιας συμμαχίας λιγότερο διευρυμένης από αυτή του 1991, ακόμα κι αν πίσω από το θέατρο του ζεύγους Chirac-Schroder και του κολαούζου τους Routine όλες οι αστικές φράξιες του πλανήτη στεκόντουσαν πραγματικά στο πλευρό του σερίφη Bush όσον αφορά το βασικό στόχο αυτής της εκστρατείας: την αποκατάσταση της τάξης σε αυτήν την περιοχή. Κανένας εκμεταλλευτής δεν έλειψε από αυτόν τον πόλεμο ενάντια στο προλεταριάτο και κανένας από αυτούς που ανακοίνωναν με τόσο θόρυβο την αντίθεση τους σε αυτήν τη σύγκρουση δεν έκανε κάτι τόσο σοβαρό ώστε να την εμποδίσει. Το θέαμα αυτό προφανώς δεν εμπόδισε τους Chirac-Schroder και Πούτιν να οργανώσουν, όσον αφορά το γαλλικό κράτος, μαζί με τον αμερικανικό στρατό την υπέρπτηση του εναέριου χώρου του από τα ιπτάμενα φρούρια B52, τα οποία αναχωρούσαν κατευθείαν από τα αεροδρόμια της Μεγάλης Βρετανίας για να ξεφορτώσουν τους τόνους από βόμβες στις πόλεις του Ιράκ και τις εργατικές συνοικίες κατά προτίμηση και να επιδείξουν, όσον αφορά το γερμανικό κράτος, μια ειρηνιστική διάθεση καταβάλλοντας σιωπηρά εκατομμύρια ευρώ για την υποστήριξη της αστυνομικής επιχείρησης των αμερικανοβρετανικών στρατευμάτων. Παίζοντας ένα παιχνίδι ισορροπιών, ο καγκελάριος του SPD Schroder κατάφερε να κερδίσει τις βουλευτικές εκλογές μαζί με τους οικολόγους συμμάχους του επιπλέοντας πάνω στο κύμα ειρηνισμού που ξεδιπλωνόταν την περίοδο εκείνη στην Ευρώπη, ενώ την ίδια στιγμή συμμετείχε ουσιαστικά στα 230 εκατ. δολ. τα οποία έστειλε, με τη μορφή ανθρωπιστικής βοήθειας, η

Ευρωπαϊκή Ένωση στο Ιράκ. Όσον αφορά τον Πούτιν, έλαβε από την πλανητική αστυνομία την εξουσιοδότηση να επαναφέρει ο ίδιος στην τάξη στην Τσετσενία σε αντάλλαγμα για τη διπλωματική και πολύ συγκαλυμμένα στρατιωτική υποστήριξη στη δεύτερη εκδοχή του πολέμου του Κόλπου. Τελικά, το θέαμα της αντίθεσης στον πόλεμο δε θα μπορούσε να είναι πλήρες χωρίς τις ψηφοφορίες στον ΟΗΕ και τις τηλεοπτικές τοποθετήσεις του γενικού γραμματέα του Koffi Annan, ο οποίος, την ίδια στιγμή που δημοσιοποιούσε τις αποφάσεις του, προετοίμαζε την σχεδιαζόμενη από το Πεντάγωνο εισβολή στο Ιράκ συλλέγοντας υπερ-εμπιστευτικές πληροφορίες με την κάλυψη της ανθρωπιστικής βοήθειας. Η κατασκοπεία αυτή, διεξαγόμενη κατευθείαν από τους φορείς του ΟΗΕ που βρίσκονται στην περιοχή στο πλαίσιο της παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας στους ντόπιους πληθυσμούς, υπάγεται κατευθείαν στη CIA και σήμερα δεν αποτελεί παρά ένα μυστικό που το ξέρει όλος ο κόσμος.

Αυτή η δεύτερη επέμβαση στο Ιράκ δεν υπήρξε αποκλειστικά ένας γενικευμένος πόλεμος ανάμεσα στους μεμονωμένους καπιταλιστές, οι οποίοι στην τρελή κούρσα για την κατάκτηση του πλανήτη αντιμετωπίζουν και εξοντώνουν ο ένας τον άλλον, αλλά μοιάζει εξίσου σημαντικά με αστυνομική επιχείρηση, όπως συμβαίνει καθημερινά στα προάστια του Sao Paulo ενάντια σε παιδιά, νεαρούς προλετάριους, τα οποία βαφτίζονται ανήλικοι εγκληματίες από τους κυνηγούς κεφαλών - τους οποίους πληρώνουν οι πλούσιοι έμποροι - για να μπορούν να καταστέλλονται ευκολότερα. Όπως οι αστυνομικοί του Rio de Janeiro, ο αμερικανικός στρατός κλήθηκε να αποκαταστήσει την τάξη σε ένα ανώτερο επίπεδο σε μια περιοχή όπου η κοινωνική αστάθεια είχε αυξηθεί. Ορίστε ο στόχος, πέρα από τους διάφορους τρόπους με τους οποίους αυτός προσεγγίζεται, τον οποίο επεδίωξε το παγκόσμιο Κράτος, ολόκληρη η αστική τάξη μαζί. Οι μεν, με την ισχύ τους, θέλησαν να τον πραγματοποιήσουν χωρίς κανέναν περιορισμό από τις αποφάσεις του ΟΗΕ· οι δε, προτιμούσαν να εγκατασταθούν εκεί κάτω από τη γαλάζια σημαία του ανθρωπισμού και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ελπίζοντας ότι έτσι δε θα γεννηθεί κάποιο αντάρτικο και δε θα αποσταθεροποιηθεί ολόκληρη η περιοχή, η οποία σε περίπτωση ήττας των κατοχικών στρατευμάτων, έθετε σε κίνδυνο κοινωνικής αποσταθεροποίησης ολόκληρο τον κόσμο. Να γιατί σήμερα ο Chirac όπως ο Schroder, ο Πούτιν ή ο Annan, κάνουν μπλοκ απέναντι στην ομάδα του Bush, ελπίζοντας κρυφά να δουν τους αμερικάνους ρεπουμπλικάνους να ηττούνται και να στέλνονται στην κοινοβουλευτική αντιπολίτευση στις επικείμενες αμερικανικές προεδρικές εκλογές. Η ελπίδα τους είναι να γίνει πρόεδρος ένας δημοκράτης, όπως π.χ. ο πρώην αρχηγός του NATO στρατηγός Wesley Clark, και να κατεβάσει τους τόνους, εξασκώντας μεν τη μέγιστη επιρροή στο Ιράκ αλλά κάτω από τη σημαία του ΟΗΕ. Είναι προφανές ότι το θέμα αυτό θα άξιζε μιας μεγαλύτερης ανάπτυξης, αλλά αυτό θα ξεπερνούσε τους στόχους αυτού του κειμένου. Θα βρούμε σίγουρα την αφορμή για να επανέλθουμε πιο άνετα στο ζήτημα αυτό.

Έχει υποστηριχθεί ότι αυτή τη φορά οι στρατιωτικοί και οι ανθρωπιστές δεν έκαναν λάθη. Η αστυνομική επιχείρηση εκτελέστηκε επαρκώς, οι τέσσερις εβδομάδες της σύγκρουσης υπήρξαν πραγματικός περίπατος, παρά τα εμπόδια που συναντήθηκαν και τους περίπου 55.000 νεκρούς πολίτες, τις προσβλητικά λεγόμενες "παράπλευρες απώλειες". Τα αμερικανικά στρατεύματα ανέλαβαν να πυροβολούν ό,τι κινείται. Υπήρχαν άνωθεν εντολές που προέτρεπαν ανοιχτά πρώτα να έρχονται οι πυροβολισμοί και μετά οι αναγνωρίσεις.

Ο ιρακινός στρατός και οι ειδικές δυνάμεις του γρήγορα εξαφανίστηκαν από το πεδίο της μάχης, αφήνοντας το δρόμο ανοιχτό στα αμερικανοβρετανικά στρατεύματα να εισέλθουν στη Βαγδάτη. Η σχετική ευκολία, με την οποία τα κατοχικά στρατεύματα διέσχισαν ολόκληρη τη χώρα, από το βορρά μέχρι το νότο, αποδεικνύει ένα πράγμα: ότι οι προλετάριοι στο Ιράκ, τους οποίους κινητοποίησαν, έντυσαν στα χακί, έστειλαν σε στρατώνες και έστειλαν στο μέτωπο για να θυσιάσουν τη ζωή τους στο βωμό της πατρίδας, αρνήθηκαν να το κάνουν. Όπως κατά τη διάρκεια του πολέμου Ιράν-Ιράκ τη δεκαετία του '80, όπως κατά τη διάρκεια του πρώτου πολέμου του Κόλπου, έτσι και τώρα το ιρακινό προλεταριάτο έδωσε το παράδειγμα στα αδέρφια του σε ολόκληρο τον κόσμο, αρνούμενο να πολεμήσει για τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών του. Αυτήν τη θαυμαστή συμπεριφορά κανέναν, σε όσα είχαμε την ευκαιρία να διαβάσουμε για τα γεγονότα αυτά, δεν αποκάλυψε. Αυτή η "μικρή" λεπτομέρεια λέει πολύ περισσότερα από οποιαδήποτε

ανάλυση για την κατάσταση του προλεταριάτου τη στιγμή εκείνη. Να γιατί ο Saddam Hussein έχασε τον πόλεμο, όχι εξαιτίας των ελεγχόμενων ή υποτιθέμενων περιπτώσεων προδοσίας από ανθρώπους του κύκλου του, αλλά πολύ απλά γιατί το κρέας για τα κανόνια του πολέμου, οι προλετάριοι, αρνήθηκαν να πολεμήσουν, αρνήθηκαν να πεθάνουν για συμφέροντα τα οποία δεν ήταν δικά τους. Ολόκληρες μονάδες αυτοδιαλύθηκαν σε μερικά λεπτά στην άκρη του δρόμου, εγκαταλείποντας διακριτικά, στολές, αξιωματικούς, παπούτσια και οχήματα για να ξαναντυθούν με πολιτικά ρούχα, αλλά, και είναι σημαντικό να υπογραμμιστεί, φροντίζοντας να κρατήσουν τα όπλα τους. Επίσης, προλετάριοι λιποτάκτησαν, αλλά οπλισμένοι, και επέστρεψαν στο σπίτι τους περιμένοντας να δουν τι θα γίνει.

Ένα δεύτερο ενδιαφέρον γεγονός - πάντα για να ξεφύγουμε από τις στρατιωτικο-διπλωματικο-πολιτικές περιπέτειες, εντελώς δευτερεύουσες και χωρίς ενδιαφέρον για το θέμα που πραγματευόμαστε εδώ - ήταν αναντίρρητα ο τρόπος με τον οποίο τα ταξικά μας αδέρφια υποδέχτηκαν αυτούς που πομπωδώς αυτοαποκαλέστηκαν οι "απελευθερωτές του νέου Ιράκ". Δεν επρόκειτο για το ξεχείλισμα χαράς που είχε γνωρίσει η δυτική Ευρώπη κατά τη διέλευση των αμερικανοβρετανικών στρατευμάτων μετά την υποχώρηση των γερμανικών το 1945. Παρά το απατηλό κλίμα προσμονής που ήθελαν να δημιουργήσουν, οι "απελευθερωτές" δε συνάντησαν παρά πολύ λίγες εκδηλώσεις χαράς κατά το πέρασμά τους. Είναι με μια τεράστια καχυποψία που οι προλετάριοι αυτής της γωνιάς του πλανήτη υποδέχτηκαν τα αμερικανοβρετανικά στρατεύματα, ενθυμούμενοι ακόμα πολύ καθαρά ότι για δεκαετίες αυτοί που σήμερα ερχόντουσαν να τους απελευθερώσουν είχαν υποστηρίξει τον Saddam Hussein, ενθυμούμενοι επίσης πολύ καθαρά ότι το 1991, αφού τους είχαν ενθαρρύνει να ξεγεραθούν ενάντια στον Saddam, οι σημερινοί "απελευθερωτές" τους είχαν αφήσει να σφαγιαστούν από τις δυνάμεις καταστολής του ίδιου του Saddam. Μόλις τα κατοχικά στρατεύματα ξεμπέρδωσαν με τους τελευταίους θύλακες αντίστασης, οι προλετάριοι ξεχύθηκαν κατά χιλιάδες στους δρόμους, όχι για να χειροκροτήσουν τους "απελευθερωτές τους", αλλά για να ληλατήσουν ότι θα μπορούσε λίγο ή πολύ να αντιπροσωπεύει τη μισητή εξουσία του Κόμματος Μπάαθ και του Saddam Hussein. Και οι καταραμένοι αυτής της γης δε σταμάτησαν εδώ. Όλα ληλατήθηκαν, από τα προεδρικά μέγαρα μέχρι τους στρατώνες περνώντας από τα υπουργεία, και το έργο τελείωσε όπως ακριβώς άρχισε στις πλούσιες συνοικίες, αλλά και στα τζαμιά. Αυτό ειδικά το τελευταίο αποδεικνύεται από το ευρέως διαδεδομένο κάλεσμα μιας μυστικής "άνωτατης επιτροπής για την ισλαμική επανάσταση", στην οποία ομαδοποιούνται η πλειοψηφία των μιάμηδων, το οποίο ζητούσε "ταπεινά από τους πιστούς να επιστρέψουν όλα αυτά που ληλατήθηκαν". Οι μιάμηδες απέδωσαν τα γεγονότα αυτά σε "μια στιγμή παρεκτροπής" από την πλευρά των πιστών. Αυτοί οι έμποροι ιδεολογικού οπίου ξεχνούν ότι το 1991 οι προλετάριοι που εξεγέρθηκαν στη Najaf όπως και στην Karbala κατούρησαν στα μπουρδέλα τους που αποκαλούν "ιερούς τόπους". Αυτό δείχνει τις σκέψεις, στις οποίες οι ταξικοί μας αδερφοί βάζουν αυτούς τους έμπορους νοθευμένων παραδείσων. Παρά το μικρό αριθμό πληροφοριών που εξέρχονται από αυτήν την περιοχή, είμαστε σε θέση να επιβεβαιώσουμε σήμερα ότι πολύ λίγα ληλατημένα αντικείμενα επεστράφησαν γεγονός που επίσης καταδεικνύει τα υπαρκτά όρια της επιρροής που αυτές οι αστικές δυνάμεις, οι ισλαμιστές, ασκούν στο προλεταριάτο στο Ιράκ.

Οι κατοχικές δυνάμεις άφησαν τα πράγματα να εξελιχθούν, προσβλέποντας χωρίς αμφιβολία στο καλμάρισμα της οργής των προλεταρίων, προστατεύοντας μόνο το διάσημο υπουργείο πετρελαίου και ό,τι περισσότερο ή λιγότερο σχετίζεται με αυτό: δεξαμενές, πετρελαιοπηγές, δυλιστήρια, ναυτικούς σταθμούς μεταφόρτωσης, βυτία... Η φράζια γύρω από τον υιό Bush επιδιώκει σίγουρα να κάνει τη βρώμικη δουλειά, στην υπηρεσία των συμφερόντων του κεφαλαίου στο σύνολό του, αλλά δεν ξεχνάει εξίσου τα άμεσα συμφέροντα της που συνδέονται με το πετρέλαιο και τους εξοπλισμούς - κάτι που έχει την τάση να εκνευρίζει πολύ τους ανταγωνιστές της, οι οποίοι δεν παραλείπουν να θυμίζουν στην ομάδα Bush τα δικά τους συμφέροντα. Για να παραμείνουμε διαλεκτικοί, είναι μόνο σε αυτό το σημείο που βρίσκει βάση η διχόνοια, την οποία εντοπίζουν και αναλύουν μια σειρά ομάδες που μιλούν για κοινωνική επανάσταση, ανάμεσα στους αστούς της Hulliburton και της BP (British Petroleum) από τη μια και της Total-Elf-Fina και των ρωσικών και κινέζικων εταιρειών πετρελαίου από την άλλη, οι οποίες πριν τον πόλεμο ήταν πρωτοπόρες στη σύναψη αποκλειστικών συμφωνιών για την εκμετάλλευση του ιρακινού υπεδάφους. Είναι με το πρόσχημα του "σεβασμού της ατομικής ιδιοκτησίας", με το πρόσχημα των "δικαιωμάτων του

ανθρώπου" και άλλων νομικών μωρολογιών που ο Chirac και οι άλλοι υπενθύμιζαν στις κατοχικές δυνάμεις ότι δεν μπορούσαν να αφήσουν τους προλετάρους να επιτίθενται ατιμώρητα στους αστούς και την ιδιοκτησία τους. Μια εικονική τάξη αποκαταστάθηκε με τα πολυβόλα και, μιας και αυτό δεν επαρκούσε, ήρθαν οι βομβαρδισμοί να υπενθυμίσουν ποιος είναι το αφεντικό. Αλλά η αλαζονεία των αμερικανών διοικητών ήταν τέτοια που δεν τους παρείχε πραγματικά τα μέσα για να διαχειριστούν την κατάσταση, η οποία ήδη μερικές μέρες μετά την κατάληψη της Βαγδάτης διέφευγε τον έλεγχό τους. Ντοπαρισμένος από την εύκολη νίκη, ο Donald Rumsfeld - ακόμα και ενάντια στη γνώμη μιας σειράς ειδικών της κοινωνικής ειρήνευσης όπως ο Bernard Kouchner, ο οποίος ήταν έτοιμος να "υποστηρίξει τους Αμερικάνους" και "να τεθεί στην υπηρεσία του ελεύθερου Ιράκ"- διέλυσε με προεδρικά διατάγματα όχι μόνο το κόμμα Μπάαθ και την κυβέρνηση του Saddam Hussein, αλλά και τον ιρακινό στρατό και την ίδια την ιρακινή αστυνομία. Με τον τρόπο αυτό προκάλεσε ένα γιγάντιο χάος, το οποίο ήρθαν να γενικεύσουν οι λεηλασίες και οι καταλήψεις κυβερνητικών κτιρίων από εκατοντάδες στερημένες οικογένειες. Για όλους αυτούς που είχαν πιστέψει στον επίσημο κατοχικό λόγο για το "νέο Ιράκ", το "τέλος της δικτατορίας", τη "δημοκρατία"... η διάλυση των ψευδαισθήσεων ήταν μεγάλη.

Βέβαιοι για την ολοκληρωτική νίκη και αποτελώντας μια κολοσσιαία δύναμη κρούσης, τα αμερικανικά στρατεύματα δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι υπό τις συνθήκες αυτές θα μπορούσε κάποιος να σηκώσει κεφάλι. Στο Πεντάγωνο, το χάος και οι λεηλασίες αντιμετωπίστηκαν σαν προσωρινά φαινόμενα, τα οποία θα έπαυαν να υφίστανται από τη στιγμή που, εξαιτίας της ισχύος του αμερικανικού στρατού, θα αποφασίζοταν μια γρήγορη επιστροφή στην ομαλότητα. Αυτός είναι και ο λόγος που η μεταπολεμική περίοδος δεν είχε υπάρξει αντικείμενο σχεδιασμού από τους υπεύθυνους για την επέμβαση στρατηγούς. Σκέφτηκαν ότι μετά την ήττα που είχε υποστεί ο στρατός του Saddam Hussein, όλος ο κόσμος θα το βούλωνε και όλα θα επέστρεφαν στην ομαλότητα. Αυτά βεβαιοι για ακόμα μια φορά χωρίς να υπολογίζουν την αποφασιστικότητα των προλετάρων. Πολύ γρήγορα, κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, διαδηλώσεις που μετατρέπονται σε στάσεις ξεσπούν λίγο πολύ παντού, όπως στη Bassora στις 10 και 11 Αυγούστου 2003 όπου πολλοί βρετανοί στρατιώτες σφαγιάζονται από ένα εξαγριωμένο πλήθος που δε θέλει να ζήσει κάτω από ένα νέο ζυγό και υπό συνθήκες συνεχώς συσσωρευόμενης μιζέριας. Οι ίδιες αιτίες παρήγαγαν τα ίδια αποτελέσματα: χιλιάδες προλετάριοι κατεβαίνουν στους δρόμους των Fallouja, Ramadi, Mossoul... και αρχίζουν να κατεβαίνουν στο δρόμο απαιτώντας από τις κατοχικές δυνάμεις την αποκατάσταση του ηλεκτρικού, του νερού, των δρόμων... και της διατροφής" εν συντομία, όλων αυτών που χρειάζεται για να επιβιώσει κανείς μετά από ένα πόλεμο. Από την πλευρά των αμερικανοβρετανικών στρατευμάτων, η αλαζονεία ήταν η μόνη απάντηση, μαζί με τις συλλήψεις και τη διάλυση των στασιαστών με τη χρήση αυτόματων όπλων, ακόμα κι αν πιο πονηροί περιφερειακοί διοικητές μπήκαν στη διαδικασία να αποκαταστήσουν ένα μίνιμουμ υποδομών. Πολύ γρήγορα, τα κατοχικά στρατεύματα συνειδητοποίησαν ότι είχαν φυλακίσει περισσότερα από 10.000 άτομα, οι περισσότεροι άνεργοι οι οποίοι οργανώνονταν σε εθνικό επίπεδο για να διαδηλώσουν και να διεκδικήσουν. Με τον τρόπο αυτό, το σαββατοκύριακο 10-11 Ιανουαρίου 2004 στην Amarah, χιλιάδες προλετάριοι διαδήλωσαν για να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και στο τέλος η πορεία τους μετατράπηκε σε στάση επιτιθέμενοι στους υπεύθυνους της μιζέριας τους: το δημαρχείο, το βρετανικό διοικητήριο του 1ου συντάγματος πυροβολικού. Η ιρακινή αστυνομία και τα αγγλικά στρατεύματα φυσικά δεν τους έραναν με λουλούδια πυροβολώντας στο ψαχνό. Ο απολογισμός είναι βαρύς: περισσότεροι από 6 νεκροί και δεκάδες τραυματίες.

Σύμφωνα με τον επίσημο λόγο για το "νέο Ιράκ", όλα τα δεινά, όλες οι δυστυχίες από τις οποίες υποφέρουν οι ιρακινοί οφείλονται στην πλεονεξία του Saddam" η πραγματικότητα την οποία βιώνει καθημερινά ο προλετάριος είναι ακόμα χειρότερη σήμερα από ότι επί Saddam. Συχνά η παροχή τροφίμων σταματά και αυτό παρά τον τεράστιο αριθμό εμπορευμάτων που κυκλοφορούν στα πεζοδρόμια των μεγάλων πόλεων από τότε που τα σύνορα ξανάνοιξαν. Επιδόματα και μισθοί δεν υπάρχουν πλέον, κάτι που παράλληλα εντείνει το καθεστώς της μιζέριας μέσα στο οποίο βρίσκεται ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού εδώ και δεκαετίες. Επίσημα, το ποσοστό ανεργίας βρίσκεται κοντά στο 70% του ενεργού πληθυσμού. Η διάλυση του στρατού, με τη διακοπή της μισθοδοσίας και ό,τι αυτό συνεπάγεται για χιλιάδες οικογένειες, ενέτεινε ακόμα περισσότερο την εξαθλίωση, χωρίς να μιλήσουμε για τις κατεστραμμένες υποδομές και τις απεθνικοποιήσεις-ιδιωτικοποιήσεις

κρατικών επιχειρήσεων, οι οποίες σπρώχνουν τους προλετάριους στην ανεργία και τη μιζέρια. Δεν προκαλεί έκπληξη λοιπόν που κάποιοι προλετάριοι παίρνουν τα όπλα ενάντια στα αμερικανοβρετανικά στρατεύματα και κάνουν αντάρτικο για να μη μιλήσουμε για τις κλοπές σε μεγάλη κλίμακα. Σαμποτάζ, επιθέσεις και λεηλασίες κοιμωτών, πετρελαιοπηγών, ενέδρες σε περιπολίες, καταστροφές διωλιστηρίων, δίνουν άλλο τόνο στην καθημερινότητα προκαλώντας τη με ολοένα μεγαλύτερη βία και αλαζονεία απάντηση των κατοχικών στρατευμάτων η κατάσταση αυτή προκαλεί με τη σειρά της τη δυσαρέσκεια και την ολοένα και πιο γενικευμένη απόρριψη των κατοχικών στρατευμάτων από την πλευρά του πληθυσμού. Τα σημάδια μαρτυρούν την άρνηση των εκεί προλετάριων να επιστρέψουν στην ομαλότητα με ήρεμο τρόπο. Σε αυτό αξίζει τον κόπο να σταθούμε για λίγο για να αντιληφθούμε καλύτερα αυτό που πραγματικά συμβαίνει στο Ιράκ.

Δεν περνάει μια μέρα δίχως ένας αμερικάνος στρατιώτης να σκοτωθεί από νάρκη ή να πέσει σε ενέδρα. Το ίδιο συμβαίνει και στους αστυνομικούς του "νέου Ιράκ", οι οποίοι πολύ συχνά βλέπουν τα κτίρια τους να γίνονται στόχος - και κατά προτίμηση τις μέρες πληρωμής, μιας και τότε είναι μαζεμένος ο κόσμος. Αλλά αν στην περίπτωση αυτή ο στόχος είναι καθαρά προσδιορισμένος, το ίδιο ισχύει και για άλλες επιθέσεις ενάντια σε στόχους που περισσότερο ή λιγότερο αντιπροσωπεύουν την επαναφορά των προλετάριων της περιοχής αυτής σε τάξη. Ας θυμηθούμε ότι μια από τις πρώτες επιθέσεις έγινε ενάντια στην πρεσβεία της Ιορδανίας στις 7 Αυγούστου. Θα μάθουμε αργότερα, τρέχοντας μηνός Οκτωβρίου 2003, ότι το ιορδανικό κράτος, με τη διακριτική βοήθεια των γαλλικών μυστικών υπηρεσιών, ανέλαβε στα πλαίσια του διεθνούς καταμερισμού εργασίας την επαναφορά της περιοχής στην τάξη: τον άγονο στόχο να εκπαιδεύσει 30.000 αστυνομικούς σε 8 εβδομάδες. Δεν είναι να προκαλεί έκπληξη λοιπόν που τα κτίριά του έγιναν στόχος επίθεσης. Στις 19 Αυγούστου, ήταν το οικοδομικό τετράγωνο που στεγαζόνταν τα γραφεία του ΟΗΕ που έγινε στόχος, κάτι που προκάλεσε το θάνατο του υπεύθυνου της αποστολής του ΟΗΕ στο Ιράκ Sergio Vieira de Mello και της πλειοψηφίας των συνεργατών του. Είναι απαραίτητο να υπενθυμίσουμε σε κανέναν το μίσος των προλετάριων απέναντι σε αυτόν το διεθνή οργανισμό, ο οποίος για χρόνια ήταν υπεύθυνος του εμπόργκο και ο οποίος στην παρούσα φάση συμμετέχει με όλες του τις δυνάμεις στην αποκατάσταση της τάξης στο Ιράκ; Δέκα μέρες αργότερα, στις 29 Αυγούστου, είναι η σειρά του αρχηγού του ανώτατου συμβουλίου της ισλαμικής επανάστασης στο Ιράκ, του αγιατολάχ Al Hakim, να σκοτωθεί σε ενέδρα στη Nadjaf. Στις 20 Σεπτεμβρίου, δολοφονείται η Akita al Hachimi, μέλος της διορισμένης στις 2 Σεπτεμβρίου προσωρινής ιρακινής διοίκησης και ταυτόχρονα επιφανές μέλος του κόμματος Μπάαθ, γνωστής για τη συνεργασία της με τον Tarek Aziz στο υπουργείο εξωτερικών επί Saddam Hussein. Στις 18 Σεπτεμβρίου, νέα επίθεση στο διωλιστήριο της Baiji, το μεγαλύτερο της χώρας, που προκάλεσε τη διακοπή των εξαγωγών πετρελαίου για πολλές μέρες. Στις 23 Σεπτεμβρίου, νέα επίθεση ενάντια στον υπεύθυνο του ΟΗΕ στο Ιράκ, ο οποίος, παρά τα λεγόμενα του Koffi Annan για απομάκρυνση των ανθρώπων του ΟΗΕ μετά την πρώτη επίθεση, είχε επιτρέψει την παραμονή στο Ιράκ περισσότερων από 4.000 υπαλλήλων, στο μεγαλύτερο μέρος τους ιρακινής καταγωγής, για να συνεχίσουν το βρώμικο έργο του ειρηνοποιού. Στις 10 Οκτώβρη, δολοφονία του Jose Antonio Bernal, υψηλόβαθμου στελέχους της ισπανικής στρατιωτικής αεροπορίας, αλλά στην πραγματικότητα πράκτορα των ισπανικών μυστικών υπηρεσιών (CNI). Επτά άλλοι μυστικοί πράκτορες θα σκοτωθούν μερικές εβδομάδες αργότερα, στις 29 Νοεμβρίου, υποχρεώνοντας την κυβέρνηση Aznar να κλείσει την πρεσβεία της και να επαναπατρίσει μια σειρά πολιτών και διπλωματών που επίσης εργάζονταν για την ειρήνη. Στις 12 Οκτώβρη, εκρήγνυται παγιδευμένο αυτοκίνητο μπροστά στο ξενοδοχείο "Βαγδάτη", στο οποίο καταλύουν κυρίως μέλη της CIA, της προσωρινής ιρακινής κυβέρνησης, όπως και μια σειρά αμερικάνων επιχειρηματιών που φτάνουν στο Ιράκ για να "κλείσουν δουλειές" σε βάρος της μιζέριας των ταξικών μας αδερφών. Στις 23 Οκτώβρη, τη στιγμή που το Πεντάγωνο θέλει να κάνει κάλεσμα στον τουρκικό στρατό να συμμετάσχει στην πάταξη της εξέγερσης στο Ιράκ, ένα παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται μπροστά στη τουρκική πρεσβεία. Στις 27 Οκτώβρη είναι ο Paul Wolfowitz, νούμερο 2 του Πενταγώνου μετά τον Donald Rumsfeld, που διαφεύγει για λίγο το θάνατο. Ένας αριθμός ρουκετών χτύπησαν την πρόσοψη του ξενοδοχείου Al Rachid όπου διέμενε. Στις 3 Νοεμβρίου, τρεις εκρήξεις μπροστά στο αρχηγείο του αμερικανικού στρατού στη Βαγδάτη. Στις 12 Νοεμβρίου, έκρηξη μπροστά στο δικαστήριο της Rassafa στα ανατολικά της Βαγδάτης. Όλο αυτό το διάστημα έχουν δολοφονηθεί πολλοί δικαστικοί. Στις 21 Νοεμβρίου, επίθεση με ρουκέτα στο υπουργείο πετρελαίου και στο ξενοδοχείο Sheraton, όπου ένας αμερικάνος πολίτης που

εργαζόταν για τη Halliburton τραυματίζεται σοβαρά. Το Δεκέμβριο, μαθαίνουμε ότι ο Paul Bremer, ο υπεύθυνος της διαδικασίας κοινωνικής ειρήνευσης στο Ιράκ, έχει γλυτώσει μέχρι τώρα δυο επιθέσεις και την Παρασκευή 19 Δεκεμβρίου είναι η σειρά του Ali Al-Zaimi, υψηλόβαθμου στελέχους του κόμματος Μπάαθ, υπεύθυνου της καταστολής κατά τη διάρκεια της εξέγερσης το 1991, να λιντσαριστεί από διαδηλωτές στη Nadjaf.

Θα μπορούσαμε να επιμηκύνουμε απεριόριστα αυτή τη λίστα, αλλά αυτό δε θα προσέθετε τίποτα σε αυτό που λέγαμε παραπάνω: είναι ο μηχανισμός, οι υπηρεσίες, τα όργανα, οι αντιπρόσωποι του παγκόσμιου Κράτους οι οποίοι γίνονται στόχος. Μακράν από το να είναι τυφλές, αυτές οι πράξεις οπλισμένης αντίστασης έχουν μια εσωτερική λογική, αν βέβαια μπορούμε στον κόπο να σκεφτούμε και να αφήσουμε για λίγο στην άκρη τα στερεότυπα και τις ιδεολογικές αυταπάτες, τις οποίες οι αστοί μας προσφέρουν σαν τη μόνη εξήγηση αυτού που συμβαίνει στο Ιράκ. Πίσω από τους στόχους, καθώς και στο εσωτερικό του καθημερινού αντάρτικου ενάντια στις κατοχικές δυνάμεις, μπορούμε να διακρίνουμε το περίγραμμα ενός προλεταριάτου που προσπαθεί να παλέψει, να οργανωθεί ενάντια σε όλες τις φράξιες της αστικής τάξης που έχουν αποφασίσει να αποκαταστήσουν την καπιταλιστική τάξη και ασφάλεια στην περιοχή: αν και πρέπει να πούμε ότι είναι ακόμα απίστευτα δύσκολο να κρίνουμε την αυτονομία της τάξης μας σε σχέση με τις αστικές δυνάμεις, οι οποίες προσπαθούν να ελέγξουν το θυμό, την οργή ενάντια σε ό,τι λίγο ή πολύ αντιπροσωπεύει το παγκόσμιο Κράτος. Οι πράξεις σαμποτάζ, οι ενέδρες, οι διαδηλώσεις, οι καταλήψεις, οι απεργίες... δεν είναι το προϊόν της δράσης ισλαμιστών ή παναραβιστών εθνικιστών: αυτό θα ήταν υπερβολικά εύκολο να υποστηριχτεί και θα προερχόταν από την καρδιά του κυρίαρχου λόγου, ο οποίος επιδιώκει να παρουσιάσει το ζήτημα σαν έναν αγώνα ενάντια "στο καλό και το κακό", ενάντια "στους καλούς και τους κακούς", όπως στα γουέστερν, εκκενώνοντας για μια ακόμα φορά την πραγματικότητα από τη θανάσιμη αντίφαση του καπιταλισμού: το προλεταριάτο.

Ένα παράδειγμα θα παρουσίαζε καλύτερα το σκεπτικό μας: συνέβη στη Duluya, μια μικρή πόλη στα βόρεια της Βαγδάτης, εντός του περιβόητου "σουνιτικού τριγώνου". Οι αμερικάνοι έπρεπε να αντιμετωπίσουν τα πυρά που συστηματικά εκτοξεύονταν ενάντια στους άνδρες και τα κομμάτι τους από τότε που κατέλαβαν την πόλη στα τέλη Μαρτίου 2003. Σαν προστατευτικό μέτρο, αποφάσισαν να κόψουν τις χιλιάδες χουρμαδιές που πλαισιώναν τους δρόμους της περιοχής. Κυκλοφορούσαν φήμες για μια μυστηριώδη οργάνωση μπααθιστών, η οποία υποτίθεται ότι διεξήγαγε τις επιθέσεις αυτές. Εντούτοις, για τις επιθέσεις αυτές, τις οποίες ο αραβικός τύπος εξήρε καθημερινά στις στήλες του, η ισραηλινή εφημερίδα Haaretz είχε να προτείνει μια άλλη εκδοχή: οι επιθέσεις ήταν το έργο "νεαρών", οι οποίοι έπαιρναν 1.000 ή και 1.500 δολάρια από ισλαμικές οργανώσεις για να οργανώσουν τα χτυπήματα ενάντια στα αμερικανικά στρατεύματα. Η εφημερίδα μάλιστα δημοσίευσε και τα λόγια ενός από αυτούς τους νεαρούς: "Είναι ο καλύτερος τρόπος να κερδίσει κανείς σήμερα το ψωμί του στο Ιράκ". Σαν από σύμπτωση, από τότε που οι δυνάμεις κατοχής έκοψαν τις χουρμαδιές και δεκάδες εργάτες γης στερήθηκαν το ψωμί τους, οι επιθέσεις ενάντια στις κατοχικές δυνάμεις έγιναν ακόμα συχνότερες.

Και εδώ είναι που θα παιχτεί όλη η ιστορία τους ερχόμενους μήνες: οι προλετάριοι, οι οποίοι ξεκάθαρα αντιτίθενται σε όλες τις καπιταλιστικές φράξιες του πλανήτη, θα έχουν τη δύναμη να μη βουλιάζουν στο ριζοσπαστικό ισλαμισμό ή τον παναραβισμό, για τον οποίο μετά τη σύλληψη του Saddam Hussein (Κυριακή 14 Δεκεμβρίου) το κλίμα έγινε πιο ευνοϊκό; Τα αδέρφια μας στο Ιράκ, θα έχουν τη δύναμη να μην μπλεχτούν σε έναν εθνικοαπελευθερωτικό λαϊκό αγώνα; Η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί μόνο από το προλεταριάτο εκεί, το οποίο, όσο θα μένει τόσο δραματικά απομονωμένο, θα δυσκολευτεί πολύ να μη βρεθεί στην αγκαλιά της μιας ή της άλλης αστικής φράξιας, η οποία επιθυμεί να το χρησιμοποιήσει κάτω από τη σημαία της σαν κρέας για κανόνια. Όλα εξαρτώνται πάνω από όλα από το συσχετισμό δύναμης ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη σε ένα επίπεδο πέρα από το τοπικό, σε παγκόσμιο επίπεδο και ειδικά στις χώρες εκείνες από τις οποίες προέρχονται τα κατοχικά στρατεύματα. Και εκεί, δυστυχώς πρέπει να το διαπιστώσουμε, δεν είναι υπέρ μας, ακόμα κι αν εδώ κι εκεί εισέρχονται δόσεις οξυγόνου από τη Βολιβία, το Περού... Η ευθύνη των ταξικών αδερφών μας στις ΗΠΑ, όπως και σε όλα τα άλλα Κράτη που παίρνουν μέρος άμεσα ή έμμεσα μέροσστην κατοχή του Ιράκ, πρόκειται μια φορά να

βαρύνει στη ζυγαριά. Για να σταματήσει αυτός ο πόλεμος, για να δοθεί ένα τέλος σε αυτή τη σφαγή, για να μπορέσουν οι προλετάριοι στο Ιράκ να αυτονομηθούν και να τραβήξουν διαχωριστικές γραμμές από τον ισλαμισμό και τον παναραβικό εθνικισμό, θα έπρεπε τα ταξικά μας αδέρφια σε όλον τον πλανήτη και ειδικότερα στις ΗΠΑ, την Αγγλία, την Πολωνία, την Ισπανία, την Ιταλία... να αντιδράσουν, να δράσουν, να οργανωθούν και να αρνηθούν να συνεχίσουν να χρησιμεύουν ως κρέας για κανόνια, μετασχηματίζοντας τον πόλεμο αυτό σε κοινωνικό πόλεμο ενάντια στη δική τους αστική τάξη.

Προς στιγμήν δε βλέπουμε και πολλά πράγματα να κινούνται από εκείνη την πλευρά. Το προλεταριάτο στις ΗΠΑ δεν είναι μόνο προσκολλημένο σε ένα πυρετώδη πατριωτισμό, συμυκνωμένο στο σλόγκαν "support our boys" (υποστηρίξτε τα αγόρια μας), αλλά και για τους πιο κριτικούς σε μια χαλαρή ειρηνιστική beat σταυροφορία. Πρέπει να υπογραμμίσουμε στο πλαίσιο αυτό, και ενάντια σε αυτό το κλίμα, μερικές ενδιαφέρουσες αντιδράσεις που έλαβαν χώρα στη δυτική όχθη των ΗΠΑ τη στιγμή που ξέσπασε ο πόλεμος: αντιδράσεις τις οποίες αναφέρει μια γαλλική εφημερίδα και μερικά αποσπάσματα των οποίων αναπαράγουμε στο τέλος αυτού του κειμένου.

Είναι στις διαδηλώσεις αυτές που προλετάριοι σήκωσαν ένα πανώ που έλεγε "υποστηρίζουμε μόνο τους στρατιώτες που πυροβολούν τους αξιωματικούς τους" - εκπληκτική μεταστροφή του επίσημου κυβερνητικού σλόγκαν που έλεγε "υποστηρίξτε τα στρατεύματά μας".

Αλλά ακόμα κι αν αυτή η μεταστροφή μας φαίνεται συμπαθητική και υπαινίσσεται τον δρόμο που πρέπει να ακολουθηθεί στην προλεταριακή πάλη, είμαστε υποχρεωμένοι να διαπιστώσουμε ότι η συμπεριφορά που εκφράζει ανοιχτά τη διαρκή θέση της τάξης μας, ο επαναστατικός ντεφιτισμός, παραμένει δυστυχώς πολύ απομονωμένος εντός ενός μείγματος όπου ο πασιφισμός συνορεύει με τον πιο ανοιχτό τριτοκοσμισμό. Ακόμα και μέσα στις οργανώσεις γονέων των αμερικανών φαντάρων, την αιχμή του αγώνα ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ, όλοι ποντάρουν περισσότερο στην επικράτηση των δημοκρατικών στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές - για να "επιστρέψουν τα παιδιά μας πίσω" - παρά στην άμεση δράση ενάντια στο στρατό που τους στέλνει "να τσακίσουν τους άραβες". Στο εσωτερικό του αμερικανικού στρατού, έστω κι αν εμφανίζεται εντονότερη η αντίφαση ανάμεσα στο επάγγελμα του στρατιώτη από τη μια πλευρά και τη χυδαία πραγματικότητα του να μην είσαι τίποτα άλλο παρά ένας μπάτσος σταλμένος στην άλλη άκρη του πλανήτη για να καταστείλει τους εξαθλιωμένους κατοίκους της περιοχής, αυτοί που αρνούνται να γίνουν μισθοφόροι παραμένουν ολιγάριθμοι (δες άρθρο στο τέλος του κειμένου).

Δεν είναι οι 30 μέχρι τώρα λιποτάκτες που θα γείρουν τη ζυγαριά προς το μέρος μας. Ας θυμηθούμε ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου του Βιετνάμ επίσημα ξεπερνούσαν τις 200.000! Δεν είναι οι θαρραλέες δηλώσεις - εν μέσω της πατριωτικής υστερίας που βασιλεύει στις ΗΠΑ μετά τις επιθέσεις της 11 Σεπτεμβρίου - του δεκανέα των πεζοναυτών Stephen Funk, ο οποίος στα 20 του χρόνια αρνείται σήμερα να συνεχίσει να σκοτώνει πολίτες και δηλώνει αντιρρησίας συνείδησης, αυτές που θα αλλάξουν σε μεγάλο βαθμό την κατάσταση της καταστροφικής υποταγής στην οποία βρίσκεται σήμερα το προλεταριάτο στις ΗΠΑ απέναντι στην ίδια του την αστική τάξη. Το ίδιο ισχύει και για άλλα Κράτη, τα οποία προς το παρόν δε συναντάνε σχεδόν καμιά αντίσταση στην αποστολή στρατευμάτων στο Ιράκ.

Αλλά ας είμαστε σίγουροι ότι η αιματηρή κατοχή του Ιράκ δεν έχει ολοκληρωθεί, τα αμερικανικά και συμμαχικά στρατεύματα θα πρέπει να μείνουν για πολύ και όλη αυτή η βρωμιά που αρχίζει να μοιάζει με αυτή του Βιετνάμ σίγουρα θα υποχρεώσει το Πεντάγωνο να στέλνει ολοένα και περισσότερους στρατιώτες για να αντιμετωπιστεί ο αυξανόμενος αριθμός των επιθέσεων.

"Μας λείπουν τα μέσα για να μετρήσουμε αν κερδίζουμε ή χάνουμε την παγκόσμια μάχη ενάντια στην τρομοκρατία. Η εντύπωσή μου είναι ότι μέχρι σήμερα δεν έχουμε κάνει αποφασιστικές προόδους". Απόσπασμα από ενημερωτικό δελτίο του Donald Rumsfeld στο Κογκρέσο των ΗΠΑ, στις 14 Νοεμβρίου 2003.

Οι τελευταίοι αριθμοί που έχουμε στη διάθεσή μας μιλούν για περισσότερους από 500 νεκρούς από την αρχή του πολέμου [σήμερα Ιούνιο του 2004 οι νεκροί αμερικάνοι στρατιώτες έχουν φτάσει τους 820], χωρίς να λογαριάζονται αυτοί που βρίσκονταν σε μυστική αποστολή (undercover) και οι οποίοι θάβονται μυστικά στην έρημο (πολλοί τάφοι ανακαλύφθηκαν πρόσφατα). Οι τραυματίες ξεπερνούν σήμερα [Φεβρουάριο του 2004] τους 10.000 παρά τα ενισχυμένα προστατευτικά που φορούν οι στρατιώτες και την άμεση αποκομιδή των τραυματιών από τις ειδικές δυνάμεις. Αυτό μας κάνει περισσότερους από δέκα τραυματίες την ημέρα, η πλειοψηφία των οποίων είναι βαριά. Όπως γράφει η αμερικάνικη νεο-συντηρητική εφημερίδα The New Republic: "... τα μήντια πάντα θεωρούσαν τον αριθμό των νεκρών σαν το πιο αξιόπιστο μέτρο της προόδου που επιτυγχάνεται στο πεδίο της μάχης, αλλά είναι ο αριθμός των τραυματιών αυτός που αποκαλύπτει την πραγματική κατάσταση".

Ποτέ από την εποχή του Βιετνάμ ο αμερικανικός στρατός δε χρειάστηκε να αντιμετωπίσει έναν τόσο μεγάλο αριθμό τραυματιών όσο αυτός των επαναπατρισθέντων σε μεταγωγικά αεροσκάφη - και κατά προτίμηση τη νύχτα για να μην υπάρχουν κάμερες και πτώση του ηθικού των στρατευμάτων που παραμένουν στη χώρα. Οι αυτοκτονίες στα στρατεύματα που μετέχουν στις επιχειρήσεις φτάνουν σήμερα τις 13 [Φεβρουάριο του 2004] και ο αριθμός των επαναπατρισθέντων φαντάρων "για προβλήματα πνευματικής υγείας" (στρατιώτες στους οποίους λάσκαρε η βίδα) έφτασε τους 478 στις 25 Σεπτεμβρίου. Ας θυμηθούμε επίσης ότι ο αριθμός των επιθέσεων ενάντια στα κατοχικά στρατεύματα φτάνει σήμερα τις 30 με 35 την ημέρα και ότι η πλειοψηφία των φαντάρων βρίσκονται εκεί για περισσότερο από ένα χρόνο. Η ιστορία αρχίζει να τραβάει πολύ και να δυσαρεστεί τους στρατιώτες, οι οποίοι "δεν καταλαβαίνουν γιατί βρίσκονται εκεί". Ας προσθέσουμε σε αυτό και την ανικανότητα του Πενταγώνου να τους αντικαταστήσει λόγω έλλειψης εν ενεργεία στρατιωτών και ορίστε ένα κοκτέιλ που γίνεται ολοένα και πιο εκρηκτικό για τη φράξια της αστικής τάξης που θεωρεί τον εαυτό της ως την παγκόσμια αστυνομία.

Πρέπει να βλέπουμε σε όλο αυτό τα σημάδια που προοιωνίζουν μια πιθανή ρήξη με την εθνική ενότητα, μια ρήξη η οποία 40 χρόνια νωρίτερα στον πόλεμο του Βιετνάμ είχε προκαλέσει ένα γιγάντιο σχίσμα στο εσωτερικό της ίδιας της αμερικανικής κοινωνίας; Την εποχή εκείνη, η μόνη ελπίδα για έναν στρατιώτη να αποφύγει να τραυματιστεί βαριά ή να σκοτωθεί ήταν να εναντιωθεί στον πόλεμο. Και τα μέσα που είχε στη διάθεσή του, με μια παιδική ίσως απλότητα, αφορούσαν πρώτα απ' όλα την αποφυγή της άμεσης αντιπαράθεσης με τον αντίπαλο. Η πρακτική του "fragging" (κυριολεκτικά "διαλύστε τους αξιωματικούς") αφορούσε τη ρίψη χειροβομβίδων ενάντια στους αξιωματικούς - οι στρατιώτες που εναντιώνονταν στον πόλεμο προκαλούσαν έναν πραγματικό τρόμο ανάμεσα στους ανωτέρους τους, οδηγώντας τους στη σταδιακή απώλεια του ελέγχου των στρατευμάτων. Το 1970, το Πεντάγωνο ανακοίνωσε τον αριθμό 65.643 λιποτακτών, ισοδύναμο με 4 συντάγματα πεζικού! Άλλοι ενδιαφέροντες αριθμοί, η ύπαρξη περισσότερων από 300 εκδιδόμενων άμεσα από φαντάρους εφημερίδων ενάντια στον πόλεμο, οι οποίες συνεισέφεραν σε μεγάλο βαθμό στο σπάσιμο της απομόνωσης και τη γενίκευση της αντίθεσης ενάντια στον πόλεμο. Σαν συνέπεια των καθημερινών διαδηλώσεων, των σαμποτάζ, των απεργιών, των καταλήψεων... οι οποίες πραγματικά εμπόδιζαν τη συνέχιση του πολέμου, η αμερικανική κυβέρνηση αναγκάστηκε στις αρχές της δεκαετίας του '70 να διακόψει την εμπλοκή της στο Βιετνάμ και να αποσύρει σιγά-σιγά τα στρατεύματά της. Είναι ενθουσιάζοντες τα χαρακτηριστικά του τρομερού για τους αστούς εφιάλτη εκείνης της περιόδου που μπορούμε όχι μόνο να μετρήσουμε την άβυσσο που μας χωρίζει σήμερα από εκείνη την αγωνιστική περίοδο, αλλά και να προσδιορίσουμε το μόνο δρόμο που θα θέσει τέρμα σε αυτό το σφαγείο.

Τα συμπεράσματά μας δεν μπορεί παρά να είναι προσωρινά. Προσπαθήσαμε σε αυτές τις γραμμές να κατανοήσουμε τα γεγονότα που εκτυλίσσονται εκεί κάτω από τα μάτια μας αποφεύγοντας από τις δημοσιογραφικές κατηγορίες, οι οποίες σίγουρα δεν μπορούν να συλλάβουν την πολύπλοκη πραγματικότητα όσων εκτυλίσσονται εκεί κάτω. Το να συνεχίσει κανείς να μιλάει για σίτες, σουνίτες, κούρδους, μπααθιστές, ισλαμιστές... της τάδε ή της δείνα φυλής, της τάδε ή της δείνα οικογένειας, σημαίνει να διαγράφει τη βασική αντίφαση που σπρώχνει το κεφάλαιο να θέλει να επαναφέρει στην τάξη μια περιοχή ταραγμένη για πολλές δεκαετίες από ένα μαχητικό προλεταριάτο,

το οποίο ακόμα δεν έχει δεχτεί να υποταχτεί στη δικτατορία της οικονομίας. Δεν μπορούμε παρά να ανανεώσουμε το κάλεσμα στους φίλους αναγνώστες μας και σε όλους τους συντρόφους να θεωρούν τον αγώνα που διεξάγουν τα ταξικά μας αδέρφια στο Ιράκ σαν δικό τους. Δεν μπορούμε να σπάσουμε την απομόνωσή τους παρά γενικεύοντας τους δικούς μας αγώνες ενάντια στη δική μας αστική τάξη, εκεί που βρισκόμαστε" και αυτά παραμένοντας αδιάλλακτοι αναφορικά με το πρόγραμμα μας και τους ταξικούς μας στόχους. Μόνο ο επαναστατικός ντεφιτισμός μπορεί πραγματικά να τραντάξει αυτήν την κοινωνία, η οποία δεν έχει άλλο σκοπό από τη συσσώρευση βουρών πτωμάτων, και να ανοίξει τα αποφασιστικά ρήγματα για τη βίαιη καταστροφή της.

ΚΑΤΩ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ

ΖΗΤΩ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Σημειώσεις

1. Ο κυνισμός της αστικής τάξης δεν έχει όρια. Ενώ η χρήση χημικών όπλων, όντας η αιτία για χιλιάδες νεκρούς, οργανώθηκε, υποστηρίχθηκε, χρηματοδοτήθηκε από όλες τις φράξιες της αστικής τάξης (επικεφαλής των οποίων βρίσκονταν το γερμανικό και το γαλλικό κράτος, όσον αφορά τις προμήθειες σε αέριο και τα αεροσκάφη αντίστοιχα), σήμερα είναι αυτά τα ίδια κράτη που καταγγέλλουν και απορρίπτουν τις "υπερβολές" του Saddam Hussein και του συνεργάτη του Ali όσον αφορά τα χημικά.

Nassiriya, 25 Μαρτίου

"Αρχικά δεν είδα τα αμερικανικά τανκς, τα οποία βρίσκονταν 200 μέτρα από τη γέφυρα. Μπόρεσα να τα αντιληφθώ μόνο όταν έφτασα σε απόσταση 60 μέτρων. Αμέσως σταμάτησα το αυτοκίνητο. Ήμουν σε αναμονή, έτοιμος να αναρωτηθώ αν έπρεπε να κάνω σιγάλο ή αναστροφή όταν άρχισαν οι πυροβολισμοί. Ένας καταιγισμός πυρών, δεκάδες σφαίρες... Η γυναίκα μου κι εγώ δεχτήκαμε πολλές σφαίρες στο στήθος, στα πόδια και στα χέρια χωρίς να σκοτωθούμε. Από τα τέσσερα παιδιά μου στο πίσω κάθισμα δυο, η Mawra 9 ετών και η Zehra 3 ετών, σκοτώθηκαν επί τόπου. Κατέφτασαν αμερικάνοι στρατιώτες, οι οποίοι μας έβγαλαν από το αυτοκίνητο. Προσπάθησαν να βοηθήσουν τον γιο μου Mohammed 6 ετών, ο οποίος προσπαθούσε να κρατηθεί στη ζωή. Πέθανε πέντε λεπτά αργότερα. Στη συνέχεια, οι στρατιώτες μας οδήγησαν, εμένα και τη γυναίκα μου μαζί με το τελευταίο ζωντανό μου παιδί, την κόρη μου Zainab, σε ένα κατελημμένο από το στρατό κτίριο".

"Μείναμε εκεί όλη τη νύχτα χωρίς να δεχτούμε βοήθεια, λόγος για τον οποίο σύμφωνα με τη γνώμη ενός γιατρού ήταν η αιτία για να χάσω το πόδι μου, το οποίο θα μπορούσε να διασωθεί. Μας μετέφεραν την επόμενη σε ένα στρατιωτικό νοσοκομείο, όπου έβγαλαν από το κεφάλι της κόρης μου Zainab μια σφαίρα. Μετά το βράδυ, προφανώς λόγω της άφιξης τραυματισμένων αμερικανών στρατιωτών, ένας αμερικάνος αξιωματικός έδωσε τη διαταγή να μεταφερθούν όλοι οι ιρακινοί τραυματίες έξω από το νοσοκομείο, μπροστά από την πόρτα, έξω στην έρημο. Είχαν ανάγκη τα κρεβάτια. Έξω έκανε πολύ κρύο. Η κόρη μου έκλαιγε. Έλεγε: "Μπαμπά κρυσώνω, κρυσώνω τόσο πολύ". Η γυναίκα μου κι εγώ ήμασταν ακινητοποιημένοι από τα τραύματά μας, ανίκανοι ακόμα και

να τεντώσουμε τα χέρια μας. Κατουριόμουνα πάνω μου. Η κόρη μου έκλαιγε..."

Ο Daham χάνει τις αισθήσεις του κατά τη διάρκεια της νύχτας. Όταν συνέρχεται, τα χαράματα, βρίσκεται πάνω σε ένα φορείο, έτοιμο να φορτωθεί σε ένα ελικόπτερο. "Μας οδήγησαν, εμένα και τη γυναίκα μου, σε ένα πλοίο-νοσοκομείο στα ανοιχτά του Κουβέιτ. Εκεί είναι αργότερα που λάβαμε ένα γράμμα από τον αδερφό μου, το οποίο μας πληροφορούσε ότι η Zairab πέθανε το πρωί της αναχώρησής μας". Ο Daham συγκρατεί τα δάκρυά του. "Είναι το κρύο που τη σκότωσε, κύριε, είναι το κρύο. Η χειρουργική επέμβαση ήταν επιτυχημένη, ζούσε. Είναι εκείνη νύχτα στην έρημο, μπροστά στην πόρτα του νοσοκομείου, χωρίς ούτε μια κουβέρτα, που τη σκότωσε". Ο Daham σβήνει ένα τσιγάρο και αμέσως ανάβει ένα άλλο. "Ορίστε, κύριε, πως ο αμερικανικός στρατός, σκότωσε χωρίς λόγο όλα μου τα παιδιά..."

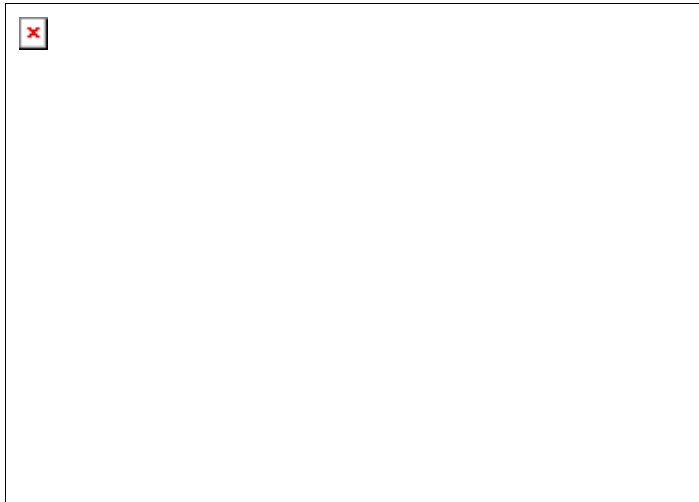
Le Monde - 12/11/2003

"Δεν ήταν οι περισσότεροι σε αριθμό, αλλά οι πιο οργανωμένοι και οι πιο αποφασισμένοι: στο San Francisco, εκεί από όπου ξεκίνησαν τα ριζοσπαστικά κινήματα της δεκαετίας του '60, οι ειρηνιστές επανασυνδέθηκαν με μια μακρά παράδοση μαχητικότητας. Προετοιμάζαν πολλούς μήνες πριν τις κινήσεις τους σε περίπτωση που υπήρχε χτύπημα στο Ιράκ στα πλαίσια του αντάρτικου πόλης. Τα χαράματα εκείνης της Πέμπτης, κινητοποιούμενοι μέσω των δικτύων τους στο internet, συγκεντρώθηκαν στο κέντρο της πόλης. Σε μια από τις κεντρικές εξόδους της πόλης, την Bay Bridge, έβαλαν μια ταμπέλα "εκτελούνται εργασίες" και μερικούς πορτοκαλί κώνους. Απλό και επαρκές. Η πρόσβαση στην πόλη έγινε αμέσως αδύνατη την ώρα που οι κάτοικοι των προαστίων πήγαιναν στις δουλειές τους. Η γέφυρα έγινε το επίδικο αντικείμενο ανάμεσα στους διαδηλωτές και την αστυνομία. Κινούμενοι σε μικρές ευέλικτες ομάδες, οι διαδηλωτές, δεκάδες χιλιάδες από την αυγή μέχρι μεσάνυχτα, δε δίστασαν να αντιπαρατεθούν με τις δυνάμεις καταστολής. Το San Francisco έγινε πεδίο μάχης. Ανάμεσα στη στάση -σπασμένες βιτρίνες, επιθέσεις σε μαγαζιά- και το happening: μια ομάδα, οι Pukers for Peace, αυτοί που ξερνούν για την ειρήνη, οργάνωσαν ένα ξερατό μπροστά από τα δημόσια κτίρια. Για τους αστυνομικούς, αυτή ήταν μια μέρα "αγώνα ενάντια στους κομμουνιστές και τους αναρχικούς" (...)

Από την άλλη πλευρά του κόλπου, το πανεπιστήμιο του Berkeley επίσης ξαναβρήκε τη μαχητική του παράδοση με την κατάληψη του campus και τη σύλληψη από την αστυνομία 500 φοιτητών. Τη νύχτα, η αστυνομία συνέλαβε 1350 διαδηλωτές, ένας αριθμός πρωτόγνωρος ακόμα και κατά τις μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ. Καθώς ο αριθμός των συλλήψεων υπερέβη τη χωρητικότητα των διαθέσιμων λεωφορείων της αστυνομίας, επιτάχθηκαν δημοτικά λεωφορεία. Εκδηλώσεις διαμαρτυρίας έγιναν σε όλη την Καλιφόρνια. Ακόμα και στο Los Angeles, πράγμα σπάνιο, πολυάριθμοι διαδηλωτές μπλόκαραν την κυκλοφορία και δε δίστασαν να αντισταθούν στην καταστολή. Την Παρασκευή στο Frisco, οι πιο μαχητικοί διαδηλωτές επιχειρήσαν να το επαναλάβουν.

Αριθμητικά λιγότεροι όμως, μόνο 60 άτομα, απωθήθηκαν από την αστυνομία".

Liberation - 22 Μαρτίου 2003

Η καπιταλισ καταστρο

1. Εισαγωγή

Η καταστροφή της καπιταλιστικής κοινωνίας δεν είναι μυστηριώδη ούτε ανεξιχνίαστη, ούτε αφηρημένη ούτε κάτι για το μέλλον! Αντιθέτως, είναι η ουσιαστική και ζωντανή πραγματικότητα της αστικής κοινωνίας, ένα προϊόν των ίδιων των ορίων της. Αυτά τα όρια βρίσκονται μέσα στο ίδιο το Κεφάλαιο και εκδηλώνονται οφθαλμοφανώς σε όλο τον κόσμο.

Κάθε μεγάλος κύκλος οικονομικής επέκτασης αναγκαστικά καταλήγει σε μία ύφεση. Στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων αντιστοιχεί η αυταρχική ανάγκη της καταστροφής τους. Όλη η συσσώρευση του πλούτου παράγει μιζέρια σε ανάλογη έκταση. Η συμπύκνωση και η συγκέντρωση του Κεφαλαίου φέρει μαζί τους μία αυξανόμενη συστολή των δυνατοτήτων για προσοδοφόρες επενδύσεις.

Σε αντίθεση με όλους αυτούς που δικαιολογούν αυτό το σύστημα και που, κάθε φορά που ένας νέος κύκλος επέκτασης αναπτύσσεται, προσποιούνται πως ποτέ ξανά δεν θα υπάρξει άλλη κρίση, εμείς οι κομμουνιστές έχουμε πάντα επιδείξει τα εσωτερικά όρια του Κεφαλαίου. Πάντα τονίζαμε την αδιάρρηκτη ενότητα της συσσώρευσης Κεφαλαίου και της συσσώρευσης μιζέριας, την ενότητα της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και της ακόλουθης καταστροφής της κοινωνίας, την ενότητα του "πλούτου των εθνών" και του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Ενάντια στο ρεύμα των διάφορων κομμάτων της Τάξης και σε πλήρη ανταγωνισμό με την σοσιαλδημοκρατία, σε αντίθεση με την μοιρολατρία και όλες τις κυρίαρχες ψευδαισθήσεις, μπορούμε μόνο να γελάσουμε με την αναγγελία μίας "νέας τάξης πραγμάτων" που δήθεν

εξαγνίστηκε από τις αντιθέσεις της. Υποστηρίζουμε βροντόφωνα - παρά την απομόνωσή μας - ότι οι επερχόμενες καταστροφές θα είναι ακόμη πιο ισοπεδωτικές και ότι όλες οι σημερινές απόπειρες χαλιναγώγησης των εσωτερικών αντιφάσεων του Κεφαλαίου μπορούν να οδηγήσουν μόνο στην αναβολή και στην όξυνση της αναπόφευκτης έκρηξής τους.

Πάλι, η εγκυρότητα της κομμουνιστικής θεωρίας επιβεβαιώνεται από τρέχοντα γεγονότα: η πολιτική, κοινωνική και οικονομική καταστροφή είναι παγκόσμια. Παντού η εργατική τάξη υπόκειται σε όλο και περισσότερη μιζέρια, περισσότερη ανεργία, περισσότερο πόλεμο... Ο καπιταλιστικός κόσμος είναι όλο και λιγότερο ικανός να κρύψει την σάπια του πραγματικότητα.

Δεν επιδιώκουμε σε αυτό το άρθρο να παραθέσουμε όλα τα νούμερα και τις στατιστικές που εικονογραφούν αυτή την καταστροφή. Ο καθένας μας - όλοι προλετάριοι - ζει αυτή την κοινωνική καταστροφή κάθε μέρα στο πετσί του. Θα δώσουμε έμφαση μόνο σε μερικές ουσιαστικές πλευρές της παγκόσμιας κατάστασης ώστε να εικονογραφήσουμε το βάθος της σημερινής καταστροφής. Θα παρουσιάσουμε ξεκάθαρα την βία με την οποία αυτός ο τρόπος παραγωγής έρχεται αντιμέτωπος με τα ίδια του τα ιστορικά όρια. Από την άλλη, θα τονίσουμε το αναπόφευκτο μίας καταστροφής που γενικεύεται σε όλη την ανθρωπότητα, εκτός κι αν η τελευταία καταφέρει να καταστρέψει όλη την κοινωνική αγορά και τις σχέσεις εργασίας που την τσακίζουν.

2. Από την κατάρρευση του μοντέλου του κοινωνικού καπιταλισμού στην καταστροφή του αρχέτυπου των ΗΠΑ ως προτύπου οικονομίας!

Αυτά τα τελευταία χρόνια, ήμασταν μάρτυρες της κατάρρευσης του μοντέλου του "σοσιαλιστικού" καπιταλισμού, του "κοινωνικού" καπιταλισμού, του "κοινωνικού σχεδίου" της "αστικής αριστεράς". (1) Η Δεξιά τελικά θριάμβευσε και ο φιλελεύθερος καπιταλισμός μπόρεσε να πάρει τη θέση του μόνου παγκόσμιου μοντέλου, έχοντας την λατρεία όλων των αστικών φραξιών.

Ο "πόλεμος όλων εναντίον όλων" υπήρξε πάντα η βάση αυτής της κοινωνίας. Καμία μεταρρύθμιση, καμία ουτοπία, καμία προσπάθεια "εξανθρωπισμού" αυτής της κοινωνίας δεν μπόρεσε ποτέ να αλλάξει αυτή την πραγματικότητα. Αλλά ενώ στο παρελθόν προσπαθούσαν να κρύψουν αυτή την πραγματικότητα, αισθανόμενοι ντροπή γι' αυτή και συζητάγαν την ίδια ώρα για το πως θα βοηθήσουν τους φτωχούς, σήμερα διακηρύσσουν ανοικτά ότι κτηνωδίες όπως "οι φτωχοί φτωχαίνουν" είναι αναπόφευκτες. Ποτέ πριν στην ιστορία αυτού του συστήματος δεν είχαν ισχυριστεί τόσο ανοικτά ότι η ανάπτυξη αυτής της κοινωνίας απαιτεί την θυσία μας και την καταστολή κάθε ανυποταξίας. Οι βλέψεις και οι προτάσεις του ΔΝΤ - που κάποτε θεωρούνταν ως το πρόγραμμα της άκρας δεξιάς - έχουν γίνει, τα τελευταία χρόνια, η μόνη καλοδεχούμενη οικονομική πολιτική. Ακόμα και το "οικονομικό" μοντέλο που εφάρμοσε ο Πινοτσέτ (2) για να βγει από την κρίση, έχει γίνει τώρα αποδεκτό και όσες αστικές φράξιες δεν το επιδέχονται σύντομα χάνουν την εξουσία.

Έχει γίνει πια ξεκάθαρο ότι ο ρεφορμισμός και ο ανθρωπισμός είναι απλά κενές πολιτικολογίες. Το Κεφάλαιο δεν ενδιαφέρεται για εκείνους που προσποιούνταν ότι το κρατάγανε υπό έλεγχο: έχει δείξει ότι είναι το μόνο αφεντικό που κυβερνά τα πάντα και ότι όλοι εκείνοι που προσποιούνταν ότι το καθοδηγούσαν, δεν ήταν παρά οι απλοί εκτελεστές του. (3) Έχει γίνει ολοφάνερο ότι σε αυτή την κοινωνία υπάρχει μόνο ένας θεός προς λατρεία: ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ!

Αλλά ενώ η πραγματικότητα γίνεται όλο και πιο κατανοητή και ο παγκόσμιος καπιταλισμός βυθίζεται σε μία γενικευμένη ύφεση, οι προλεταριακές μάζες αναισθητοποιημένες από την τηλεόραση, το βίντεο, τις εφημερίδες και άλλα πλυντήρια εγκεφάλων, δεν βλέπουν την πραγματικότητα αυτής της κρίσης - όπως πάντα, η συνείδηση μένει πίσω. Το Κεφάλαιο μπορεί να συνεχίζει να προσποιείται ότι οι ΗΠΑ, η Ιαπωνία και η Γερμανία είναι ακόμη ισχύων μοντέλα της

οικονομικής ανάπτυξης της φιλελεύθερης αγοράς ενώ στην πραγματικότητα παντού, παγκόσμια, ο καπιταλισμός έχει εισέλθει σε μία γενικευμένη ύφεση. Η οικονομική καταστροφή του καπιταλισμού στην Ανατολή ήταν τόσο βίαιη και τόσο γρήγορη ώστε παρέμεινε εφικτή η υποστήριξη της αντίληψης ότι η οικονομία της φιλελεύθερης αγοράς είναι ανώτερη και ότι είναι το μόνο ισχύων μοντέλο χωρίς κανένα ρίσκο κρίσης.

Η αντίληψη ότι το μοντέλο των ΗΠΑ είναι το επιθυμητό μοντέλο για τον κόσμο, ριζώνει τόσο πολύ στα μυαλά ώστε δεν μπορούμε να το αποτρέψουμε απλά με την ανοικτή και ανελέητη κατάδειξη της σχέσης μεταξύ της μιζέριας και των θυμάτων και της οικονομικής ανάπτυξης. Αλλά στις ίδιες τις ΗΠΑ η καταστροφή είχε φτάσει σε τόσο απίστευτες αναλογίες που δεν μπορούσε πλέον να καλυφθεί. (4) Το "μοντέλο" σχεδιαζόταν να πωληθεί στο εξωτερικό και χρησιμοποιήθηκε για εξαγωγή μόνο επειδή στις ίδιες τις Ηνωμένες Πολιτείες είχε καταρρεύσει ανεπανόρθωτα και δεν μπορούσε πλέον να μείνει αξιόπιστο στα μάτια των εκατομμυρίων προλεταρίων που είχαννα αντιμετωπίσουν φτώχεια και ανεργία. Σε αυτή την χώρα το "μοντέλο" έφτασε σε μία κατάσταση σήψης. Οι θυσίες που επικαλέστηκαν για χάρη της μελλοντικής ανάπτυξης δεν μπορούσαν πλέον να δικαιολογηθούν αφού είχε γίνει αδύνατο να κρυφτεί ότι αυτή η ανάπτυξηαντιτίθεται στα άμεσα και ιστορικά συμφέροντα του ανθρώπινου είδους. Κατά την διάρκεια μίας ολόκληρης περιόδου οικονομικής ανάπτυξης, η μιζέρια αυξήθηκε (με σχετικούς όρους, αλλά σε κάποιες πτυχές, με απόλυτους όρους) και όλες οι πτυχές της ανθρώπινης ζωής χειροτέρεψαν: περισσότεροι άστεγοι, περισσότεροι λοιμοί, λιγότερη πρόνοια υγείας, μαζικός εθισμός στα ναρκωτικά, αύξηση των βιασμών, εγκλημάτων και γενικά της βίας, γενικευμένη μόλυνση, ανάπτυξη του ρατσισμού σε όλα τα στρώματα της κοινωνίας, στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής...

Αλλά οι ΗΠΑ παρέμειναν ένα "μοντέλο" για εξαγωγή, διότι τις τελευταίες δεκαετίες υπήρξαν η κινητήρια δύναμη του παγκόσμιου κεφαλαίου και αντιπροσώπευαν την αντίθεση στην πρόθεση (τώρα πλέον εντελώς απαρχαιωμένη) της Σοβιετικής Ένωσης και των συμμάχων της να ελέγξουν και να σχεδιάσουν την οικονομία (με αυτό τον τρόπο έγιναν οι ΗΠΑ το σπουδαίο σύμβολο του "θριαμβευτή καπιταλισμού"). Η απάτη του Αμερικάνικου "μοντέλου" - παρά την καταφανή πραγματικότητα - οφείλεται επίσης στον τρόπο με τον οποίο καθρεφτιζόταν αυτή η πραγματικότητα από τα ΜΜΕ, και από το γεγονός ότι ενώ οι πολιτικοί διαχειριστές είναι εξαναγκασμένοι (από το ίδιο το Κεφάλαιο) να παράγουν μερικά άμεσα αποτελέσματα, το ίδιο δεν ισχύει για τους τεχνοκράτες και τους αναλυτές που προετοιμάζουν τις θεωρίες για τα διεθνή ΜΜΕ: αυτοί έχουν την δυνατότητα να 'νερώσουν' την πραγματικότητα, να παράγουν αισιόδοξες εικόνες που θα αντικαταστήσουν την πραγματικότητα (αφού αυτός είναι ο σκοπός της ύπαρξής τους).

Θα θέλαμε να εστιάσουμε την προσοχή στο γεγονός ότι η "καλοζωία" που μας περιγράφουν οι πολιτικοί, ότι το μοντέλο κοινωνίας που μας προσφέρουν σήμερα, δεν είναι κάποιος παράδεισος, κάποια ουτοπία, αλλά απλά μία στολισμένη εικόνα των Ηνωμένων Πολιτειών. Τι προοπτική!

Στις περιοχές του κόσμου όπου ο "αντι-ιμπεριαλισμός" ενάντια στις ΗΠΑ ήταν μία ισχυρή ιδεολογία για τον έλεγχο του προλεταριάτου, η θετική εικόνα των ΗΠΑ ήταν ακόμα πιο ισχυρή. Σε αυτές τις χώρες όχι μόνο ήταν προσποιητό ότι η μιζέρια στις ΗΠΑ δεν μπορούσε να συγκριθεί με την μιζέρια οπουδήποτε αλλού, αφού "οι ΗΠΑ είναι μία πλούσια χώρα", "μία αναπτυγμένη χώρα" (με ΑΕΠ που αντιστοιχεί τόσα δολάρια ανά κάτοικο!), αλλά επιπλέον, και σε πλήρη συμφωνία με τα συμφέροντα της αστικής τάξης αυτής της χώρας και όλου του κόσμου, η σημασία των ιστορικών αγώνων του προλεταριάτου στις ΗΠΑ υποτιμήθηκε ή ακόμα και αναιρέθηκε εντελώς. Ο μύθος μίας "εργατικής αριστοκρατίας" συστηματικά επέτρεψε την επισκίαση του εκρηκτικού χαρακτήρα των αντιθέσεων και των ιστορικής σημασίας αγώνων των ταξικών μας αδερφών ενάντια στο Κεφάλαιο και το Κράτος. (5)

Η σημερινή παγκόσμια οικονομική ύφεση που χτυπάει ιδιαίτερα την ίδια την καρδιά του διοικητικού κέντρου αυτού του συστήματος - τον παραγωγικό χώρο των Ηνωμένων Πολιτειών - κάνει αυτή την αντίφαση ακόμα πιο βαθιά. Η καταστροφή της κοινωνικής και οικονομικής πραγματικότητας στις ΗΠΑ γίνεται όλο και πιο αντιφατική στην πρόθεση της τελευταίας να γίνει η

μόνη έγκυρη καπιταλιστική εναλλακτική.

Χωρίς αμφιβολία είναι δύσκολο να καταλάβεις το ακριβές νόημα των ακόλουθων στοιχείων:

- Ένας μαύρος που ζει στην Νέα Υόρκη έχει λιγότερες πιθανότητες να φτάσει την ηλικία των 65 από έναν κάτοικο του Μπαγκλαντές.
- Το ποσοστό της βρεφικής θνησιμότητας είναι υψηλότερο στην Ουάσινγκτον από ότι στην Τζαμάικα ή την Χιλή.
- Στο Λος Άντζελες 40.000 άτομα κοιμούνται στους δρόμους (1992).

Είναι πιθανόν αρκετά δύσκολο να κατανοήσουμε αυτή τη μιζέρια ως μόνο μιζέρια - είναι ακόμα πιο δύσκολο να καταλάβουμε το ανατρεπτικό, επαναστατικό της περιεχόμενο.

Είναι επίσης δύσκολο να κατανοηθεί ότι πριν τους αγώνες στην Αργεντινή (Κορντομπάζο), πριν το '68 στην Γαλλία ή το '69 στην Ιταλία, πριν ακόμη και από τους σημαντικούς προλεταριακούς αγώνες στην Κίνα (που οδηγήθηκαν σε λάθος δρόμο από αυτό που είναι γνωστό ως "πολιτιστική επανάσταση"), το κύμα των προλεταριακών αγώνων είχε βασικά ξεκινήσει από την Βόρεια Αμερική, από τα Νότια των Ηνωμένων Πολιτειών, από τον Βορρά της Λατινικής Αμερικής, στο Σαν Ντομίνγκο, στο Μεξικό,... ΚΥΡΙΩΣ ΣΤΑ ΓΚΕΤΤΟ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΚΑΙ ΙΣΠΑΝΟΦΟΝΩΝ ΤΟΥ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ.

Η εξέγερση των συντρόφων μας στο Λος Άντζελες τον Μάιο του 1992 αναγγέλλει την αγωνία του μύθου των ΗΠΑ ως "μοντέλο" για μίμηση, και προετοιμάζει το έδαφος για τους σημερινούς αγώνες του διεθνούς προλεταριάτου. Δείχνει όχι μόνο ότι οι ΗΠΑ δεν αποτελούν ένα έγκυρο "μοντέλο", αλλά επίσης ότι αυτή η περιοχή δεν είναι ασφαλή από το κύμα των προλεταριακών εξεγέρσεων που συγκλονίζουν τον κόσμο. Όλα αυτά εκφράζουν ένα ποιοτικό βήμα στην φύση των αγώνων μας και καταργούν την ψευδαισθηση ότι κάθε φορά θα πρέπει να υπάρχει κάποιος "ειδικός" λόγος που να εξηγεί την "ιδιαιτερή" προέλευση του τάδε ή δείνα αγώνα.

Χάρη σε αυτή την εξέγερση κατά την διάρκεια της οποίας οι σύντροφοί μας από το Λος Άντζελες επιτέθηκαν στο Κράτος και τους αντιπροσώπους του, χάρη στην δυναμικότητα με την οποία εναντιώθηκαν στον κόσμο της ιδιοκτησίας, οι τελευταίες ψευδαισθήσεις για το Αμερικάνικο "μοντέλο", ή για τις υποτιθέμενες διαφορές ανάμεσα στο προλεταριάτο αυτής της χώρας και του υπόλοιπου κόσμου, έγιναν κομματάκια.

Όταν ξεσπούσαν εξεγέρσεις στην Πολωνία ή την Ρουμανία, μας είπαν ότι αυτό οφειλόταν στις δικτατορικές και γραφειοκρατικές τάσεις που κυριαρχούσαν αυτές τις χώρες· όταν στην Αλγερία, στο Μαρόκο ή την Νότια Αφρική το προλεταριάτο ξεσηκώθηκε και συγκρούστηκε βίαια με την αστική εξουσία, μας είπαν ότι αυτό οφειλόταν στις απαρχαιωμένες οπισθοδρομικές συνθήκες αυτής της "υπανάπτυκτης" ηπείρου· όταν οι προλετάριοι στην Βενεζουέλα και στην Αργεντινή επιτέθηκαν στην ατομική ιδιοκτησία και το Κράτος, αυτοί οι αγώνες παρουσιάστηκαν σαν απλές λεηλασίες που προκλήθηκαν από τους λοιμούς, υποτίθεται χαρακτηριστικό για τις "Τριτοκοσμικές" χώρες· όταν στην Γαλλία και την Βρετανία (στο Vauxen-Velin και στο Trafalgar Square για παράδειγμα) η ίδια ταξική οργή εκφράστηκε, κατηγόρησαν τους περιθωριακούς και τους μετανάστες... και σήμερα, όταν στο ίδιο το κέντρο του καπιταλιστικού προτύπου ξεσπάνε εξεγέρσεις, και όταν αυτοί οι αγώνες εξαπλώνονται από το Λος Άντζελες στα προάστια του Τορόντο, της Ουάσινγκτον και της Νέας Υόρκης, τότε τι άλλο μπορεί να κάνει η διεθνής αστική τάξη από το να πει ψέματα για άλλη μία φορά και να υποστηρίξει ότι αυτό οφείλεται σε ένα πρόβλημα "μεταξύ των μαύρων και των Ισπανόφωνων"!

Αλλά μία τέτοια παράλογη ιστορία θα είναι αδιαμφισβήτητα δύσκολο να επιβληθεί και γίνεται ξεκάθαρο ότι ακόμη και για την αστική τάξη η εγκυρότητα του Αμερικάνικου "μοντέλου" έχει αρχίσει να παρακμάζει.

Για την παγκόσμια αστική τάξη, ένα μοντέλο ανάπτυξης παραμένει ελκυστικό για όσο δουλεύει. Μπορεί να παραμένει ελκυστικό ακόμη και όταν οι προλετάριοι πεθαίνουν της πείνας (και αυτό είναι μία από τις ιστορικές συνθήκες για κάθε εντατική ανάπτυξη της βιομηχανίας!) και όταν οι κύριες πόλεις γεμίζουν με ανέργους και ζητιάνους. Αλλά η γοητεία ενός τέτοιου μοντέλου εξασθενίζει μόλις οι προλετάριοι αρχίζουν να εξεγείρονται και να προκαλούν την καθεστηκία τάξη.

Να γιατί, όταν ο Μπους αναγκάστηκε να καταστείλει στο αίμα την εξέγερση στο Λος Άντζελες, ο μύθος του Νοτιο-Αμερικάνικου "μοντέλου" εξαφανίστηκε δια μαγείας. Όλοι οι μεγάλοι αρχηγοί του παγκόσμιου βιομηχανικού γίγαντα, όλοι οι Πρόεδροι, οι Υπουργοί... γρήγορα ανακοίνωσαν την αντίθεσή τους στο Νοτιο-Αμερικάνικο "μοντέλο" και διακήρυξαν ότι η εξέγερση οφειλόταν στις ιδιαίτερες συνθήκες στις ΗΠΑ... δηλαδή δεν θα μπορούσε να συμβεί στην χώρα τους!

Είναι πάντα το ίδιο τραγούδι: το προλεταριάτο υποτίθεται ότι ποτέ δεν αγωνίζεται ενάντια στην καπιταλιστική μιζέρια, αλλά πάντα ενάντια σε καταχρήσεις ή στην "ανώμαλη" ανάπτυξη του συστήματος. Με αυτό τον τρόπο οι "ρατσιστικές καταχρήσεις που υπάρχουν στις ΗΠΑ"...ή ακόμη, ο "νεοφιλελευθερισμός", ή η "οικονομία 'τύπου' Ρέιγκαν", κατηγορήθηκαν ως αιτίες των αγώνων που τράνταξαν τις ΗΠΑ το 1992.

Αυτές οι άχαρες δικαιολογίες εξυπηρετούν τον σκοπό του να αποκρυφτεί ότι η εξέγερση του προλεταριάτου στο Λος Άντζελες κατευθύνθηκε ενάντια στους εχθρούς που μας καταπιέζουν, και συνεπώς εκφράζει τα συμφέροντα όλων των προλεταρίων του κόσμου. Προσπαθούν να αποκρύψουν ότι σε όλο τον κόσμο το σύστημά τους είναι το ίδιο, ότι ο αγώνας των προλεταρίων στο Λος Άντζελες είναι δικός μας, και ότι, ενώ αγωνιζόμαστε ενάντια στην αστική τάξη της "δικής μας" χώρας, στεκόμαστε στην ίδια πλευρά των οδοφραγμάτων με αυτή που στέκονται οι ταξικοί μας σύντροφοι στο Λος Άντζελες.

3. Ακόμη και οι θετικοί πόλοι του κεφαλαίου δεν ξεφεύγουν από την καταστροφή

Γενικά, το Κεφάλαιο βάζει μπροστά τον θετικό πόλο ενώ απορρίπτει τον αρνητικό του πόλου σαν κάτι που δεν είναι δικό του (και εξηγώντας τον γενικότερα ως "έλλειψη καπιταλιστικής ανάπτυξης"). Το Κεφάλαιο επιδεικνύει σαν δικά του κατορθώματα: τον πλούτο, την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, την πρόοδο, την ειρήνη, την ανθηρή επιχειρηματικότητα, την δημοκρατία,... και απορρίπτει με εχθρότητα οτιδήποτε θα ενοχλούσε αυτή την ειδυλλιακή εικόνα. Η εξαθλίωση όλων και μεγαλύτερων στρωμάτων των προλεταριακών μαζών κατανοείται σαν έλλειψη ενσωμάτωσης αυτών των μαζών στην καπιταλιστική κοινωνία, ή ακόμη σαν έλλειψη ανάπτυξης των σχετικών περιοχών. Η ανοικτή καταστολή και η Κρατική τρομοκρατία περιγράφονται σαν το αποτέλεσμα της δράσης κάποιου συγκεκριμένου "δικτάτορα", όλες οι ανωμαλίες υποτίθεται οφείλονται σε κάποιους "κακούς διαχειριστές" ή σε κάποιες διεφθαρμένες κυβερνήσεις (6), ο ρατσισμός (εγγενής στην καπιταλιστική κοινωνία!) υποτίθεται οφείλεται σε κάποιες συγκεκριμένες "ακροδεξιές" αστικές φράξιες, και όλη η καπιταλιστική μιζέρια, τα γκέτο, οι υποβαθμισμένες συνοικίες, οι παραγκούπολεις, η μόλυνση... πάντα θεωρούνται προσωρινά. Και πάντα το Κεφάλαιο θα επιδείξει την ανάγκη για περισσότερη καπιταλιστική ανάπτυξη, περισσότερη πρόοδο ως το μόνο φάρμακο ικανό να θεραπεύσει αυτές τις "ανωμαλίες".

Όπως πάντα, ο επαναστατικός κομμουνισμός αποκηρύσσει αυτά τα ψέματα (7) και εμμένει στο γεγονός ότι ο πόλεμος, ο λοιμός, η κρίση, η ανεργία, ο ρατσισμός... δεν είναι ξέχωρα από την καπιταλιστική ανάπτυξη, αλλά είναι τα αυθεντικά της προϊόντα!

Αυτό που έχει αλλάξει σήμερα, με την περιστροφική παγκόσμια ύφεση, είναι ότι το Κεφάλαιο δεν έχει πλέον να εκθέσει έναν θετικό πόλο, ότι δεν υπάρχουν πια κράτη "μοντέλα" προς μίμηση.

Σήμερα (Οκτώβριος 1992) στις ΗΠΑ, εργοστάσια κλείνουν το ένα μετά το άλλο, η μιζέρια εξαπλώνεται πέρα από κάθε όριο και η κοινωνική αποσύνθεση έχει φτάσει σε κορύφωση. Αυτό καταστρέφει τον μύθο μίας Αμερικάνικης οικονομίας ασφαλή από κρίσεις. Επιπλέον, ακόμη και χώρες όπως η Γερμανία και η Ιαπωνία, που θεωρούνταν - μέχρι και πριν δύο χρόνια - ως "μοντέλα" οικονομικής ανάπτυξης και δυναμισμού, δεν ξεφεύγουν από το χτύπημα της γενικευμένης ύφεσης.

Για παράδειγμα, το χρηματιστήριο του Τόκιο, ανώτερος αντιπρόσωπος του "Ιαπωνικού δυναμισμού" και πρώην "μοντέλο" για επενδυτές όλου του κόσμου, δεν έχει σταματήσει να καταρρέει από το 1989: ο δείκτης του που είχε φτάσει τις 38.600 μονάδες το 1989, έπεσε πίσω στις 14.300 το καλοκαίρι του 1992. Αυτό αποτελεί μία πτώση της τάξεως του 63%. Και όσον αφορά τα άλλα μοντέλα ανάπτυξης, η κατάσταση δεν είναι καλλίτερη. Στην πραγματικότητα, όλη η Ανατολική Ευρώπη βυθίζεται σε μία γενικευμένη ύφεση: το σύστημα της νομισματικής ισοτιμίας, που γενικά εθεωρείτο ως το πιο σταθερό, κατέρρευσε. Το Λονδίνο ανακοινώνει κλεισίματα και πτωχεύσεις κάθε μέρα, η Ιταλική οικονομία βυθίζεται στο χάος και οι άλλες χώρες προσπαθούν να αντισταθούν όσο καλλίτερα το δυνατόν. Ολόκληροι τομείς της οικονομίας, οι πιο αντιπροσωπευτικές εταιρείες της καπιταλιστική προόδου και δυναμισμού, ή κηρύσσουν πτώχευση ή ανακοινώνουν πτώση στα κέρδη, απολύσεις κτλ.

Στο διεθνές επίπεδο, η περίπτωση της Pan America είναι σίγουρα το πιο τυπικό διότι είναι το λαμπρό αστέρι των ΗΠΑ. Αλλά και άλλες εταιρείες στις ΗΠΑ, όπως η TWA, η Eastern και η Braniff βρίσκονται στην ίδια κατάσταση. Σε άλλες ηπείρους, η κατάσταση δεν είναι καλλίτερη: η Lufthansa, η Air France, η SAS, η Sabena... ανακοινώνουν όλο και μεγαλύτερες απώλειες. (*) Η Aeroflot, η εταιρεία που έχει τον μεγαλύτερο αεροπορικό στόλο και τις περισσότερες ώρες πτήσεις σε όλο τον κόσμο, αντιμετωπίζει επίσης αυξανόμενες δυσκολίες.

Το ίδιο ισχύει για την βιομηχανία αυτοκινήτων. Η General Motors, το ιστορικό σύμβολο του κοινωνικού και δημοκρατικού Νοτιο-Αμερικάνικου καπιταλισμού (8), ανακοινώνει απίστευτες απώλειες και δραστική περικοπή θέσεων εργασίας. Η Ford και η Chrysler τα ίδια. Άλλοι τομείς της οικονομίας επίσης αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα. Η AT&T, η μεγαλύτερη εταιρεία τηλεπικοινωνιών όλου του κόσμου, έπρεπε να παραδεχτεί απώλεια μερικών εκατομμυρίων δολαρίων το 1991. Η IBM σχεδιάζει συνεχώς νέες αναδιαρθρώσεις και νέες στρατηγικές και προβλέπει μαζικές απολύσεις. Η NCR και η Digital Equipment απολύουν επίσης μαζικά εργατές.

Άρα δεν αποτελεί έκπληξη ότι αντιμετώπη με τέτοια "μοντέλα" δυναμισμού, ανάπτυξης, δημοκρατίας, οικονομικής αποτελεσματικότητας... η αύξηση του παγκόσμιου ΑΕΠ για πρώτη φορά είναι σχεδόν μηδέν, και όλες οι εκτιμήσεις επιβεβαιώνουν την πρόβλεψη (για πρώτη φορά στην ιστορία) για μία μείωση στο διεθνές εμπόριο σε ποσότητα (περίπου 3%) και σε αξία (περίπου 1,5%).

4. Οι αστικές λύσεις απέναντι στην γενικευμένη κρίση

Η αστική τάξη δεν μπορεί πλέον να κρύψει την γενικευμένη ύφεση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Να γιατί τώρα άρχισαν να μας λένε μία άλλη ιστορία, βεβαιώνοντας ότι το τέλος της κρίσης είναι κοντά, ότι η οικονομική ανάκαμψη θα έρθει αύριο και ότι του χρόνου η τελευταία "οπισθοχώρηση" θα τελειώσει. Όμως, με το που διατυπώνουν αυτές τις αισιόδοξες προβλέψεις, τις αλλάζουν και αρχίζουν να επανεξετάζουν τις καθυστερήσεις στις προβλέψεις που ανακοίνωσαν. Αυτό για άλλη μία φορά δείχνει εμφανώς ότι είναι το Κεφάλαιο που καθορίζει τους σχεδιασμούς και τις προοπτικές και όχι ανάποδα. (9)

Στον λίγο χρόνο που έκανε η αστική τάξη να συστρατευτεί γύρω από την γενική απολογία του φιλελευθερισμού, οι διάφοροι διαχειριστές και οικονομολόγοι έχουν ήδη αρχίσει να καλούν για Κρατική παρέμβαση πάλι. Οι πιο αποφασισμένοι υποστηρικτές του "άορατου χεριού" (δηλ. της αυτόματης ρύθμισης της οικονομικής ζωής χωρίς Κρατική παρέμβαση) άρχισαν να καλούν για τάδε ή δείνα μέτρα για την αύξηση της πίστωσης στις εταιρείες, για την αύξηση της αποτελεσματικής

ζήτησης και κριτικάρουν την διαχείριση των προηγούμενων διοικήσεων που κατηγορούν ότι προκάλεσαν το χάος.

Αυτό δεν είναι έκπληξη για εμάς. Ο μύθος του αόρατου χεριού που ρυθμίζει τέλεια την οικονομία, είναι ένας μύθος που κατά την διάρκεια μίας περιόδου οικονομικής ανάπτυξης υποστηρίζεται πάντα από την κυρίαρχη ιδεολογία. Αλλά όταν ο καπιταλισμός μπει σε ένα νέο κύκλο κρίσης, ο μύθος καταρρέει. Οι καπιταλιστικοί κύκλοι λαμβάνουν χώρα σύμφωνα με ένα σχήμα που δεν διαφοροποιείται πολύ. Κατά την διάρκεια περιόδων ύφεσης όλες οι αστικές φράξεις αγωνίζονται ενάντια στην τάση πτώσης του ποσοστού κέρδους. Νιώθουν στα κόκαλά τους ότι οι αγορές γίνονται όλο και στενότερες και ότι δεν επεκτείνονται πλέον σε ένα ρυθμό που απαιτεί η καπιταλιστική συσσώρευση. (10) Αυτές οι αστικές φράξεις έπειτα καλούν για πολιτικές παρεμβάσεις για την προστασία της διαδικασίας συσσώρευσης από την απο-αξιοποίηση είτε με την εξισορρόπηση όσο το δυνατόν της τάσης πτώσης του ποσοστού κέρδους και αυτό γενικά καταλήγει σε μία αύξηση στον βαθμό εκμετάλλευσης ή προσπαθώντας τεχνικά να μεγαλώσουν τις αγορές μέσω της επέκτασης των πιστωτικών πληρωμών, των δημόσιων δαπανών, της στρατιωτικοποίησης της κοινωνικής ζωής... Το σήμερα είναι μόνο μία επανάληψη του χθες.

Όμως, εάν το γενικό σχήμα σχεδόν ποτέ δεν διαφοροποιείται, η κατάσταση αλλάζει παρόλα ταύτα διότι κάθε κρίση είναι ακόμα πιο έντονη από την προηγούμενη. Οι αντιθέσεις που αποκρύφθηκαν και αναβλήθηκαν στο παρελθόν, τώρα εκρήγνυνται πιο βίαια. Οι οικονομικές πολιτικές που χρησιμοποιήθηκαν στο παρελθόν για την τεχνητή αύξηση της ενεργούς ζήτησης (effective demand) μετασχηματίζονται σε επιπλέον προβλήματα. Σε όλους τους τομείς το Κεφάλαιο έρχεται αντιμέτωπο με τα ιστορικά του όρια.

Μπορούμε να πάρουμε το παράδειγμα των εταιρειών που καταφέρνουν να παραμένουν σταθερές διότι επωφελούνται από διάφορες μορφές προστασίας (επιχορηγήσεις, εμπορική προστασία, ελεύθερη πίστωση), σε πλήρη αντίθεση όμως με τον νόμο της αξίας που τις καταδικάζει στο κλείσιμο και στην απόλυση του εργατικού τους δυναμικού. Με κάθε οικονομικό κύκλο, τέτοιες εταιρείες μετακινούνται ακόμη πιο μακριά από μία "φυσική" κερδοφορία (δηλ. μία κερδοφορία που αποκτιέται με την βοήθεια του γνωστού "αόρατου χεριού"). Κάθε χρόνο χρειάζεται περισσότερες επιχορηγήσεις και φθηνές πιστώσεις, περισσότερα μέτρα οικονομικής προστασίας... για να κρατηθούν σταθερές. Αυτές οι διαδικασίες - που καταλήγουν στην αύξηση του δημοσίου ελλείμματος με σκοπό την χρηματοδότηση εταιρειών που δεν είναι πια οικονομικά βιώσιμες - γίνονται όλο και πιο επικίνδυνες και στέκονται σε αντίθεση με άλλους τομείς του Κεφαλαίου που δεν δέχονται το ότι το Κράτος διανέμει την υπέρ-αξία τους με στόχο να βοηθήσει απαρχαιωμένες εταιρείες να επιβιώσουν την απο-αξιοποίησή τους. Για το Κεφάλαιο το δίλημμα γίνεται πιο έντονο: από την μία η "φυσική" αναγκαιότητα του κλεισίματος εργοστασίων, παράγοντας έτσι εκατομμύρια ανέργους - και αυτό με την σειρά του θα μειώσει την ενεργό ζήτηση ακόμη πιο πολύ και είναι πιθανόν να προκαλέσει αναπόφευκτες κοινωνικές εκρήξεις από την άλλη, η "επιλογή" να αναβάλλει αυτή την οικονομική αλήθεια πάλι, γνωρίζοντας τέλεια ότι η γενικευμένη χρεοκοπία θα γίνει όλο και πιο βίαιη. Τέτοιες προβληματικές θα γενικευτούν και θα εμπλέξουν έναν όλο και πιο μεγάλο αριθμό χωρών ή μπλοκ χωρών μέχρι η κατάσταση να γίνει αφόρητη και η αστική τάξη που βρίσκεται στην κυβέρνηση εξαλειφθεί από μία άλλη που θα αρχίσει να σηκώνει την σημαία του φιλελευθερισμού, αλλά που επίσης αναπόφευκτα θα πρέπει να αντιμετωπίσει την στιγμή της αλήθειας! Αυτή ήταν η περίπτωση, μερικές δεκαετίες πριν, στην Νότια Αμερική με τον οικονομικό λαϊκισμό. Αυτό γίνεται στις "Ανατολικές" χώρες όπως στην Σοβιετική Ένωση, στην Ρουμανία, στην Πολωνία, στην Τσεχοσλοβακία, στην Ουγγαρία... (11) τα τελευταία χρόνια. Και αυτή είναι επίσης η τάση σήμερα σε χώρες όπως οι ΗΠΑ και η Βρετανία, για παράδειγμα.

Η τεχνητή αύξηση της ζήτησης πάνω στην βάση της ιδιωτικής και δημόσιας πίστωσης, ή των δημόσιων δαπανών, ή της "πολιτικής πρόνοιας", έχει όχι μόνο επιτρέψει στον καπιταλισμό να συνεχίζει να λειτουργεί, αλλά επίσης να βγει από καταστάσεις οικονομικής ύφεσης και να μπει προσωρινά, σε φάση επέκτασης. Οι ΗΠΑ ιδιαίτερα, είναι ένα καλό παράδειγμα εθνικού Κεφαλαίου που προωθήθηκε πέρα από τα όριά του πάνω στην βάση της τεχνητής δημιουργίας αξιόχρεης

ζήτησης. Σε αυτή την χώρα, πιο πολύ από στις άλλες, οι δημόσιες δαπάνες έχουν φτάσει σε αστρονομικά επίπεδα (ειδικά στο πεδίο της στρατιωτικής βιομηχανίας). Σε αυτή την χώρα, πράξανε λες και δεν υπήρχε όριο στην παροχή πίστωσης προς την ιδιωτική βιομηχανία και πολλαπλασίασαν, σε ανήκουστα ποσοστά, όλες τις εφικτές πιστώσεις στον καταναλωτή χωρίς να λάβουν υπ' όψιν το πραγματικό του εισόδημα. Αυτή η πολιτική μπόρεσε να χρησιμοποιηθεί περισσότερο από οπουδήποτε αλλού εφόσον αυτή η χώρα έχει την δυνατότητα έκδοσης - σε μία φαινομενικά απεριόριστη έκταση - της μονάδας της αξίας, όχι μόνο ως απόρροια μίας επεκτατικής εσωτερικής πολιτικής, αλλά επίσης λόγω του ρόλου που παίζει το Αμερικάνικο δολάριο στην παγκόσμια αγορά γενικά (στην πραγματικότητα, παρόλο την πτώση των συμφωνιών του Bretton Woods, οι ΗΠΑ συνεχίζουν να λειτουργούν ως η κεντρική τράπεζα του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος) όπως και στις ντόπιες αγορές πολλών κρατών. Αυτό έχει επιτρέψει μία αύξηση της ζήτησης χωρίς - παρόλα ταύτα - να δημιουργεί άμεσα μία γενικευμένη απο-αξιοποίηση της μονάδας της αξίας (όπως συμβαίνει σε άλλες χώρες όταν το τοπικό Κράτος εκδίδει ανυπολόγιστες ποσότητες αυτών των μονάδων αξίας). Όντως, το διεθνές εμπόριο σήμερα απορροφά ένα ανυπολόγιστο ποσό αυτών των μονάδων αξίας. Στις αρχές του '70, όταν ο παγκόσμιος καπιταλισμός ήρθε αντιμέτωπος με τα αντικειμενικά όρια επέκτασης που ακολούθησαν μετά την γενικευμένη καταστροφή που προκάλεσε ο πόλεμος, αυτές οι πολιτικές ήταν που επέτρεψαν την χρηματοδότηση των πετυχημένων οικονομικών επεκτάσεων της μετα-πολεμικής περιόδου. (12) Χάρης σε αυτές τις πολιτικές, η εθνική οικονομία των ΗΠΑ μπόρεσε να επιβληθεί ως ο αδιαμφισβήτητος κινητήρας του παγκόσμιου καπιταλισμού κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου.

Δεν θα έπρεπε να ξεχνάμε ότι ο Ρεϊγκανικός (ή Θατσερικός) φιλελευθερισμός προσποιήθηκε ότι ήταν αντι-παρεμβατικός σε βαθμό που ερωτοτροπούσε με μοδάτες αναρχο-καπιταλιστικές ιδεολογίες (13), αυτό έγινε διότι ξεκάθαρα υπερασπιζόταν την εγκατάλειψη όλων των κοινωνικών ψευδαισθήσεων εντός του καπιταλιστικού συστήματος. Η πολιτική του της μη φορολόγησης του κεφαλαίου έστεκε σε πλήρη συμφωνία με τις περικοπές που εφάρμοσε σε όλο τον "κοινωνικό προϋπολογισμό". Οι συνέπειες τέτοιων πολιτικών οδήγησαν σε μία βραχυπρόθεσμη ανασύνθεση της κύριας κινητήριας δύναμης της οικονομίας, του ποσοστού του κέρδους. Την ίδια στιγμή συνέβη μία σχετική μείωση στους μισθούς, δηλαδή μία καθαρή αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης. Όμως, δεν είχανε το θάρρος να τραβήξουν αυτές τις πολιτικές ως τα έσχατα των συνεπειών τους αλλά ούτε και να εγκαταλείψουν όλο το σύστημα των πιστωτικών διανομών (14) διότι αυτό θα είχε προκαλέσει μία ακόμη χειρότερη και πιο εσπευσμένη καταστροφή. Αντιθέτως, προσπάθησαν να συνδυάσουν την γενικευμένη αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης (που οφειλόταν σε μία μείωση του συνολικού εισοδήματος της εργατικής δύναμης - συμπεριλαμβανομένων των επιδομάτων ανεργίας, της πρόνοιας κτλ.) και τις μειώσεις στους φόρους (15) με την εκτεταμένη επέκταση της Κρατικά επιχορηγούμενης πίστωσης. Αυτό έφερε ως αποτέλεσμα το μεγαλύτερο δημοσιονομικό έλλειμμα που συσσωρεύτηκε ποτέ στην ιστορία του παγκόσμιου καπιταλισμού. Ενώ η επίσημη δικαιολογία ήταν ο φιλελευθερισμός και υποσχόταν να μειώσει ή ακόμη και να εξαφανίσει εντελώς το δημοσιονομικό έλλειμμα, παρέμεινε ολοφάνερο ότι η καπιταλιστική πραγματικότητα απαιτούσε την διατήρηση μίας οικονομίας βασισμένης σε δημόσιες δαπάνες (ιδιαίτερα η πολεμική οικονομία) και την εφαρμογή της Κεϋνσுவανής οικονομικής πολιτικής.

Αλλά εφόσον, παρόλα ταύτα, δεν ακολούθησε καμία οικονομική ανάπτυξη, αυτές οι οικονομικές πολιτικές απότυχαν και οι ψευδαισθήσεις εξαφανίστηκαν. Την ίδια στιγμή η διεθνής αστική τάξη ποτέ δεν έπαψε να προβλέπει τον ερχομό μίας νέας χρυσής εποχής, τον ερχομό μίας νέας οικονομικής επέκτασης που θα έβαζε τέλος στην σημερινή γενικευμένη ύφεση. Ακόμη και σήμερα, παρόλη την φανερή χειροτέρευση της παγκόσμιας οικονομικής κατάστασης και κυρίως στα μεγάλα παραδείγματα των θριαμβευτικών εθνικών οικονομιών (ΗΠΑ, Ιαπωνία, Γερμανία, Βρετανία, Ιταλία...), δεν περνάει ούτε μία μέρα που να μην έχουμε κάποιον πολιτικό, κάποιον οικονομολόγο ή κάποιον δημοσιογράφο να μας λέει ότι σύντομα θα βγούμε από την οικονομική κρίση και θα επιστρέψουμε στην χρυσή εποχή της καπιταλιστικής άνθησης.

Αλλά πίσω από αυτές τις όμορφες λέξεις και τις υποσχέσεις, η διαδικασία παραμένει η ίδια: μείωση των επιτοκίων (βασικά μέσω της μείωσης των προεξοφλητικών επιτοκίων των Κεντρικών Τραπεζών

με στόχο την ενίσχυση των πιστώσεων και των επενδύσεων) και αύξηση των δημόσιων δαπανών. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της αύξησης όλο και πιο πολύ του δημοσίου και ιδιωτικού χρέους, εσωτερικού και εξωτερικού.

Αυτό ακριβώς συνέβαινε μέχρι τώρα και αυτή είναι η πηγή του σημερινού γενικευμένου χάους. Όλες οι ομιλίες, όλες οι υποσχέσεις της επεκτατικής οικονομικής πολιτικής κάνουν απλά ένεση μορφίνης στον ετοιμοθάνατο καπιταλισμό.

Το 1985, σε ένα άρθρο ενάντια στους διάφορους μύθους σχετικά με το εξωτερικό χρέος των "χωρών της Λατινικής Αμερικής", ήδη επισημάναμε το γεγονός ότι αυτό ανταποκρινόταν όχι σε ένα ιδιαίτερο φαινόμενο αλλά σε μία γενικευμένη και μη επιλύσιμη κατάσταση του παγκόσμιου καπιταλισμού.

"Αντιμέτωπο με το τέλος της φάσης επέκτασης που ακολούθησε τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο (κατά την διάρκεια όλης της ιστορίας του καπιταλισμού, οι πόλεμοι, οι περίοδοι αναδιάρθρωσης, οι δρομολογημένοι προλετάριοι... πάντοτε ήταν τα αναπόφευκτα που προηγούνταν για να είναι δυνατή μία μελλοντική και "υγιέστερη" ανάπτυξη), ο παγκόσμιος καπιταλισμός κατάφερε μονάχα να αναβάλλει τις καταστροφικές υφέσεις, ενώ δημιούργησε τεράστια ποσά πλασματικού κεφαλαίου. Τα επίπεδα που φτάστηκαν σε αυτό το πεδίο, όχι μόνο σε απόλυτους όρους, αλλά και σε σχετικούς όρους συγκρινόμενα με την παγκόσμια παραγωγή, είναι πολύ πιο μπροστά από ποτέ. Επιπλέον, επικρατεί σε διεθνές επίπεδο η πιο απίστευτη αναρχία και η απουσία εκτεταμένου ελέγχου στην σχέση ανάμεσα στους δύο αυτούς πόλους (ανάμεσα στο πλασματικό κεφάλαιο και την παραγωγή αγαθών). Για τις μελλοντικές φάσεις ύφεσης, προμηνύετε ότι αυτή η κατάσταση θα πολλαπλασιαστεί (ή εκφρασμένο διαφορετικά, θα αποκτήσει μία δυναμική με απρόβλεπτες συνέπειες) με την μαζική και βίαιη καταστροφή πλασματικού κεφαλαίου, προκαλώντας μία έκρηξη όλων των αντιφάσεων αυτού του κοινωνικού συστήματος σε ανήκουστο μέχρι σήμερα βαθμό. Τα διάφορα στάδια εύκολης και εκτεταμένης πίστωσης κατά την διάρκεια της μεταπολεμικής περιόδου, το μαζικό χρέος όλων των κυβερνήσεων, όπως και η απεριόριστη δημιουργία μονάδων αξίας που στην πραγματικότητα δεν αντιπροσωπεύουν καμία αξία, αντιστοιχούν σε όλο και πιο μικρές και αδύναμες ανακάμψεις της παγκόσμιας οικονομίας. Ναρκωτικά αυτού του είδους που διοχετεύονται σε ένα εξαντλημένο κορμί έχουν παράγει σε κάθε κύκλο ένα διεγερτικό αποτέλεσμα. Αλλά έχουν κάνει το σύστημα της διευρυμένης διεθνούς αναπαραγωγής του κεφαλαίου να λειτουργεί σαν να ήταν παιδί... μέχρι που η επίδραση παρέρχεται και μία υψηλότερη δόση ναρκωτικού γίνεται αναγκαία. Μετά από λίγο ακόμη και υψηλότερες δόσεις ναρκωτικού δεν παράγουν αποτέλεσμα και τελικά η θεραπεία γίνεται χειρότερη από την ασθένεια... και στο τέλος, το Κεφάλαιο εμφανίζεται όπως πραγματικά είναι, ένα σαπισμένο πτώμα εθισμένο στην μορφίνη.

Για το προλεταριάτο, η μόνη πραγματική προοπτική για το ανθρώπινο είδος, είναι θεμελιώδες να εκθέσει αυτή την παγκόσμια διαβολική δυναμική: ενάντια σε όλους τους κυρίαρχους μύθους, είναι ζωτικής σημασίας η αποκάλυψη ότι το χρέος (ή μάλλον το σημερινό γενικευμένο και μη επιλύσιμο χρέος) δεν είναι τίποτα άλλο παρά μία από τις πιο αξιοσημείωτες εκδηλώσεις της αναρχίας και του ιστορικού τέλους ενός κοινωνικού συστήματος που περιβάλλει όλη την ανθρωπότητα." (16)

Άρα η αύξηση των δαπανών και του δημοσίου χρέους ήταν τα ιστορικά φάρμακα που επέτρεψαν, σε κάθε χώρα για μία δοσμένη περίοδο, μία ορισμένη αύξηση πέρα από τα πραγματικά όρια της παραγωγής. Αυτές οι θεραπείες έχουν χρησιμοποιηθεί ξανά και ξανά σε παγκόσμιο επίπεδο, και μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι τις τελευταίες δεκαετίες η παγκόσμια παραγωγή και το εμπόριο μπόρεσαν να λειτουργήσουν "επαρκώς" εξαιτίας τέτοιων πολιτικών... αλλά αυτό ακριβώς έχει επιφέρει την παρούσα κατάσταση αθέτησης των πληρωμών. Και το χειρότερο για το παγκόσμιο κεφάλαιο είναι ότι ακόμη και ο σημερινός ρυθμός ανάπτυξης, σχεδόν μηδενικός, μπορεί να διατηρηθεί μέσω μίας αύξησης του διεθνούς χρέους, δηλαδή της υλοποίησης των ίδιων οικονομικών πολιτικών που έχουν γίνει σήμερα αφόρητες για το Κεφάλαιο.

Λίγο πριν από δέκα χρόνια, η οικονομική καταστροφή ήταν τόσο άσχημη που οι περισσότερες

χώρες της Λατινικής Αμερικής, όπως και πολλές χώρες από άλλες ηπείρους, απείλησαν να σταματήσουν την εξόφληση του χρέους. Αμέσως, η παροχή πίστωσης κόπηκε για έναν μεγάλο αριθμό από αυτές. Το ίδιο συνέβη σε διάφορα Αφρικάνικα Κράτη και σε μερικές χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Έπειτα για ένα μικρό χρονικό διάστημα η παγκόσμια αστική τάξη έτρεφε την ψευδαίσθηση ότι η ανάπτυξη θα συνεχιζόταν παρόλα ταύτα, χάρη στην λεγόμενη "νέα αποτελεσματική ζήτηση" που υποτίθεται ερχόταν από το Ανατολικό μπλοκ (17). Αλλά σύντομα αυτές οι νέες ψευδαισθήσεις εξαφανίστηκαν επίσης, και για άλλη μία φορά έπρεπε να εφαρμόσουν τις πολιτικές της εύκολης πίστωσης για να δημιουργήσουν αξιόχρεους αγοραστές εκεί όπου υπήρχαν μόνο ανάγκες αλλά όχι και αγοραστική δυνατότητα" αλλά και αυτές οι πολιτικές εξέπνευσαν. Ταυτόχρονα, σε άλλα μέρη του κόσμου, τα ίδια όρια που γνωρίζουμε σήμερα είχαν φταστεί: οι ΗΠΑ είναι ένα πολύ καλό παράδειγμα αυτού. Εάν προσθέσουμε τα χρέη των καταναλωτών, των εταιριών και της κεντρικής κυβέρνησης αυτής της χώρας, φτάνουμε το αστρονομικό ποσό που ανέρχεται σε 10.000 δις δολάρια, που ισοδυναμεί με 2 χρόνια εθνικής παραγωγής σε αυτή τη χώρα!

Παρ' όλες αυτές τις προσπάθειες, παρ' όλες τις θεραπείες αναζωογόνησης του Κεφαλαίου, παρά την ύπαρξη κάποιων τεχνητών αγοραστών, παρόλη την μάζα των επενδύσεων που χρηματοδοτήθηκαν μέσω πίστωσης, παρόλη την έκταση της πλασματικής ζήτησης που δημιουργήθηκε από τον Κεϋνσυανό πολλαπλασιαστή (18), σήμερα όλες αυτές οι μάταιες υποσχέσεις για το "τέλος της ύφεσης" γκρεμίζονται η μία πίσω από την άλλη.

Μπορούν όμως να υπάρξουν άλλες ανεξερεύνητες δυνατότητες που να επιτρέψουν στο Κεφάλαιο να ξεπεράσει την σημερινή γενικευμένη ύφεση; Μπορεί να υπάρξει άλλη αστική πολιτική από αυτές που έχουν εφαρμοστεί μέχρι σήμερα; Η απάντηση είναι όχι. Κατηγορηματικά όχι!!! (19)

5. Όξυνση του ταξικού πολέμου και του ιμπεριαλιστικού πολέμου

Όμως, το παγκόσμιο Κεφάλαιο δεν σκέφτεται ως παγκόσμιο Κεφάλαιο και δεν έχει συνειδητοποιήσει την ανυπαρξία μίας πολιτικής οικονομίας που θα επέτρεπε στον εαυτό της την συνέχιση της ανάπτυξης πέρα από κάθε όριο. Το Κεφάλαιο θεωρεί αυτά τα όρια σαν προσωρινά και τον εαυτό του σαν το υψηλότερο και τελικό στάδιο ανάπτυξης στην ιστορία. Φυσικά, οραματίζεται αλλαγές, αλλά δεν οραματίζεται την πτώση του. Επιπλέον, δεν έχει καμία δυνατότητα μίας παγκόσμιας, συγκεντρωμένης λήψης αποφάσεων" ακριβώς αντιθέτως, είναι ουσιαστικά ακυβέρνητο.

Οι αποφάσεις δεν παίρνονται ούτε από το παγκόσμιο Κεφάλαιο, ούτε από το Κεφάλαιο γενικά, αλλά από κάθε ιδιαίτερο Κεφάλαιο, από κάθε μόριο Κεφαλαίου. Είναι για αυτό το λόγο, σε τέτοιες καταστάσεις που δεν υπάρχει καμία γενική καπιταλιστική λύση, όπως και η σημερινή περίπτωση, που η αποσύνθεση του Κεφαλαίου σε μέρη επιταχύνεται, που ο ανταγωνισμός γίνεται ακόμη πιο ισχυρός και που η γενικευμένη αλήθεια "τρέξε για την ζωή σου" (ο αληθινός κανόνας αυτής της κοινωνίας) παίρνει σάρκα και οστά από τη στιγμή που ο καθένας πρέπει να πατήσει πάνω στο κεφάλι του γείτονά του για να επιβιώσει.

Αυτός ο "γείτονας" φυσικά είναι πρώτα απ' όλα το προλεταριάτο, το "δικό του" προλεταριάτο και ο καπιταλιστής δεν θα διστάσει να κάνει κάθε προσπάθεια για να αυξήσει τον βαθμό εκμετάλλευσης. Αλλά ο "γείτονας" προσωποποιείται επίσης στον αστό ανταγωνιστή, και κάθε καπιταλιστής είναι έτοιμος να καταστρέψει τον γείτονά του εξαπολύοντας τον εμπορικό πόλεμο μέχρι τις έσχατες συνέπειές του: τον στρατιωτικό πόλεμο.

Άρα αυτό που συμβαίνει δεν είναι αυτό που ο καπιταλιστής θέλει ή δεν θέλει, είτε είναι "αριστερός" ή "δεξιός", είτε είναι ο διευθυντής μίας πολυεθνικής ή του Κουβανικού Κράτους. Αυτό που έχει σημασία είναι τι είναι εξαναγκασμένος να κάνει ο κάθε καπιταλιστής, σύμφωνα με την λειτουργία του ως διαχειριστής. Όπως θα έλεγε ο Μαρξ, δεν είναι τίποτα παρά το πλάσμα της αξίας που

αξιοποιείται, της κοινωνικής σχέσης που αναπαράγεται (20) και υπό αυτή την έννοια δεν ευθύνεται για αυτά που κάνει εφόσον είναι εξαναγκασμένος να δρα τοιουτοτρόπως από το Κεφάλαιο. Νιώθουμε ότι αυτή η επιβεβαίωση είναι ουσιαστική για να πολεμήσουμε όλες τις ψευδαισθήσεις σχετικά με τις δυνατότητες του τάδε ή δείνα καπιταλιστή, του τάδε ή δείνα διαχειριστή να δράσει διαφορετικά από τον τρόπο που τον εξαναγκάζει το Κεφάλαιο.

Αυτή είναι η γενική εξήγηση αυτού που συμβαίνει σήμερα και αυτού που βιώνουμε καθημερινά: συνεχώς ισχυρότεροι περιορισμοί, αυξανόμενη μιζέρια, περισσότερη ανεργία, είναι η εξήγηση του όλο και πιο φονικού πολέμου ενάντια στο προλεταριάτο. Και είναι επίσης η εξήγηση της ακατάπαυστης αύξησης των τοπικών πολέμων και της εντατικοποίησης των ενδο-αστικών πολέμων. Αυτοί οι πόλεμοι υλοποιούνται μέσω της αύξησης του προστατευτισμού της αγοράς, της ρήξης εμπορικών συμφωνιών, μέσω της δυσκολίας σύναψης εμπορικών συμφωνιών με μακροπρόθεσμα επιτυχημένα αποτελέσματα, όπως είδαμε με τις διαπραγματεύσεις της GATT (22)· επίσης μέσω της ρήξης παλιών συμμαχιών (και δεν θα έπρεπε να ξεχνάμε ότι οι χώρες και οι ενώσεις χωρών δεν είναι τίποτα παρά ενδο-αστικές συμμαχίες που προσπαθούν να αντιμετωπίσουν άλλες καπιταλιστικές φράξιες!), μέσω της ρήξης εμπορικών και στρατιωτικών μπλοκ, μέσω της συγκρότησης καινούριων ιμπεριαλιστικών αστερισμών.

Όμως, είναι ξεκάθαρο ότι τα μέτρα λιτότητας - η μείωση των πραγματικών μισθών, η αύξηση της εργασίας σε ένταση και ώρες με στόχο να επιτευχθεί το ίδιο επίπεδο παραγωγής με λιγότερους εργάτες (δηλαδή πληρώνοντας λιγότερα σε μισθούς), όλα τα μέτρα που προτείνονται από τον γενικευμένο φιλελευθερισμό και που καταλήγουν σε μία καθαρή αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης και της κερδοφορίας του κάθε ιδιαίτερου καπιταλιστή - ακόμη και όταν αφορούν μία ολόκληρη χώρα (και όταν οι αστοί αυτής της χώρας επωφελούνται από αυτά), όλα αυτά τα μέτρα είναι επιζήμια στο κεφάλαιο γενικά εφόσον μειώνουν την παγκόσμια ενεργό ζήτηση. Αυτό για παράδειγμα συνέβη και στην κυβέρνηση Πινοσέτ. Η βίαιη μείωση των πραγματικών μισθών (και ακόμα πιο πολύ των σχετικών μισθών) και η αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης και του κέρδους, προσέλκυσε κεφάλαια από όλο τον κόσμο επιτρέποντας μία επιτάχυνση της εθνικής ανάπτυξης. Αλλά, λογικά, η υπερβολική υπέρ-αξία που παραγόταν με αυτό τον τρόπο δεν μπορούσε να επανα-επενδυθεί στην ίδια χώρα και αναγκαστικά έπρεπε να εισαχθεί στην αγορά άλλων εθνικών κεφαλαίων, για να πραγματοποιηθεί· αυτό δείχνει ξεκάθαρα ότι η πολιτική αυτού του είδους είναι μία βραχυπρόθεσμη πολιτική - ή αν προτιμάτε - θα έρθει αναγκαστικά σε αντίθεση με τα συμφέροντα των προλεταρίων αλλά και με αυτά των άλλων εθνικών κεφαλαίων, και δεν μπορεί να επιφέρει μία λύση στο επίπεδο του παγκόσμιου κεφαλαίου.

Η άλλη αποκαλούμενη ανταγωνιστική πολιτική μέσω της οποίας προσπαθούν τα εθνικά Κράτη να χειριστούν την αντίθεση ανάμεσα στο ιδιαίτερο και το παγκόσμιο κεφάλαιο αποτελείται από την αύξηση της πλασματικής ζήτησης. Ούτε αυτό δεν επιφέρει μία συνολική λύση και θα οδηγήσει επίσης σε πόλεμο. Μπροστά στην τάση κάθε ιδιαίτερου κεφαλαίου να αυξήσει πέρα από κάθε όρια τον βαθμό της εκμετάλλευσης και του κέρδους, τα εθνικά Κράτη αντιπροσωπεύουν πάντα μία υψηλότερη σφαιρικότητα για το Κεφάλαιο. (23) Οι διαχειριστές του Κράτους και οι ιδεολόγοι τους, οι οικονομολόγοι και οι κοινωνιολόγοι εκτός του ότι είναι απολογητικοί για τις υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις, όλοι τους προσπαθούν να αποσπάσουν τον εαυτό τους από την άμεση πραγματικότητα· θα υπερασπιστούν μία οικονομική πολιτική που επιβάλλει πειθαρχία σε κάθε ιδιαίτερο κεφάλαιο όχι μόνο πάνω στην βάση κυβερνητικών προσπαθειών (δημόσιες δαπάνες, ελλείμματα στον προϋπολογισμό...) αλλά και μέσω της εγκαθίδρυσης μίας σειράς κανονισμών για κάθε ιδιαίτερο κεφάλαιο (ελάχιστος μισθός, ανώτατο όριο ωρών εργασίας...). Αυτό επιτρέπει στο Κράτος να αυτοπαρουσιάζεται πιο εύκολα σαν "ευεργετικό για όλη την κοινωνία". (24) Όλα τα λαϊκίστικα καθεστώτα, από τον Χίτλερ ως τον Φιντέλ Κάστρο και από τον Ρούσβελτ ως τον Στάλιν, έχουν προσπαθήσει να υλοποιήσουν τέτοιες πολιτικές αλλά η πιο πλήρης θεωρητικοποίησή τους είναι ο Κεϋνσυναρισμός. Αυτή η πολιτική μπορεί να είναι μόνο μία βραχυπρόθεσμη πολιτική, εφόσον μακροπρόθεσμα όλες οι αντιθέσεις αναβάλλονται, συσσωρεύονται, οξύνονται (25). Μπορεί μόνο να είναι μία εθνική πολιτική και όχι μία παγκόσμια εφόσον στέκεται σε αντίθεση με την διεθνή ανταγωνιστικότητα των εταιρειών των χωρών που εφαρμόζουν μία τέτοια πολιτική και επειδή αργά

ή γρήγορα θα οδηγήσει στην συσσώρευση ελλειμμάτων στην ισορροπία των πληρωμών και του εμπορίου, οδηγώντας στην ισχυροποίηση του προστατευτισμού. Θα οδηγήσει στην επιβεβαίωση της αδυναμίας της στον εμπορικό πόλεμο και αυτό αναπόφευκτα θα προβάλλει την ανάγκη μεταφοράς αυτής της πολιτικής στον στρατιωτικό τομέα. Είναι επίσης ξεκάθαρο ότι δεν γίνεται να προσλαμβάνονται άνθρωποι που θα σκάβουν τρύπες τις οποίες κάποιος άλλος θα κλείνουν - αυτό που δυναμώνει την εθνική οικονομία πιο πολύ είναι η πολεμική οικονομία! Και εφόσον το κάθε εθνικό κεφάλαιο θεωρεί αυτούς που το ανταγωνίζονται, που παίρνουν τις "δικές του" πρώτες ύλες, αυτούς που πουλάνε φθηνότερα, που επιτίθενται στις θέσεις που έχει στην αγορά... ως εχθρούς, η πορεία προς τον πόλεμο θα γίνει όλο και πιο σίγουρη. Άρα αυτή η πολιτική μπορεί να οδηγήσει μόνο προς τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, και οι πιο συνεπείς της θεωρητικοί - όπως και ο ίδιος ο Κένυς - δεν αισθανθήκανε ποτέ καμία ντροπή στο να παραδεχτούν ότι εφόσον ο πόλεμος είναι αναγκαίος για την διάσωση του καπιταλισμού, τότε έπρεπε να προετοιμαστούν για αυτό.

Όλα αυτά οδηγούν σε μία αύξηση του αριθμού των τοπικών πολέμων, στην αποσύνθεση παλιών συμμαχιών και εθνών, στην συγκρότηση νέων μετώπων και ιμπεριαλιστικών αστερισμών και προς την γενίκευση του πολέμου σε όλο τον πλανήτη. Αυτή είναι η καπιταλιστική προοπτική.

Και δίχως να αναφέρουμε όλη την γκάμα των ατυχημάτων και καθημερινών καταστροφών που επιβάλλει το Κεφάλαιο στον παγκόσμιο πληθυσμό, όπως πυρηνικά ατυχήματα ή τον πολλαπλασιασμό των περιοχών όπου τα παιδιά γεννιούνται με διάφορα φυσικά ελαττώματα λόγω της μόλυνσης και της δηλητηρίασης στην οποία εκτέθηκαν οι γονείς τους. (26) Και χωρίς να λαμβάνουμε υπ' όψιν ότι αυτό που προτείνει το Κεφάλαιο ως μοντέλο (η ζωή σε μία μοντέρνα πόλη για παράδειγμα) δεν θα ήταν δυνατό να γενικευτεί σε όλη την ανθρωπότητα διότι θα έθετε σε κίνδυνο την επιβίωση του πλανήτη γη.

"Είστε μονόπλευροι" μας λένε. Όχι, δεν είμαστε μονόπλευροι, το Κεφάλαιο είναι μονόπλευρο, η ίδια του η πρόοδος οδηγεί σε κρίση, στην καταστροφή και τον πόλεμο. Αυτή η κοινωνία είναι μία κανιβαλιστική κοινωνία, η ανάπτυξη του Κεφαλαίου τρέφεται με ανθρώπινα όντα, τα καταστρέφει, τα σκοτώνει, τα καταπίνει. Και στο επίπεδο όλου του πλανήτη η παρούσα κατάσταση στέκεται ως η καταφανής επιβεβαίωση της αντίληψής μας, μία κατηγορηματική επιβεβαίωση της κομμουνιστικής θεωρίας.

6. Ο πόλεμος είναι παντού

"Νέα Τάξη Πραγμάτων", "το τέλος του Κομμουνισμού", "μία εποχή ειρήνης και ευημερίας", "το τέλος της ιστορίας"... θα ήθελαν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι η ανθρωπότητα έχει φτάσει ένα επίπεδο πέρα από το οποίο δεν μπορεί να αναπτυχθεί άλλο! Ένας από τους ιδεολόγους τους δήλωσε κιόλας ότι:

"η φιλελεύθερη δημοκρατία μπορεί να γίνει το τελευταίο σημείο της ιδεολογικής ανάπτυξης της ανθρωπότητας και η τελική μορφή κάθε ανθρώπινης κυβέρνησης" ως τέτοια μπορεί να γίνει το τελευταίο σημείο της ιστορίας." (27)

Η παγκόσμια καπιταλιστική πραγματικότητα αντιφάσκει κάθε μέρα με τις ομιλίες των απολογητών του συστήματος: ποτέ πριν δεν υπήρχαν τόσες εμπόλεμες περιοχές, τόσες πολλές στρατιωτικές και παρα-στρατιωτικές συγκρούσεις" ποτέ πριν δεν έχει υπάρξει τέτοια μάζα πτωμάτων εξαιτίας του καπιταλιστικού πολέμου (και ειρήνης!) ποτέ πριν στην ανθρώπινη ιστορία δεν έχει παίξει ο милитарισμός τόσο σημαντικό ρόλο στην ζωή και ποτέ πριν δεν ήταν τόσο κολοσσιαία η παραγωγή και η εμπορευματοποίηση των όπλων" ποτέ πριν - με σχετικούς και απόλυτους όρους - δεν έχει έρθει αντιμέτωπος ένας τόσο μεγάλος αριθμός ανθρώπινων όντων με την καθημερινή πραγματικότητα του πολέμου (και/ή την πιθανότητα της εξαπόλυσης του πολέμου σχεδόν κάθε στιγμή) και με τις συνέπειες του.

Σήμερα, ο πόλεμος είναι παντού· ούτε μία ήπειρος δεν του ξεφεύγει. Πόλεμος διεξάγεται στην πρώην Γιουγκοσλαβία, στην πρώην ΕΣΣΔ, στην Σομαλία, στην Τουρκία, στο Ιράκ, στην Βιρμανία, στις Φιλιππίνες, στο Λίβανο, στο Τσαντ, στην Κεντρική Αμερική... χωρίς να αναφέρουμε άλλους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, όπως ο "πόλεμος των ναρκωτικών" στην Βολιβία, στο Περού, στην Κολομβία, στην Βραζιλία... που επίσης επιτίθεται σε εκατομμύρια προλετάριους.

Ειδικοί στις πολιτικές επιστήμες απαριθμούν 125 "επίκεντρα εθνικών συγκρούσεων" στο πρώην Ρώσικο μπλοκ, εκ των οποίων 25 έχουν ήδη καταλήξει σε ανοικτή ένοπλη σύγκρουση. Σχεδόν κάθε μέρα λαμβάνει χώρα μία νέα ένοπλη αντιπαράθεση· σχεδόν κάθε μέρα αναδύεται ένα νέο "έθνος που ζητάει αυτο-καθορισμό". Κάθε καρικατούρα "πολιτείας" στην πρώην ΕΣΣΔ έχει την "δική του" αντίφαση λόγω της τάδε ή δείνα μειοψηφίας που απειλεί να διακηρύξει την ανεξαρτησία της. Σχεδόν καθημερινά επιβάλλονται νέες απαγορεύσεις κυκλοφορίας στην τάδε ή δείνα περιοχή και επικαλούνται περισσότεροι κεντρικοί στρατοί για να καταστείλουν κάποιους τοπικούς. Τη μία μέρα, η τάδε ή δείνα ιμπεριαλιστική δύναμη - σε πλήρη συμφωνία με τα επεκτατικά της συμφέροντα - αναγνωρίζει το δικαίωμα αυτο-καθορισμού του τάδε ή δείνα νέου "Κράτους" και την επόμενη μέρα - πάλι σε συμφωνία με τα επεκτατικά της συμφέροντα - η ίδια δύναμη αρνείται το ίδιο δικαίωμα σε κάποιο άλλο "Κράτος". Σε αυτό το παιχνίδι του κέρδους και των αριθμών, της σπέκουλας και του χρηματιστηρίου, των συμμαχιών και των ρήξεων (28), χιλιάδες πτώματα ανδρών, γυναικών και παιδιών, χιλιάδες τραυματισμένοι και ανάπηροι... απλά στοιβάζονται ενώ ο υπόλοιπος πληθυσμός σε αυτές τις περιοχές επιβιώνει αβέβαια ανάμεσα στα ερείπια, τον λοιμό και την γενική έλλειψη των πάντων. Δεν χρειάζεται να πάμε στην Σομαλία ή στην Αιθιοπία (όπου η κατάσταση γίνεται πιο δραματική κάθε μέρα) για να επιμαρτυρήσουμε ότι ο πληθυσμός αντιμετωπίζει την λιμοκτονία. Στην πρώην ΕΣΣΔ, παρόλη την Δυτική "βοήθεια" για την διατήρηση του αστικού νόμου και τάξης, ο λοιμός απειλεί και ένα ποσοστό 90% του πληθυσμού να ζει στην φτώχεια είναι επίσημα παραδεκτό.

7. Καταστροφή και Επανάσταση

Η καταστροφή του καπιταλιστικού κόσμου υποτάσσει το προλεταριάτο στην κολασμένη κατάσταση του θανάτου, του λοιμού, της μιζέριας, της μόνιμης ανασφάλειας, του πολέμου... Και αυτή η κατάσταση μπορεί μόνο να χειροτερέψει.

Παντού, το Κεφάλαιο έρχεται αντιμέτωπο με τα ίδια του τα όρια και τα αντιπαραθέτει στο ανθρώπινο είδος και εξαναγκάζει το τελευταίο να καταστρέψει το Κεφάλαιο εάν δεν θέλει να καταστραφεί το ίδιο.

Οικονομική ανάπτυξη μηδέν· οικονομικές πολιτικές για να θέσουν τέλος στην κρίση που έχουν αποτύχει όλες· πόλεμος, η γενίκευσή του και η ιστορική αντίθεση με την ανθρωπότητα που είναι το μόνο αποτέλεσμα όλων των καπιταλιστικών προσπαθειών· και επιπλέον το μόνο αποτέλεσμα της οικονομικής ανάπτυξης του Κεφαλαίου μπορεί μόνο να είναι μία όλο και πιο μεγάλη και γενικευμένη καταστροφή.

Εάν σήμερα όλα τα καπιταλιστικά μοντέλα καταρρέουν, είναι επειδή η επέκτασή τους δεν είναι πλέον δυνατή· διότι εάν υποθετικά προβάλλουμε την σημερινή οικονομική ανάπτυξη στο μέλλον μπορούμε να δούμε ότι αυτό θα οδηγούσε στην γενικευμένη καταστροφή ακόμη και τον πιο βασικών πτυχών της ανθρώπινης ζωής· διότι κάθε ζωή σε όλο αυτό τον πλανήτη απλά θα πέθαινε εάν το μοντέλο των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν να γενικευτεί παντού· διότι ο πλανήτης και η ανθρωπότητα δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν εάν η Νέα Υόρκη (και άλλες μεγάλες πόλεις) αντί να έχει 20 εκατομμύρια κατοίκους, είχε 50 εκατομμύρια! (29)

Η καταστροφή της σφαίρας του όζοντος, η γενικευμένη μόλυνση της ατμόσφαιρας και του νερού, η παγκόσμια αύξηση της θερμοκρασίας, η ερήμωση, η καταστροφή δασών... και όλες οι άλλες καταστροφικές συνέπειες για το ανθρώπινο είδος είναι μόνο οι απομονωμένες όψεις μίας κολοσσιαίας πλανητικής καταστροφής.

Παντού, ο καπιταλισμός έχει φτάσει τα ιστορικά όρια των δυνατοτήτων ύπαρξής του, και η μεγάλη τραγωδία για το ανθρώπινο είδος είναι ότι το Κεφάλαιο συνεχίζει εις βάρος μας επειδή εμείς δεν είμαστε ικανοί να το καταστρέψουμε.

Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα για την ανθρωπότητα: η καταστροφή, όπως γράψαμε στην αρχή αυτού του άρθρου, δεν είναι του μέλλοντος, αλλά για το ζωντανό, φοβερό παρόν.

Με αυτή την έννοια, το πρόβλημα της επανάστασης δεν είναι το πρόβλημα του τάδε ή δείνα "κόμματος", της τάδε ή δείνα σέκτας, της τάδε ή δείνα κοινωνικής ομάδας, αλλά είναι το πρόβλημα όλου του προλεταριάτου, της ανθρωπότητας ως σύνολο.

Μπροστά στην βαρβαρότητα του καπιταλιστικού κόσμου, μπροστά στην όξυνση της κρίσης και του πολέμου, μπροστά σε όλο και περισσότερες επιθέσεις στις συνθήκες ζωής και αγώνα, το προλεταριάτο έχει πάντα εξεγερθεί και δεν έχουμε αμφιβολία ότι στο κοντινό μέλλον θα ξεσηκωθεί ακόμα πιο δυνατά.

Δεν μπορούμε να προσποιηθούμε ότι τα τελευταία χρόνια δεν υπήρξε κανένας προλεταριακός αγώνας. Στην πραγματικότητα υπήρξαν πολλοί. Σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως στο Ιράκ, στην Βιρμανία, στην Αλγερία, στην Βενεζουέλα, στο Λος Άντζελες... αυτοί οι αγώνες ήταν πολύ ριζοσπαστικοί και χτύπησαν μέσα στο κέντρο της εξουσίας του κεφαλαίου και του Κράτους του, μη επιτρέποντας τον έλεγχό τους από τα συνδικάτα ή από κάποιο άλλο αστικό κόμμα του νόμου και τάξης. Αλλά το κύριο πρόβλημα σήμερα είναι ότι αυτές οι απεργίες, οι εξεγέρσεις, οι διαδηλώσεις... δεν έχουν καμία συνέχεια, δεν έχουν καμία κατεύθυνση, δεν έχουν καμία διεθνή διασύνδεση.

Δεν μπορούμε να προσποιηθούμε ότι δεν έχουν υπάρξει μεγάλες εκρήξεις προλεταριακής οργής - εμείς τις καλωσορίσαμε. Αλλά πρέπει να παραδεχτούμε ότι είχαν έλλειψη οργάνωσης και γι' αυτό τον λόγο, σε πολλές περιπτώσεις, ηττήθηκαν εύκολα και αυτό επέτρεψε στο Κράτος να προωθήσει πάλι την τρομοκρατία του.

Δεν μπορούμε να πούμε ότι οι προλετάριοι κατά την διάρκεια αυτών των εξεγέρσεων δεν αναγνώρισαν τα συμφέροντά τους, εφόσον - για παράδειγμα - αντιτέθηκαν στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, λιποτάκτησαν, απειθάρχησαν, σκότωσαν τους αξιωματικούς που προσπάθησαν να τους στείλουν στα πεδία των μαχών, εκτέλεσαν εκατοντάδες αστυνομικούς και άλλους καπιταλιστές λακέδες, όπως στο Ιράκ. Αλλά λόγω της έλλειψης δομών και διεθνών και διεθνιστικών κατευθύνσεων, τέτοιες εξεγέρσεις απομονώθηκαν και περιορίστηκαν από τις εθνικιστικές αστικές δυνάμεις και αυτό σήμαινε μία ήττα των διεθνιστών αγωνιστών.

Δεν μπορούμε ούτε να πούμε ότι αυτοί οι αγωνιζόμενοι προλετάριοι δεν ξέρουν σε ποιούς επιτέθηκαν εφόσον, γενικά, μέσω αυτών των εξεγέρσεων, επιτίθενται στην ατομική ιδιοκτησία και στους υπερασπιστές της και παίρνουν με τη βία ότι έχουν ανάγκη. Το μεγάλο πρόβλημα ότι μερικές μέρες αργότερα όλα "επιστρέφουν στην κανονική τους ροή", στον δυστυχισμένο καθημερινό αγώνα για επιβίωση όπου όλοι προσπαθούν να τα καταφέρουν μόνοι τους και το Κεφάλαιο κυριαρχεί πάλι.

Δεν μπορούμε να πούμε ότι δεν αντιτέθηκαν στους υπηρέτες του Κράτους, στους αστυνομικούς, στους κληρικούς και άλλους θρησκευτικούς λειτουργούς, στους ηγέτες από την αριστερά ως την δεξιά, στους συνδικαλιστές και τους δημοσιογράφους... εφόσον η προλεταριακή οργή από την αρχή κατευθύνθηκε ενάντια σε αυτούς τους ανθρώπους. Αλλά πρέπει να παραδεχτούμε ότι μία πλειοψηφία αυτών των λακέδων κοιμάται ακόμα ήσυχη ενώ πολλοί σύντροφοί μας πεθαίνουν στα πεδία των συγκρούσεων ή είναι στις φυλακές.

Υπάρχει μία τεράστια δυσαναλογία ανάμεσα, από την μία, στη καταστροφή αυτής της κοινωνίας και στην δυναμική για έκρηξη του προλεταριάτου και από την άλλη στην έλλειψη βασικών δομών της τάξης μας, δομών που θα μας οδηγούσαν όχι στην επανάληψη 10, 100, 1000 εξεγέρσεων... αλλά σε μία διεθνή κοινωνική επανάσταση.

Μας λείπουν, ο εργατικός συνεταιρισμός, διεθνής δομές επαφών, οργανώσεις, κατευθύνσεις, μία ταξική συνείδηση των στόχων μας, δυνατότητες συντονισμού, αποφάσεις που θα αφορούν τα συμφέροντα όλου του κινήματος, για να μετατρέψουμε κοινά διεθνή συμφέροντα σε συγκλίνουσες ενέργειες που θα συμπίπτουν στο χρόνο... Εν ολίγοις, περισσότερο από ποτέ χρειαζόμαστε την δόμηση της πραγματικής κοινότητας αγώνα, συγκροτώντας την ως μία οργανική δύναμη, ως ένα διεθνιστικό κομμουνιστικό Κόμμα.

Ο ίδιος ο καπιταλισμός δεν αφήνει άλλη επιλογή στο προλεταριάτο, στην ανθρωπότητα.

Ας δράσουμε με έναν συνειδητό, οργανωμένο και αποφασιστικό τρόπο προς αυτό τον στόχο!

Σημειώσεις

1. Εδώ χρησιμοποιήσαμε εισαγωγικά για να ορίσουμε την "αστική αριστερά", διότι, παρόλο που αυτός ο όρος χρησιμοποιείται συχνά και παρόλο που δεν γνωρίζουμε άλλον όρο για να εκφράσουμε αυτή την αντίληψη, από μία επαναστατική σκοπιά η διάκριση ανάμεσα στην αριστερά και την δεξιά της αστικής τάξης δεν είναι μία πραγματική διάκριση. Όχι μόνο θέλουμε να τονίσουμε ότι δεν υπάρχει η παραμικρή ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στο κοινωνικό σχέδιο της "αριστεράς" και της "δεξιάς" όσον αφορά την υπεράσπιση της αστικής θεσπισμένης τάξης (και επομένως βάζουμε επίσης σε εισαγωγικά τον όρο "κοινωνικό σχέδιο") αλλά επιπλέον, δεν υπάρχουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που θα μας επέτρεπαν να ξεχωρίσουμε την οικονομική πολιτική της "αριστεράς" από αυτή της "δεξιάς". Αυτό εξηγεί την σύμπτωση ανάμεσα στις μεθόδους οργάνωσης που χρησιμοποιήθηκαν από το μοντέλο του "σοσιαλιστικού" καπιταλισμού και αυτών που εφαρμόστηκαν από "αριστεριστές" όπως ο Χίτλερ ή ο Μουσολίνι. Πέρα από ορισμένες αντιθέσεις όσον αφορά τα λεγόμενά τους, είναι φανερό ότι υπάρχει μία πλήρης ομοιότητα των ταξικών τους συμφερόντων, αλλά και του οικονομικού τους σχεδίου (όπως ο προστατευτισμός) που μας επιτρέπει να απορρίψουμε κατηγορηματικά όλες τις υποτιθέμενες διακρίσεις ανάμεσα σε αυτές τις δύο αστικές φράξιες. Για παράδειγμα, εάν ιστορικά μπορούμε να κάνουμε μία αξιόπιστη διάκριση ανάμεσα στις διάφορες αγροτικές, τραπεζικές ή βιομηχανικές αστικές φράξιες, εφόσον κάθε μία τους έχει ξεκάθαρα πατριωτικά συμφέροντα και ανάλογη οικονομική πολιτική, δεν μπορούμε να κάνουμε το ίδιο όσον αφορά την "Αριστερά" και την "Δεξιά".

2. Οι Χριστιανο-δημοκράτες διάδοχοι του Πινοτσέτ μιλούν με ντροπή για το "οικονομικό" μοντέλο και, ενώ ακολουθούν την πολιτική του, υποστηρίζουν ότι το εφαρμόζουν μόνο στην "οικονομία", δηλαδή όχι με την "κοινωνική" ή "πολιτική" έννοια. Λες και δεν ήταν η οικονομία που είχε υποχρεώσει τον Πινοτσέτ να εφαρμόσει τον Πινοτσετισμό στα πολιτικά και κοινωνικά σχέδια του: φτώχεια και ανοικτή κρατική τρομοκρατία.

3. Το πιο θεαματικό παράδειγμα ιστορικής προσπάθειας ανάπτυξης και ελέγχου του Κεφαλαίου, δόθηκε από τους Μπολσεβίκους, που ήταν γεμάτοι με σοσιαλδημοκρατικές ιδεολογίες, ξεκινώντας το 1917. Η αποτυχία ήταν καταστρεπτική - και δεν θα μπορούσε να ήταν αλλιώς - και το Κεφάλαιο έγινε πάλι το μόνο πραγματικό κοινωνικό υποκείμενο, μετατρέποντας το Μπολσεβικό κόμμα και τους ηγέτες του σε απλές μαριονέτες.

4. Δες το "Quelques records du modele economique mondial: USA" στο Communisme No.36 (Ιούνιος 1992)

5. Σε ορισμένες χώρες, όπως το Ιράν, το Κράτος δεν διστάζει να βάλει μπροστά στην προπαγάνδα του την "άθλια κατάσταση των φτωχών" στις ΗΠΑ. Προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν τις αντιθέσεις στις ΗΠΑ (πχ. ανάμεσα στον πλούτο και την φτώχεια) για να απεικονίσουν αυτή τη χώρα ως ένα "σατανά" και προσπαθούν να κάνουν τους προλετάριους στο Ιράν να απορρίψουν τον " διεφθαρμένο δυτικό τρόπο ζωής". Ο στόχος τους είναι να προσδέσουν τους προλετάριους πίσω από το δικό τους ιδεολογικό μοντέλο και ("Ισλαμικές") αξίες. Αυτός ήταν ένας από τους τρόπους που χρησιμοποίησε το Κράτος στο Ιράν για να νικήσει την ριζοσπαστική επίθεση του επαναστατικού προλεταριάτου κατά την διάρκεια των ξεσηκωμών το 1979 ενάντια στην καπιταλιστική μιζέρια και

τους υπερασπιστές της (για παράδειγμα μέσω της προώθησης τόσο "ριζοσπαστικών" συνθημάτων όπως "Ούτε Ανατολή ούτε Δύση").

6. Η διαφθορά δεν είναι μία "ανωμαλία", είναι η κανονική λειτουργία του κυρίαρχου κοινωνικού συστήματος. Με τον ίδιο τρόπο, η ύπαρξη της τάδε ή δεύα "μαφίας" στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μία από τις εκφράσεις του αστικού Κράτους ή, για να είμαστε πιο ακριβής, το κάλυμμα με το οποίο σκεπάζεται με σκοπό την απο-ενοχοποίηση του. Η κατηγορία επιτρέπει σε μία φράξια να αθώσει τον εαυτό της (για πράγματα που κάνουν όλοι τους) ρίχνοντας το φταίξιμο σε μία αντίπαλη φράξια. Την ίδια στιγμή αυτό τους επιτρέπει να παρουσιάζουν το Κράτος ως έναν ουδέτερο μηχανισμό που χειραγωγείται από κακούς διοικητές.

7. Είναι ξεκάθαρο ότι τις περισσότερες φορές αυτοί που υποστηρίζουν τέτοια ψέματα και ψευδαισθήσεις, είναι και οι ίδιοι εξαπατημένοι από αυτά και πιστεύουν αυτά που λένε. Όμως, παρόλα ταύτα, αυτά τα ψέματα παραμένουν απλά ψέματα και στον ιστορικό πόλεμο που διεξάγει η αστική τάξη ενάντια στο προλεταριάτο, είναι μανούβρες για να αποπροσανατολίσουν και να αποδιοργανώσουν την τάξη μας.

8. Ο αναγνώστης θα έπρεπε να θυμηθεί ότι αυτή η εταιρεία πάντα παρουσιαζόταν ως ιδεώδη όχι μόνο λόγω του μεγέθους της ή της οικονομικής της δύναμης (ανώτερη από αυτή μερικών χωρών) αλλά επίσης επειδή οι εργάτες έχουν την δυνατότητα να γίνουν μέτοχοι. Η General Motors πράγματι έχει τον μεγαλύτερο αριθμό εργατών στον κόσμο που έχουν γίνει νόμιμοι ιδιοκτήτες της εταιρείας τους (ο αριθμός αντιστοιχεί σε μερικές εκατοντάδες χιλιάδες). Φυσικά αυτό είναι μέρος του μύθου και τον ενισχύει - η νόμιμη ιδιοκτησία δεν μπορεί να εγγυηθεί την οικονομική διάθεση των μέσων παραγωγής δηλαδή την πραγματική τους ιδιοκτησία.

9. Η ψευδαισθητική του ελέγχου και σχεδιασμού της καπιταλιστικής ανάπτυξης είναι ένα μόνιμο χαρακτηριστικό όλων των αστικών φραξιών, μαζί και των φιλελεύθερων. Αλλά το Κεφάλαιο - τέρας χωρίς κεφάλι το οποίο δεν ελέγχει κανείς - δεν ενδιαφέρεται γι' αυτό και γελάει με όλους τους οικονομολόγους και σχεδιαστές. Αυτό επιβεβαιώνει την θεωρία του ιστορικού μας κόμματος που ισχυρίζεται ότι είναι η αναρχία που κυβερνάει τον καπιταλιστικό κόσμο.

10. Η έλλειψη αγορών και η πτώση του ποσοστού κέρδους φυσικά δεν είναι παρά, από την σκοπιά μας, οι εκδηλώσεις όπως βιώνουν - λιγότερο ή περισσότερο βίαια - οι καπιταλιστές (άμεσα στα πορτοφόλια τους!) και όλη η αστική κοινωνία - εκδηλώσεις της έμφυτης αντίθεσης του Κεφαλαίου. Η αστική κοινωνία, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά η διαδικασία της αξίας που αξιοποιείται, μπορεί να υλοποιήσει μία τέτοια αξιοποίηση μόνο προκαλώντας όλο και πιο βίαιες, πιο γενικευμένες και πιο καταστροφικές απο-αξιοποιήσεις.

11. Αυτό εξηγεί γιατί το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν ολόκληρων χωρών όχι μόνο παραμένει στάσιμο, αλλά μειώνεται κιόλας. Εκτιμήσεις προβλέπουν μία πτώση 18% της βιομηχανικής παραγωγής στην πρώην Σοβιετική Ένωση, και ενός μέσου των 9.7% για άλλες Ανατολικο-Ευρωπαϊκές χώρες.

12. Η αύξηση του ΑΕΠ της Ιαπωνίας και των κύριων Δυτικο-Ευρωπαϊκών χωρών κατά την διάρκεια της μετα-πολεμικής περιόδου, συρρικνώθηκε από 5.6% για την περίοδο από το 1950 έως το 1973, σε 2.1% για τα χρόνια που ακολούθησαν? στις Ηνωμένες Πολιτείες συρρικνώθηκε από 3.7% σε 2.3% κατά την διάρκεια της ίδιας περιόδου. Μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι από το 1973 και μετά - σε παγκόσμιο επίπεδο - η αύξηση του ΑΕΠ έχει διατηρηθεί χάρις σε αυτή την πολιτική πιστωτικής επέκτασης, σε πλήρη δυσαναλογία με την πραγματική παραγωγή.

13. Αυτές οι καπιταλιστικές ιδεολογίες αντιτίθενται σε κάθε Κρατική παρέμβαση και υποδύονται τις αντι-Κρατικές. Υποκρίνονται ότι αντικαθιστούν την αναγκαία καπιταλιστική γραφειοκρατία με ιδιωτικές εταιρείες, και στον τομέα της αστυνόμευσης. Παρόλη την αναγνωρισμένη επιτυχία των ιδιωτικών αστυνομικών δυνάμεων και της πολιτοφυλακής των εργοδοτών σε πολλές χώρες και τομείς - ας μην ξεχνάμε ότι αυτά πάντα υπήρχαν - είναι ξεκάθαρο ότι ο καπιταλισμός δεν θα μπορέσει ποτέ αν αποφύγει την συγκεντροποίησή του ως Κράτος.

14. Με ένα πιο γενικό τρόπο, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι ο φιλελευθερισμός και ο προστατευτισμός είναι πάντα σχετικά. Είναι απλά φυσικό ότι οι πρωταθλητές του φιλελευθερισμού δεν προχωρούν ποτέ τόσο ώστε να παρέμβουν σε δομικές προστασίες του Αμερικάνικου ή Βρετανικού παραγωγικού χώρου, όπως η γενικευμένη προστασία του αγροτικού τομέα.

15. Κυριολεκτώντας, δεν μπορεί κάποιος να πει ότι μία μείωση στους φόρους προκαλεί μία αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης. Είτε είναι το Κράτος είτε ιδιωτικές αστικές φράξιες που σφετερίζονται την υπέρ-αξία, από την σκοπιά μας το αποτέλεσμα είναι το ίδιο και το αξιολογούμε αυτό σαν μία

απλή μεταφορά αξίας. Παρόλα ταύτα, εξαιτίας αυτού, για κάθε ιδιαίτερο καπιταλιστή αυξάνεται η αναλογία μεταξύ του ποσού της υπέρ-αξίας που παίρνει και τους μισθούς που πρέπει να πληρώσει (ο ιδιαίτερος βαθμός εκμετάλλευσης ή της υπέρ-αξίας), και συνεπώς η αναλογία ανάμεσα σε αυτή την υπέρ-αξία και του συνόλου του κεφαλαίου που επένδυσε αυτός ο συγκεκριμένος καπιταλιστής.

Είναι αυτή η πραγματικότητα που μας επιτρέπει να διατυπώνουμε τα πράγματα με αυτό τον τρόπο και να θεωρούμε ότι τέτοια μέτρα αυξάνουν τον βαθμό εκμετάλλευσης και το κέρδος (για κάθε ιδιαίτερο κεφάλαιο). Από την άλλη, είναι ακριβώς για να επιτευχθεί αυτό το αποτέλεσμα που υιοθετούνται αυτές οι πολιτικές. Ο στόχος δεν είναι η αύξηση του συνολικού κοινωνικού βαθμού εκμετάλλευσης, αλλά μάλλον ο ιδιωτικός βαθμός εκμετάλλευσης κάθε καπιταλιστή. Να πως προσπαθούν να ενθαρρύνουν τις επενδύσεις και την συσσώρευση παραγωγικού κεφαλαίου.

16. Από το "Σχετικά με το χρέος: αρκετές μαλακίες!" από το Communismo No.19, Ιούνιος 1985

17. Φυσικά αυτή ήταν μία καθαρή ιδεολογική ψευδαίσθηση βασισμένη στον μύθο ότι το σύστημα που κατέρρεε στην Ανατολή ήταν ένα κοινωνικό σύστημα διαφορετικό από αυτό στην Δύση! Αυτή η ψευδαίσθηση δεν έχει καμία πραγματική οικονομική βάση: εφόσον οι "αγοραστές" δεν είχαν τίποτα για να πληρώσουν, άρα μέσω ποιάς μαγείας είναι δυνατό να αυξηθεί η "αποτελεσματική ζήτηση"! Το κλείσιμο εταιριών στην Ανατολή δεν επέτρεψε καν στις Δυτικές εταιρίες να πάρουν τις ίδιες θέσεις στην αγορά με την ίδια έκταση, από τη στιγμή που το πραγματικό εισόδημα του πληθυσμού είχε πέσει ακριβώς λόγω αυτών των κλεισιμάτων και της ανεργίας που επακολούθησε.

18. Για παράδειγμα, όταν εκδίδουν κρατικά ομόλογα των 1000 δολαρίων, ή όταν εκδίδουν 1000 δολάρια σε τραπεζογραμμάτια, και όταν με αυτό το πλασματικό χαρτί χρηματοδοτούν μία επένδυση σε οικοδομικές εργασίες, τότε, σύμφωνα με τον Κένυς (που ήταν ένας από τους πιο διακεκριμένους οικονομολόγους όλων των εποχών), όχι μόνο θα αυξηθεί η συνολική παραγωγή λόγω της οικοδομικής εργασίας που λαμβάνει χώρα, αλλά επίσης και πιο πολύ, λόγω αυτών που θα μπορέσουν να αγοράσουν οι εργάτες με τους μισθούς που θα πάρουν ως αντάλλαγμα για την εργασίας τους. Ο πολλαπλασιαστής είναι το ποσοστό αύξησης της παραγωγής συγκρινόμενο με την αρχική επένδυση. Όπως μπορούμε να δούμε, η δυνατότητα ανάπτυξης αυτής της μυθοπλασίας σε βαθμό να γίνει πραγματικότητα, βρίσκει τα όριά της, όπως κάθε μυθοπλασία, στην ανάπτυξη των αντιθέσεων της πραγματικότητας.

19. Ένας πόλεμος γενικευμένης καταστροφής παραμένει η μόνη καπιταλιστική λύση σε αυτή την κατάσταση. Αλλά σε σχέση με την ανάλυση που αναπτύσσουμε σε αυτό το στάδιο, δεν θα ήταν σωστό να εισάγουμε αυτή την ιδέα εδώ σαν να ήταν άλλη μία οικονομική πολιτική του Κεφαλαίου? αυτό θα σήμαινε ότι αποδίδουμε στο Κεφάλαιο μία ικανότητα λήψης αποφάσεων που στην πραγματικότητα δεν έχει.

20. "Εδώ όμως πρόκειται για τα πρόσωπα μόνο εφόσον αποτελούν την προσωποποίηση οικονομικών κατηγοριών και είναι φορείς καθορισμένων ταξικών σχέσεων και συμφερόντων. Η δική μου άποψη που αντιλαμβάνεται την εξέλιξη των οικονομικών κοινωνικών σχηματισμών σαν φυσικοϊστορικό προτσές, μπορεί, λιγότερο από κάθε άλλη, να θεωρεί το ξεχωριστό άτομο υπεύθυνο για συνθήκες, κοινωνικό προϊόν των οποίων παραμένει το ίδιο, όσο κι αν ανυψώνεται υποκειμενικά πάνω από αυτές."

Κ. Μαρξ - Το Κεφάλαιο, Πρόλογος στην πρώτη γερμανική έκδοση

21. Εάν ένας διαχειριστής πραγματικά αρνούταν να υποκλιθεί στην δικτατορία του Κεφαλαίου, σύντομα θα εξαφανιζόταν ως καπιταλιστής και το Κεφάλαιο θα τον αντικαθιστούσε με κάποιον άλλον (όπως συμβαίνει συχνά).

22. Δομές όπως η GATT (General Agreement on Tariffs and Trade - Γενικό Σύμφωνο Τιμών και Εμπορίου) τυποποιούν την υπάρχουσα ισορροπία δυνάμεων ανάμεσα στα διάφορα κεφάλαια, εταιρείες, καπιταλιστικά Κράτη, μπλοκ Κρατών... Κατά την διάρκεια περιόδων επέκτασης τέτοιες δομές λειτουργούν αρκετά καλά, αλλά κατά την διάρκεια περιόδων όπως η σημερινή τέτοιες συμφωνίες αμφισβητούνται. Και όπως είδαμε με την γνωστή αποτυχία του "Γύρου της Ουρουγουάης", τέτοια συνέδρια είναι ατελείωτες παρωδίες που θεαματικά αποκαλύπτουν την αδυναμία των διάφορων αστικών φραξιών να δεχτούν τις συμφωνίες που έκαναν χτες, διότι σήμερα αυτό θα σήμαινε την ίδια τους την αυτοκτονία. Η επανάληψη τέτοιων αποτυχιών αλλά προαναγγέλλει το πέρασμα από τον εμπορικό πόλεμο στον στρατιωτικό πόλεμο.

23. Δεν θα ήταν σωστό να πούμε εδώ, ενώ αναλύουμε ενδο-αστικές αντιθέσεις, ότι το Κράτος αντιπροσωπεύει το Κεφάλαιο γενικά. Αυτό φυσικά είναι αλήθεια, αντιμέτωπο με το προλεταριάτο, αντιμέτωπο με το επαναστατικό του σχέδιο" αλλά στο επίπεδο της ανάλυσής μας εδώ όταν

κοιτάζουμε το πως κάθε αστικό Κράτος βρίσκεται σε αντίθεση με άλλα εθνικά Κράτη και το πως - σε κάθε Κράτος - υπάρχει η τάση για την αποσύνθεσή του στην μορφή άλλων εσωτερικών "εθνικών μονάδων". Ένα καλό παράδειγμα αυτού είναι αυτό που συνέβη στην πρώην Γιουγκοσλαβία!

24. Είναι ξεκάθαρο ότι τέτοιοι κανονισμοί είναι μία απάντηση στους προλεταριακούς αγώνες και ότι, όπως κάθε άλλη νομική τυποποίηση, τείνουν να "παραχωρήσουν" οτιδήποτε είναι συναφές με τις ανάγκες της καπιταλιστικής αξιοποίησης, προσπαθώντας με αυτό τον τρόπο να κάνουν το προλεταριάτο να απαρνηθεί την αυτόνομη πάλη.

25. Ο ίδιος ο Κένυς δεν είχε διστάσει να αποδεχτεί ότι "μακροπρόθεσμα είμαστε όλοι νεκροί!"

26. Σε διάφορες πόλεις της πρώην ΕΣΣΔ ή Ρουμανίας, για παράδειγμα, περισσότερο από το 85% των παιδιών των οποίων οι γονείς έπρεπε να έρθουν σε επαφή με πυρηνικούς πυραύλους κατά την διάρκεια της στρατιωτικής τους θητείας, γεννιούνται με γενετικά ελαττώματα!

27. Φράνσις Φουκογιάμα, πρώην σύμβουλος του State Department των ΗΠΑ, στο βιβλίο του "Το τέλος της ιστορίας και ο τελευταίος άνθρωπος".

28. Όλη αυτή η κατάσταση εικονογραφεί ξεκάθαρα - για άλλη μία φορά - ότι η αστική πολιτική που κατευθύνεται προς (ενάντια!) το προλεταριάτο και λέγεται "αυτο-καθορισμός", "αντι-ιμπεριαλιστική εθνική απελευθέρωση". "αγώνας για ανεξαρτησία"... είναι ιδιαίτερα μία ύπουλη πολιτική.

29. Η μονομερής γενίκευση των θετικών πόλων του Κεφαλαίου είναι φυσικά μία ανοησία από μόνη της, διότι η ουσία της καπιταλιστικής ανάπτυξης εμπεριέχει ακριβώς αυτή την πολιτικότητα στην οποία οι "πόλοι" αναπτύσσονται ενώ επιβάλλουν "υπο-ανάπτυξη" σε άλλες περιοχές. Εάν πάρουμε αυτά τα παραδείγματα που συγκροτούν το ανώτατο ιδεώδες που όλοι οι ιδεολόγοι του καθεστώτος υποστηρίζουν ένθερμα (ενώ υποκρίνονται ότι οι προλετάριοι μοιράζονται τέτοιες επιθυμίες) είναι μόνο για να δείξουμε, ακόμη και σε ένα τέτοιο ακραίο επίπεδο, την πλήρη ασυμφωνία μεταξύ του ιδεώδους του Κεφαλαίου και των αναγκών του ανθρώπινου είδους.

Τα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα σήμερα - εκμετάλλευση, μιζέρια, πόλεμος, λοιμός, αλλοτριωμένη και αποξενωμένη εργασία, μαζική ανεργία,...- είναι έμφυτα, και το αναγκαστικό αποτέλεσμα, της καπιταλιστικής προόδου και βαρβαρότητας. Μπορούν να αντιμετωπιστούν κατάλληλα (και να κατανοηθούν) εάν, αντί να ειπωθούν απομονωμένα, τοποθετηθούν στο πλαίσιο του περιεχομένου της κινητήριας δύναμής τους - του καπιταλιστικού συστήματος, της τελευταίας ταξικής κοινωνίας της ιστορίας, μίας μεταβατικής κοινωνίας που είναι την ίδια στιγμή ένα αναπόσπαστο τμήμα ενός ιστορικού τόξου που εκτείνεται από τις πρωτόγονες κοινότητες ως τον κομμουνισμό, και ένα αναπόσπαστο τμήμα της διαδικασίας δημιουργίας των υλικών συνθηκών για την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας κομμουνιστικής κοινωνίας. Ο κομμουνισμός δεν θα σημάνει το τέλος της ανθρώπινης ιστορίας. Ο κομμουνισμός, ο σχηματισμός μίας οικουμενικής κοινότητας των ανθρώπινων όντων, αντιθέτως, θα σηματοδοτήσει την γέννηση της αληθινής ανθρώπινης ιστορίας, ως αποτέλεσμα της κατάρτησης της ατομικής ιδιοκτησίας, των κοινωνικών τάξεων, του Κράτους, κτλ...

Θέσεις προγραμματικού προσανατολισμού της ΔΚΟ, θέση Νο.

Η σταθερά της επαναστατικής θέσης στον πόλεμο

Η θέση των επαναστατών που βρίσκονται αντιμέτωποι με τον καπιταλιστικό πόλεμο είναι πάντα η ίδια: να αντιπαραθέτουν την κοινωνική επανάσταση στον πόλεμο, να αγωνίζονται ενάντια στην "δική τους" αστική τάξη και στο "δικό τους" εθνικό κράτος. Ιστορικά, αυτή η θέση ονομάζεται επαναστατικός ντεφιτισμός επειδή διακηρύσσει ανοικτά ότι το προλεταριάτο πρέπει να αγωνιστεί ενάντια στον εχθρό που βρίσκεται στην "δική του" χώρα, ότι πρέπει να δράσει με τρόπο ώστε να επιφέρει την ήττα του και ότι είναι μόνο με αυτό το τρόπο που συμμετέχει στην επαναστατική ενοποίηση του παγκόσμιου προλεταριάτου, μόνο με αυτό το τρόπο μπορεί να αναπτυχθεί σε όλο τον κόσμο η προλεταριακή επανάσταση.

Από τις απαρχές του εργατικού κινήματος, το ζήτημα του πολέμου και της επανάστασης, το ζήτημα της αντίθεσης ανάμεσα στον πόλεμο και την επανάσταση, είναι κεντρικό. Πραγματικά, είναι σε μία περίοδο πολέμου και επανάστασης (και η ιστορία μας δείχνει την αλληλεπίδραση αυτών των δύο πόλων) που μπορούμε να δούμε πιο ξεκάθαρα ποιός είναι από την μία πλευρά του οδοφράγματος και ποιός είναι στην άλλη. Σε όλη την ιστορία η θέση πάνω στον πόλεμο και την επανάσταση έχει υπάρξει το σημείο αιχμής που διάφορες δυνάμεις και κόμματα που αυτοαποκαλούνταν επαναστατικά (ή σοσιαλιστικά, ή αναρχικά, ή κομμουνιστικά...) ξεσκεπάστηκαν και τελικά εξαναγκάστηκαν να αποκαλύψουν το αντεπαναστατικό τους πρόσωπο (1) στις βεβαιώσεις τους ότι ο τάδε ή ο δείνα πόλεμος ήταν δίκαιος πόλεμος, ότι μία συγκεκριμένη χώρα ήταν το θύμα της επιθετικότητας, ότι ήρθαν αντιμέτωποι με τον πόλεμο μόνο υπό συγκεκριμένες περιστάσεις, ότι υποστηρίζουν την απελευθέρωση κάποιου έθνους από κάποιο άλλο.

Σε αντίθεση, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία από μία επαναστατική οπτική. Δεν χρειάζεται να περιμένουμε την κήρυξη του πολέμου για να καταλάβουμε την φύση του, δε χρειαζόμαστε τις γεωπολιτικές σπέκουλες που είναι της μόδας στους αστούς διανοούμενους ή στις πολιτισμένες εφημερίδες σαν την *Le Monde Diplomatique*. Οι διακηρύξεις που γίνονται από τους δύο πρωταγωνιστές στο όνομα της ειρήνης που ορίζουν ποιός είναι ο "επιτιθέμενος" και ποιός το "θύμα" δεν έχουν μεγάλη σημασία. Όπως όλες οι προγραμματικές θέσεις του κομμουνισμού, η θέση των επαναστατών αντιμέτωποι με τον πόλεμο ανάμεσα σε αστικά κράτη (ή εθνικές φράξιες που διεκδικούν την αυτονομία ή την ανεξαρτησία) είναι απλή και αποφασιστική:

- Δεν υπάρχει δίκαιος πόλεμος
- Δεν υπάρχει αμυντικός πόλεμος
- Όλοι οι πόλεμοι της εθνικής απελευθέρωσης είναι ενδο-ιμπεριαλιστικοί (και επομένως ιμπεριαλιστικοί)
- Δεν υπάρχει πλευρά που να είναι υπέρ της ειρήνης ενώ η άλλη υπέρ του πολέμου
- Δεν υπάρχει πλευρά που να αντιπροσωπεύει την βαρβαρότητα ενώ η άλλη τον πολιτισμό
- Δεν υπάρχει πλευρά που να είναι πιο επιθετική από την άλλη
- Δεν υπάρχει δημοκρατική πλευρά ενάντια σε μία δικτατορική ή φασιστική... ή ανάποδα

Το αντίθετο όλων αυτών χρησιμοποιείται από τα δύο καπιταλιστικά στρατόπεδα με στόχο την στρατολόγηση για τον δικό τους πόλεμο (2).

Η κλασική θέση των επαναστατών είναι να αντιτάσσονται σε κάθε πόλεμο ανάμεσα σε εθνικά κράτη με όλη τους την δύναμη. Αυτό δεν βασίζεται σε μία ιδέα που έχουμε για το πως θα θέλαμε να είναι ο κόσμος, μία "ιδέα" που αποτελεί τον κοινό παρανομαστή των πασιφιστών που, στο όνομα της ειρήνης, αναπόφευκτα καταλήγουν στο ένα ή στο άλλο στρατόπεδο του καπιταλιστικού πολέμου, επικυρώνοντας το λειτούργημά τους ως υπερασπιστές της "ειρήνης του νεκροταφείου". Αντιθέτως αυτή η θέση προέρχεται από τα υλικά συμφέροντα του προλεταριάτου, από το γεγονός ότι ο γενικός του ανταγωνισμός με το κεφάλαιο δεν είναι μία αντίθεση σε μία ή άλλη αστική φράζια ανάλογα με την κυβερνητική πολιτική κάποιας δεδομένης στιγμής, αλλά μία αντίθεση σε όλη την αστική τάξη, όποια κι αν είναι η πολιτική της. Ο πρακτικός μας ανταγωνισμός σε όλους τους πολέμους ανάμεσα σε εθνικά κράτη είναι η αναπόφευκτη συνέπεια του γεγονότος ότι τα συμφέροντά μας δεν αντιτίθενται στην αστική τάξη επειδή αυτοί είναι "φασίστες" ή "δημοκράτες", δεξιοί ή αριστεροί, εθνικοί ιμπεριαλιστές ή ιμπεριαλιστές εθνικιστές, αλλά καθαρά και απλά επειδή είναι αστοί. Η αντίθεσή μας είναι η συνέπεια μίας αναμφισβήτητης αλήθειας: ανάμεσα στους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλευόμενους δεν μπορεί να υπάρξει καμία ενότητα που να μην οφείλει τους πρώτους. Κάθε μέτωπο ή κριτική υποστήριξη για κάποια πλευρά ενάντια στην άλλη οφείλει την αστική τάξη ενάντια στο προλεταριάτο.

Κάθε τάξη δρα σύμφωνα με τα συμφέροντά της και το θεμελιώδες πρόγραμμά της. Το Κεφάλαιο δεν είναι τίποτα παρά κεφάλαια που αντιπαράθετονται. Το ίδιο το Κεφάλαιο εμπεριέχει τον πόλεμο μεταξύ κεφαλαίων, και είναι ακριβώς γι' αυτό που κάθε αστική φράζια, ότι και αν λει, συμμετέχει με κάποιο τρόπο σε εμπορικούς και στρατιωτικούς πολέμους που απορρέουν από την ίδια την φύση της αξίας που αγωνίζεται ενάντια σε άλλες αξίες για να αξιοποιηθεί.

Με τον ίδιο τρόπο, το προλεταριάτο μπορεί να δράσει ως τάξη μόνο αρνούμενο την υπηρεσία του ως τροφή για κανόνια στους εθνικούς πολέμους. Δεν είναι ένα ζήτημα μίας επιλογής ανάμεσα σε άλλες αλλά της ύπαρξής του ως τάξη. Δεν έχει κανένα ιδιαίτερο ή τοπικό συμφέρον να υπερασπίσει που να το φέρνει αντιμέτωπο με άλλους προλετάρους - αντιθέτως, κάθε προλεταριακή φράζια, όσο περιορισμένη κι αν είναι η ταξική της δράση ενάντια στο κεφάλαιο, εμπεριέχει την οικουμενικότητα, εκφράζει τα συμφέροντα της ανθρωπότητας αντιτιθέμενη σε κάθε πόλεμο.

Μπορείτε να μας απαντήσετε ότι σε αναρίθμητους εθνικούς πολέμους οι προλετάριοι έχουν συμμετάσχει και έχουν υποστηρίξει ένα ή άλλο στρατόπεδο. Είναι αλήθεια, αλλά δεν δρουν σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα, δρουν ακριβώς πάνω στην βάση της ιδεολογικής κυριαρχίας της κυρίαρχης τάξης. Δεν δρουν ως παγκόσμια τάξη αλλά ως τροφή για κανόνια για την αστική τάξη. Δεν δρουν ως επαναστατική τάξη αλλά αρνούνται τον εαυτό τους ως τάξη και προσχωρούν στον λαό, στο έθνος, που είναι η άρνηση του προλεταριάτου ("το προλεταριάτο δεν έχει πατρίδα"). Ο αστικός πόλεμος, με μαζική και λαοφιλή συμμετοχή (όπως για παράδειγμα στον λεγόμενο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο) είναι ή άμεση εξάτμιση του προλεταριάτου, του ίδιου του υποκειμένου της επανάστασης, προς όφελος του κεφαλαίου. Συνεπώς, πέρα από τα υποκειμενικά συμφέροντα που επιδιώκει ο κάθε καπιταλιστής, κάθε αστική φράζια στον εμπορικό και έπειτα στον στρατιωτικό πόλεμο, το κεφάλαιο στην ολότητά του έχει ένα αντικειμενικό συμφέρον στον πόλεμο: την καταστροφή του υποκειμένου της επανάστασης, την εξαφάνιση, μερικές φορές για μια μεγάλη ιστορική περίοδο, του κομμουνισμού ως δύναμη.

Αντιμέτωπο με αυτό, η ανάπτυξη του προλεταριάτου ως τάξη ξεκινάει από την ίδια την ζωή. Στην πραγματικότητα, ο αγώνας ξεκινάει με την ίδια την ύπαρξή μας ως τάξη, με την αντιπαράθεσή μας, από την γέννηση, με την ατομική ιδιοκτησία, με το κεφάλαιο και το κράτος. Οι θέσεις που έχουμε ως οργανωμένοι προλετάριοι δεν ξεκινάνε παίρνοντας υπ' όψιν το τι λένε τα υπάρχοντα στρατόπεδα (πλευρές) αλλά από την μόνιμη αντίθεσή μας με την εκμετάλλευση, με τις απάνθρωπες συνθήκες ζωής που μας επιβάλλει το σύστημα - που φτάνουν στο υψηλότερο επίπεδο απανθρωπιάς κατά την διάρκεια πολέμων.

Επειδή ο πόλεμος είναι η ουσία αυτής της κοινωνίας, επειδή το κεφάλαιο δεν μπορεί να ζήσει χωρίς περιόδους πολέμων και ο κύκλος ζωής του βασίζεται στην διαδοχική καταστροφή παραγωγικών

δυνάμεων, η μόνη πραγματική, ριζοσπαστική και βαθιά αντίθεση στον πόλεμο είναι η επαναστατική αντίθεση. Μόνο η κοινωνική επανάσταση θα βάλει οριστικά τέλος στον πόλεμο, για πάντα.

Να γιατί η κραυγή των επαναστατών που είναι μπροστά σε ένα πόλεμο ήταν πάντα: "μετατρέψτε τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο σε κοινωνικό πόλεμο για την παγκόσμια επανάσταση".

Απομονωμένα, αυτό το σύνθημα έχει αποκαλυφθεί ως ιστορικά ανεπαρκές διότι η πραγματική αντίθεση στον πόλεμο και το διεθνές κεφάλαιο σημαίνει στην πράξη μία ανοικτή αντίθεση στην αστική τάξη και το κράτος, που, σε κάθε στρατόπεδο επιστρατεύει για τον πόλεμο. Αυτή η αντίθεση εκφράζεται ιδιαίτερα πρακτικά διότι η αστική τάξη ξέρει πως να χρησιμοποιήσει όλο το τρομοκρατικό οπλοστάσιο του κράτους της για να επιβάλλει την επιστράτευση και την προσχώρηση στον πόλεμο: αστυνομικά μέτρα "κατάστασης πολέμου", γενικευμένη λογοκρισία, γενικευμένη επιστράτευση, εθνικιστικός φανατισμός (ρατσισμός, ξενοφοβία, θρησκευτικός σεχταρισμός), η καταστολή επαναστατών με την κατηγορία της υποστήριξης του άλλου στρατοπέδου (κατηγορίες κατασκοπίας) ή "εσχάτη προδοσία", κτλ. (3).

Υπό τέτοιες συνθήκες το να κηρύσσει ενάντια στον πόλεμο και την αστική τάξη γενικά, δίχως την ανάληψη συγκεκριμένης δράσης ενάντια στην αύξηση της εκμετάλλευσης που παράγει κάθε πόλεμος είναι μία απλή φόρμουλα προπαγάνδας και όχι μία επαναστατική κατεύθυνση για δράση. Στην πραγματικότητα, ο αστικός πόλεμος συγκεκριμενοποιείται πάνω απ' όλα ως ο πόλεμος ενός κράτους ενάντια στο "δικό του" προλεταριάτο, δηλαδή ενάντια στο προλεταριάτο εκείνης της χώρας, να το τσακίσουν, να διαλύσουν τις επαναστατικές μειοψηφίες και να το σύρουν σταδιακά στον αστικό πόλεμο. Αυτό δείχνει ότι είναι απαραίτητο, αναπόφευκτο, αναμφίβολο να αναγνωρίσουμε το γεγονός ότι "ο εχθρός είναι στην δική μας χώρα", ότι είναι "η δική μας αστική τάξη", "το δικό μας κράτος". Είναι στον αγώνα να επιφέρει την ήττα της "δικής του" αστικής τάξης, του "δικού του" κράτους που το προλεταριάτο αναλαμβάνει πραγματικά διεθνιστική αλληλεγγύη με την παγκόσμια επανάσταση. Ή, για να μιλήσουμε από μία πιο οικουμενική οπτική, η παγκόσμια επανάσταση συγκροτείται από την γενίκευση του επαναστατικού ντεφιτισμού από το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Επιπλέον, το προλεταριάτο "της" τάδε ή δείνα χώρας (4) δεν μπορεί να καταφέρει ένα ταξικό χτύπημα στην "δική του" αστική τάξη και στο "δικό του" κράτος, ούτε να επεκτείνει το χέρι της αλληλεγγύης στα ταξικά του αδέρφια/ες στο "άλλο στρατόπεδο" που είναι επίσης σε πόλεμο με την "δική τους" αστική τάξη και το "δικό τους" κράτος, χωρίς να διαπράξουν "εσχάτη προδοσία, χωρίς να συνεισφέρουν στη ήττα του δικού τους στρατού", δίχως να πράξουν ανοικτά για την αλλοίωση του στρατού της "δικής του χώρας". Επιπλέον, ο επαναστατικός ντεφιτισμός συγκεκριμενοποιείται όχι μόνο με την αδελφότητα στα μέτωπα με τους στρατιώτες (προλετάριοι με στολή) του "άλλου στρατοπέδου" (η μόνη όψη που γίνεται αποδεκτή από τον κεντρισμό) αλλά επίσης με την συγκεκριμένη δράση για την καταστροφή του "δικού του" στρατού.

Ιστορικά, οι επαναστάτες έχουν διαχωρίσει τον εαυτό τους από τους κεντριστές με την έκκλησή τους για ανεξάρτητη οργάνωση των στρατιωτών ενάντια στους αξιωματικούς τους, με την δική τους συνεισφορά στην οργάνωση συγκεκριμένης δράσης για το σαμποτάζ του στρατού, με την προτροπή για εκτέλεση των "δικών τους" αξιωματικών (και με την ενεργητική τους προσπάθεια να τεθεί αυτό σε εφαρμογή), με το γεγονός της στροφής των όπλων από τον "εξωτερικό εχθρό" στους "αξιωματικούς" της πατρίδας.

Στην πραγματικότητα, η εμπειρία του πολέμου και της επανάστασης, και ιδιαίτερα αυτού που αποκαλείται "Πρώτος" παγκόσμιος πόλεμος μας έχει επιτρέψει να ξεκαθαρίσουμε το ζήτημα ότι το κάλεσμα για επαναστατική δράση ενάντια στον αστικό πόλεμο είναι πλήρως ανεπαρκές και κεντρικό στην πράξη εάν δεν συνοδεύεται από την πρακτική του συγκεκριμενοποίηση, δηλαδή ανοικτός αγώνας ενάντια στην "δική του" αστική τάξη, για την ήττα του "δικού του" κράτους. Σε όλες τις περιπτώσεις, "ο πόλεμος ενάντια στον ξένο" σημαίνει πάνω απ' όλα πόλεμος στο προλεταριάτο εκείνης της χώρας. Εάν πρακτικά αντιτίθεται σε μία γενική κινητοποίηση που κάνει

κάποιος αστός ή ένα συγκεκριμένο εθνικό κράτος, το να λες ότι αγωνίζεσαι "ενάντια σε όλους τους αστούς όποιοι κι αν είναι", ή να κάνεις έκκληση για "επαναστατική πάλη ενάντια στον πόλεμο" χωρίς να δρας συγκεκριμένα για ήττα της "δικής σου" χώρας είναι ισοδύναμο με το να πέφτεις στον προπαγανδισμό (5) και να παίζεις το παιχνίδι του σωβινισμού.

Κατά την διάρκεια του λεγόμενου Πρώτου παγκοσμίου πολέμου, το Κέντρο της Δεύτερης Διεθνούς (σε αντίθεση με την Δεξιά που αυτοανακηρύχτηκε υπέρ "της υπεράσπισης του έθνους") υποστήριζε ότι αντιπαρέθετε την επανάσταση στον πόλεμο και εκτόξευσε συνθήματα ριζοσπαστικά όπως "πόλεμο στον πόλεμο". Αλλά, την ίδια στιγμή, αντιτιθόταν στα επαναστατικά ντεφιτιστικά καλέσματα διότι, όπως είπαν, (όπως και οι στρατηγοί των στρατών!) αυτό θα οφελούσε τον εθνικό εχθρό, και έτσι κατέληξαν να προτείνουν συνθήματα όπως "ούτε νίκη ούτε ήττα".

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι καμία φράζια της αστικής τάξης δεν έχει εκφραστεί υπέρ του πολέμου, όλοι τους υποστηρίζουν ότι αγωνίζονται για την ειρήνη, και οι ίδιοι οι στρατηγοί ξέρουν ότι η ειρήνη δεν είναι παρά ένα θεμελιώδες όπλο του πολέμου. Όταν οι σοσιαλδημοκράτες όπως ο E. David, ψήφισε τον πολεμικό προϋπολογισμό (6), δεν το έκανε στο όνομα του πολέμου, αλλά στο όνομα της ειρήνης για να "αποτρέψει την ήττα". Είναι ξεκάθαρο ότι μπροστά στην δίνη ενός πολέμου που συγκεκριμενοποιήθηκε ως ένας πόλεμος ανάμεσα στο προλεταριάτο και το κράτος "του", η κλασική θέση του αστικού σοσιαλισμού, όπως και η θέση που ανακοινώνει "ούτε νίκη ούτε ήττα", θα αποδιοργάνωνε το προλεταριάτο και θα βοηθούσε στο να σταλθεί στη σφαγή.

Πάνω σε αυτό το ζήτημα, ο Λένιν υποστήριξε την "Διεθνή κομμουνιστική αριστερά" που αντιτιθόταν στην κεντριστική θέση που κυριαρχούσε στα διεθνή συνέδρια (στο Κίενταλ και στο Τσίμμερβαλντ). Πέρα από τον φετιχισμό του ατόμου, και παρ' όλες τις κριτικές που έχουμε κάνει στον Λένιν, δεν διστάζουμε να τον παραθέσουμε στα χρόνια που αποτελεσματικά συνταυτιζόταν με την κριτική που έγινε από επαναστάτες και όταν, στην πράξη, τοποθετήθηκε ενάντια στον σοσιαλδημοκρατικό κεντρισμό: "Ο 'επαναστατικός αγώνας ενάντια στον πόλεμο' είναι μόνο ένα από τα άδεια επιφωνήματα άνευ περιεχομένου στα οποία οι ήρωες της Δεύτερης Διεθνούς είναι ειδικοί αν από αυτά δεν κατανοούμε την επαναστατικές ενέργειες ενάντια στην ίδια την κυβέρνηση εν καιρώ πολέμου. Είναι αρκετό να σκεφτούμε για μία στιγμή για να το καταλάβουμε αυτό. Αλλά, εν καιρώ πολέμου, επαναστατικές ενέργειες ενάντια στην κυβέρνηση σημαίνουν χωρίς αμφιβολία και ακατάλυτα όχι μόνο ότι κάποιος θέλει την ήττα της κυβέρνησης αλλά και ότι κάποιος συμβάλλει ενεργά σε αυτή την ήττα...

Εν καιρώ πολέμου, η επανάσταση είναι εμφύλιος πόλεμος, και εν μέρει, η μετατροπή ενός πολέμου μεταξύ κυβερνήσεων σε εμφύλιο πόλεμο διευκολύνεται από τις στρατιωτικές αντιστροφές (από τις "ήττες") των κυβερνήσεων, και επίσης, είναι αδύνατο να συμβάλλεις πρακτικά σε αυτή την μετατροπή εάν δεν συμβάλλεις την ίδια στιγμή στην ήττα... Εάν οι σωβινιστές (όπως η Επιτροπή Οργάνωσης και η φράζια Chjeidze) απορρίπτουν την "έκκληση" για ήττα είναι μόνο επειδή αυτή είναι η μόνη έκκληση που επικαλείται συνεπώς την επαναστατικές ενέργειες ενάντια στην δική της κυβέρνηση εν καιρώ πολέμου. Επειδή, αν δεν υπάρχει επαναστατική δράση, οι χιλιάδες υπερ-επαναστατικές φράσεις της επαναστατικής πάλης "ενάντια στον πόλεμο και τις συνθήκες, κτλ," δεν αξίζουν τίποτα. Οι εχθροί της έκκλησης για ήττα απλά φοβούνται τον ίδιο τους τον εαυτό επειδή δεν τολμούν να κοιτάξουν κατάματα το γεγονός ότι υπάρχει μία αδιαχώριστη σχέση μεταξύ επαναστατικής αγκιτάτσιας και της αναγκαίας συμβολής για την ήττα... Κάποιος που υπερασπίζεται την έκκληση "ούτε νίκη ούτε ήττα" είναι ένας σωβινιστής συνειδητά ή ασυνειδητά. Στην καλύτερη είναι ένας μικροαστός συμφιλιωτής αλλά σε κάθε περίπτωση είναι ένας εχθρός της προλεταριακής πολιτικής, ένας θιασώτης των υπάρχουσων κυβερνήσεων και των υπάρχουσων κυρίαρχων τάξεων... (7)

Μπορούμε να σημειώσουμε εδώ ότι ο επαναστατικός ντεφιτισμός (αντιπαράθεση της κοινωνικής επανάστασης στον πόλεμο), η σχηματοποίηση της θέσης των επαναστατών δεν προέρχεται με κανέναν τρόπο από μία ιδεολογική σπέκουλα της πολιτικής αυτής ή εκείνης της αστικής φράζιας αλλά από την ίδια την ουσία του προλεταριάτου, από τις ζωτικές ανάγκες του. Στην πράξη, ο

αγώνας του προλεταριάτου, η ολότητα του προγραμματικού περιεχομένου της κομμουνιστικής επανάστασης αναδύεται μέσα από τον αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση. Είναι το φυσικό πράγμα το ότι όταν το προλεταριάτο έρχεται αντιμέτωπο με τον πόλεμο όχι μόνο δεν εγκαταλείπει τον μόνιμο αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση (τον αγώνα ενάντια στα "δικά του" αφεντικά, ενάντια στην "δική του" αστική τάξη, ενάντια στα "δικά του" συνδικάτα, ενάντια στην "δικά του" κυβέρνηση) αλλά τον εντατικοποιεί διότι ο πόλεμος πάντα συνεπάγεται μία βίαιη χειροτέρευση των συνθηκών εκμετάλλευσης και γενικά όλων των συνθηκών ζωής (και αγώνα).

Θα είναι οι ίδιοι αστοί, οι ίδιοι συνδικαλιστές, οι ίδιοι πολιτικοί και κυβερνήσεις που, χωρίς εξαιρέσεις, θα προσπαθήσουν να κάνουν το προλεταριάτο να ξεχάσει αυτές τις συνθήκες ζωής και θα απαιτήσουν περισσότερες θυσίες, περισσότερη δουλειά για λιγότερες αποδοχές, και πολλά άλλα πράγματα που, σύμφωνα με τη χώρα και τις περιστάσεις, θα κυμαίνονται από εθελεντικούς εράνους για το μέτωπο μέχρι υπουργικά διατάγματα επιβολής μερών εξαναγκαστικής εργασίας για την υποστήριξη της πολεμικής προσπάθειας και την επιβολή εισφοράς ποσοστού των μισθών που θα συμβάλλουν στην πολεμική προσπάθεια του "έθνους" (ο Σαντάμ Χουσεϊν κατάφερε να επιβάλλει μερικές φορές ένα μήνα απλήρωτης εργασίας για να χρηματοδοτήσει τον δικό του πόλεμο!). Σε αυτής τις περιστάσεις, ενώ ο εθνικισμός επιτίθεται στο προλεταριάτο, ο κεντρισμός προσπαθεί να αποδυναμώσει τον άμεσο επαναστατικό αγώνα (8) ενάντια στους τομείς της αστικής τάξης που επιβάλλουν άμεσα πολεμικές θυσίες. Για να το κάνει αυτό δεν διστάζει να εκτοξεύσει αόριστα συνθήματα σχετικά με την αντίθεση της επανάστασης στον πόλεμο γενικά, επιχειρηματολογώντας ότι δεν πρέπει να πέσουμε στα χέρια της "αντίπαλης χώρας", ότι ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό γενικά δεν απαιτεί απόλυτο επαναστατικό ντεφιτισμό διότι όλες οι φράξιες του κεφαλαίου είναι ίσες (9). Είναι ακριβώς σε αυτές τις στιγμές που κάθε άμεσος αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση αποκαλύπτει τον χαρακτήρα του σαμποτάζ της εθνικής προσπάθειας και που ο επαναστατικός αγώνας γίνεται απαραίτητος για την απόκτηση του καθημερινού προς τα ζην που οι τοποθετήσεις που αρμόζουν στον κεντρισμό (τοποθετήσεις που μοιάζουν στην κλασική αστική ουδετερότητα συμπληρωμένη με μία συλλογή εμφατικών διακηρύξεων ενάντια στον πόλεμο και υπέρ της επανάστασης) μπορούν να αναλάβουν τον ρόλο τους ως το τελικό οχύρωμα ενάντια στην επανάσταση.

Σε κάθε πόλεμο ο βαθμός εκμετάλλευσης του προλεταριάτου αυξάνεται άμεσα και οι συνθήκες ύπαρξης υποβαθμίζονται από το γεγονός της καταστροφής, από την έλλειψη τροφοδοσίας και λόγω, επιπλέον, αυτό που συνεπάγεται κάθε πόλεμος, της κρατικής τρομοκρατίας που στοχεύει στο να πείσει τους προλετάρους να σκοτώσουν και να σκοτωθούν στο μέτωπο.

Να γιατί ο αγώνας ενάντια στην αστική τάξη του "καθενός", η πάλη για την ήττα του εθνικού (ιμπεριαλιστικού) στρατοπέδου του "καθενός" δεν είναι τοποθετήσεις που εφευρέθηκαν ή εισάγονται στο κίνημα από τους επαναστάτες. Αυτές είναι το αποτέλεσμα της ίδιας της ανάπτυξης της πάλης ενάντια στην εκμετάλλευση η οποία μέσω του πολέμου κάνει ένα ποιοτικό άλμα. Ο διαχωρισμός οικονομίας και πολιτικής μέσω του οποίου προσπαθούν να εξαπατήσουν το προλεταριάτο και ο οποίος φαίνεται να έχει κάποια ισχύ εν καιρώ ειρήνης, πρακτικά διαλύεται κατά την διάρκεια του πολέμου. Η ψευδαίσθηση της υπεράσπισης των οικονομικών συνθηκών χωρίς την ανάμειξη στην πολιτική καταρρέει. Κάθε ενέργεια του προλεταριάτου για να υπερασπιστεί τα ζωτικά του συμφέροντα το φέρνει σε αντιπαράθεση με την πολιτική του "δικού του" κράτους. Εν καιρώ πολέμου ο "οικονομικός" αγώνας του προλεταριάτου είναι άμεσα ντεφιτιστικός αγώνας. Είναι άμεσα επαναστατικός αγώνας. Ο επαναστατικός ντεφιτισμός είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για το προλεταριάτο. Κάθε ενέργεια που βασίζεται σε προλεταριακά συμφέροντα οδηγεί στην ήττα του "δικού του" κράτους και, όπως είπε ο Λένιν στους κεντριστές, κάθε πραγματική επαναστατική αγκιτάτσια είναι μία συμβολή στην ήττα "του στρατοπέδου σου".

Να γιατί, όταν μας λένε να εγκαταλείψουμε την πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση, ή ότι τώρα δεν είναι η στιγμή ή ότι ο εχθρός είναι αλλού ("δικτατορία" ή "φασισμός") (10), στην πραγματικότητα δρουν απλά και καθαρά για να διαλύσουν τον αγώνα του προλεταριάτου. Ακόμη χειρότερα, εάν σε περίοδο πολέμου το προλεταριάτο δεν μπορεί να υπερασπιστεί τις πιο βασικές συνθήκες ζωής του

δίχως να αγωνιστεί ενάντια στην "δική του" αστική τάξη, δίχως να ενεργήσει ανοικτά για την ήττα της "δικής του" κυβέρνησης, αποκηρύσσει όχι μόνο τα στοιχειώδη υλικά του συμφέροντα αλλά και την ύπαρξή του ως τάξη.

Εάν η τοποθέτηση των επαναστατών εν όψει ενός πολέμου βρίσκεται σε πλήρη αρμονία με τις γενικές τοποθετήσεις τους είναι επειδή αυτές οι τοποθετήσεις προέρχονται από τα συμφέροντα του ίδιου του προλεταριάτου, από τα άμεσα και ιστορικά του συμφέροντα που είναι αδιαχώριστα. Με κανένα τρόπο και σε καμία περίπτωση δεν έχει το προλεταριάτο κανένα συμφέρον να θυσιαστεί, είτε στο όνομα ενός πολέμου ενάντια σε έναν εξωτερικό εχθρό είτε υπό το κίβδηλο πρόσχημα ότι όλοι οι εχθροί είναι ίσοι, το σλόγκαν "ούτε νίκη ούτε ήττα". Κάθε φορά που του ζητείται να βάλει στην άκρη τις συνθήκες ζωής του, κάθε φορά που του ζητείται να θυσιαστεί στο όνομα του αγώνα ενάντια στον φασισμό, τον ιμπεριαλισμό, τον εξωτερικό εχθρό... αυτό είναι μία προδοσία των συμφερόντων του.

Για να κλείσουμε, ας απαντήσουμε σε μία ένσταση που πάντα εμφανιζόταν ως αντιπαράθεση στην ντεφιτιστική θέση των επαναστατών. Είναι προφανές ότι η αντεπανάσταση θα ταυτίσει την εθνική ήττα με την εθνική νίκη του αντιπάλου στρατοπέδου. Παντού οι κεντριστές λανσάρουν σλόγκαν όπως "ούτε νίκη ούτε ήττα" πάνω στην βάση αυτού του επιχειρήματος. Είναι ξεκάθαρο, όμως, ότι αυτή η θέση βρίσκεται αποκλειστικά εντός του εθνικού (και όχι ταξικού) πλαισίου και ότι είναι ένα ζήτημα μίας αντίληψης που βλέπει στον πόλεμο μόνο εθνικές νίκες ή ήττες και όχι την επαναστατική διάλυση του στρατού, την προλεταριακή εξέγερση, κτλ. Όσο και να ισχυρίζεται αυτή η θέση βρίσκεται στα αριστερά ή στην άκρα αριστερά δεν μένει πίσω καθόλου από το μιλιταριστικό και ιμπεριαλιστικό κατ' εξοχήν επιχείρημα, το επιχείρημα των στρατηγών που κάνουν τον πόλεμο. Για αυτούς είναι λογικό ότι το επαναστατικό προλεταριάτο θα έπρεπε να είναι "προδότης του έθνους" και "υπέρ του εχθρού της χώρας". Στην πραγματικότητα, όσο περισσότερο αυξάνεται η ήττα του εθνικού στρατού, τόσο πιο πολλές εξεγέρσεις ομάδων στρατιωτών και επαναστατικές ανταρσίες ξεπηδάνε, όσο περισσότερο εξαπλώνεται η συναδέλφωση στο μέτωπο τόσο πιο πολύ εξασθενεί ο αντίπαλος εθνικός στρατός και αυτό μπορούμε να το επαληθεύσουμε ιστορικά, πως οι αξιωματικοί του "δικού μας" στρατού ενώνουν τις δυνάμεις τους με το άλλο στρατόπεδο για να πολεμήσουν το προλεταριακό κίνημα. Αυτές οι συμφωνίες μεταξύ εχθρών αξιωματούχων είναι εντελώς φυσικές εν όψει του γεγονότος ότι η επαναστατική αποσύνθεση του κράτους πάει πάντα πέρα από τα αυστηρά εθνικά πλαίσια. Αυτό επειδή ενώ το προλεταριάτο είναι στην διαδικασία της επίθεσης εναντίον της "δικής του" αστικής τάξης, του "δικού του" στρατού, του "δικού του" κράτους, επιτίθεται σε όλη την αστική τάξη, σε όλους τους αστικούς στρατούς, σε όλο το παγκόσμιο κράτος - εν συντομία, στο παγκόσμιο κεφάλαιο στην ολότητά του. Αντιμέτωπη με την διαδικασία του γενικευμένου ντεφιτισμού, μπορούμε να δούμε σε όλη την ιστορία του καπιταλισμού η παγκόσμια αστική τάξη προσπαθεί να ενοποιηθεί, να εξασφαλίσει συμφωνίες ενάντια στην λιποταξία και στα δύο στρατόπεδα, να χτυπήσει τα οχυρά της εξέγερσης στο σύνολό τους. Τότε είναι αναπόφευκτο η ταξική αντιπαράθεση να έχει την προτεραιότητα.

Για να ανακεφαλαιώσουμε το παραπάνω επιχείρημά μας, ο επαναστατικός ντεφιτισμός είναι ο καλύτερος (ή μάλλον ο μοναδικός) τρόπος για να μετατραπεί ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος σε επαναστατικό εμφύλιο πόλεμο, για να μετατρέψει ο πόλεμος μεταξύ εθνών ή καπιταλιστικών φραξιών σε κοινωνική επανάσταση.

Επιπλέον, όσο περισσότερο η ήττα και η αποδιοργάνωση του "δικού μας" κράτους γίνεται πραγματικότητα, τόσο λιγότερο μπορεί το κράτος να καταστέλλει την επαναστατική δράση και τόσο πιο εύκολη είναι η επικοινωνία και η συγκεντροποίηση της επαναστατικής δράσης που αναπτύσσεται από το προλεταριάτο στο άλλο στρατόπεδο. Ο αγώνας ενάντια στην "δική μας" αστική τάξη και ενάντια στο "δικό μας" κράτος φτάνει σε ένα ανώτερο επίπεδο όταν, και στις δύο πλευρές στο μέτωπο, η αγκιτάτσια και η άμεση δράση οδηγεί στην αποδιοργάνωση και τη επαναστατική ήττα όλων των στρατών, ενδυναμώνοντας την επαναστατική δράση του προλεταριάτου.

Φυσικά, ο επαναστατικός ντεφιτισμός είναι συχνά δυνατότερος στο ένα στρατόπεδο από ότι στο άλλο. Γενικά αυτό είναι αποτέλεσμα του γεγονότος ότι η πολιτικο-στρατιωτική αποδυνάμωση του στρατού είναι πιο σημαντική στο ένα στρατόπεδο από ότι στο άλλο και/ή τη ίδιας της επαναστατικής δράσης, της οργάνωσης των στρατιωτών, από τον πιο αποφασιστικό χαρακτήρα των πρωτοποριακών τομέων του προλεταριάτου. Από την σκοπιά της αστικής τάξης, όλα αυτά θα χρησιμοποιηθούν για να επιβεβαιωθεί ότι οι προλετάριοι ευνοούν το αντίπαλο εθνικό στρατόπεδο. Αλλά η δύναμη του επαναστατικού ντεφιτισμού στο ένα στρατόπεδο επιτρέπει την ανάπτυξη και την ενδυνάμωση του επαναστατικού ντεφιτισμού στο αντίπαλο στρατόπεδο ακόμη πιο αποφασιστικά. Τα μέσα που φέρνουν αποτέλεσμα στο "δικό μας" στρατόπεδο θα εφαρμοστούν και στο άλλο. Έτσι, η δράση που συντονίζεται μαζί με τους διεθνιστές που βρίσκονται στο άλλο στρατόπεδο επιτρέπει μία ακόμη πιο αποτελεσματική ντεφιτιστική προπαγάνδα, εκκλήσεις για λιποταξία στο "άλλο στρατόπεδο" θα έχουν περισσότερη δύναμη και θα κατανοηθούν καλύτερα από τους στρατιώτες.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε επαναστατικό κοινωνικό πόλεμο είναι εφικτή χάρη στην γενίκευση του επαναστατικού ντεφιτισμού, που με τη σειρά του απαιτεί αγκιτάσια και άμεση δράση σε όλα τα στρατόπεδα. Αυτή η αγκιτάσια και η άμεση δράση θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί χρήσιμα από τους πρωτοποριακούς τομείς του προλεταριάτου που συντονίζουν την δράση πέρα από τις γραμμές μετώπου που προσπαθεί να επιβάλλει η διεθνής μπουρζουαζία. Θα είναι ακριβώς στο στρατόπεδο όπου ο επαναστατικός ντεφιτισμός είναι ο πιο γενικευμένος και ο πιο πλήρης, που οι πρωτοποριακές μειοψηφίες θα είναι πιο ικανές να αναπτύξουν τον επαναστατικό ντεφιτισμό στο "αντίπαλο στρατόπεδο". Συνεπώς, εκεί που ο επαναστατικός ντεφιτισμός είναι ο πιο αδύναμος, εκεί που η καταστολή εφαρμόζεται χωρίς περιορισμό, η πιο σημαντική υποστήριξη θα έρθει από συντρόφους που στο "άλλο στρατόπεδο", επιτυγχάνουν να επιβάλλουν τον επαναστατικό ντεφιτισμό. Όπως είπαμε ήδη, η πιο πολύτιμη βοήθεια από συντρόφους προέρχεται από την ήττα του "δικού τους" στρατού. Όσο πιο πολύ διαλύεται αυτός ο στρατός, τόσο πιο πολύ θα αυξάνεται η δυνατότητα των συντρόφων να κάνουν έκκληση για συναδέλφωση σε όλα τα μέτωπα, για λιποταξία, για την οργάνωση του αγώνα για την γενίκευση του ντεφιτισμού σε όλους τους αστικούς στρατούς.

Στην ουσία του, ο επαναστατικός ντεφιτισμός είναι γενικός και ποτέ εθνικός. Μπορεί να εκφράζεται σε διάφορα επίπεδα σε διάφορες χώρες και αστικά στρατόπεδα, αλλά ενώ εμφανίζεται σε μία χώρα ή ένα στρατόπεδο αναπόφευκτα τείνει να γενικευτεί και στα άλλα. Αυτός ο ιστορικός καθορισμός εκφράζεται από τις πρωτοπορίες του προλεταριάτου που προσπαθούν να συγκεντρώσουν τις ντεφιτιστικές τους προσπάθειες (προπαγάνδα, δράση, σαμποτάζ,...) ακριβώς στα μέρη και "στρατόπεδα" του ιμπεριαλιστικού πολέμου που ο ντεφιτισμός έχει την λιγότερη δύναμη για να δείξουν στο προλεταριάτο εκείνου του "στρατοπέδου" ότι με τον επαναστατικό ντεφιτισμό δεν έχει τίποτα να χάσει και έναν κόσμο να κερδίσει.

Σε όλες τις μεγάλες επαναστατικές εμπειρίες μπορούμε να δούμε το αναπόφευκτο φαινόμενο της γενίκευσης του επαναστατικού ντεφιτισμού (11). Σε αντίθεση με όλα τα επιχειρήματα άμυνας και ουδετερότητας των κεντριστών, απέχοντας από το να είναι πιο ελέγξιμη και πιο τρωτή στην εισβολή, μία χώρα στην οποία επιβάλλεται ο επαναστατικός ντεφιτισμός εμπεριέχει ένα τεράστιο ρίσκο για την αστική τάξη του αντίπαλου στρατοπέδου εάν θέλουν να συνεχίσουν τον ενδο-αστικό πόλεμο. Από την Παρισινή Κομμούνια έως την προλεταριακή επανάσταση στην Ρωσία το 1917, μπορούμε να δούμε ότι αντιμέτωπο με ένα ξεγεργτικό κίνημα του προλεταριάτου ο "αντίπαλος εθνικός στρατός" βρίσκεται παραλυμένος μπροστά σε μία σημαντική τάση για συναδέλφωση και έτσι σε κίνηση ομάδων στρατιωτών ενάντια στην "δική τους" αστική τάξη. Όταν το 1918/19 η γερμανική αστική τάξη αποφάσισε να αγνοήσει αυτόν τον κανόνα και να συνεχίσει τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο ενάντια στην εξεργεμένη Ρωσία, γρήγορα αντιλήφθηκε ότι ο επαναστατικός ντεφιτισμός παίρνει μία ανύποπτη διάσταση στην Γερμανία χάρη στην "μόλυνση" και την επαναστατική ντεφιτιστική δράση των κομμουνιστών και στα δύο στρατόπεδα. Το αποτέλεσμα ήταν ότι η προλεταριακή εξέγερση εξαπλώθηκε και στην Γερμανία. Οι παλιοί σύμμαχοι της Ρωσίας επίσης αμέσως κήρυξαν τον πόλεμο ενάντια στην επαναστατημένη Ρωσία υπό το πρόσχημα ότι "δεν σέβονται τις πρωτότερες διπλωματικές και στρατιωτικές συμφωνίες" και έπειτα μία ντουζίνα

στρατοί προσπάθησαν να διαλύσουν το εξεγερτικό κίνημα στην Ρωσία. Αλλά και εδώ επίσης ο επαναστατικός ντεφιτισμός γενικεύτηκε σε όλους τους στρατούς. Η οργάνωση των εργατών και των στρατιωτών, η συναδέλφωση, οι εκτελέσεις αξιωματούχων, η κατάληψη πλοίων από εξεγερμένους ναύτες και στρατιωτικών κατακλυσμών από ομάδες στρατιωτών στις γαλλικές ένοπλες δυνάμεις, όπως και σε αυτές του Βελγίου και της Βρετανίας. Ο επαναστατικός ντεφιτισμός ήταν γενικός σε όλες τις χώρες που συμμετείχαν στον πόλεμο, στον τρόπο έκφρασης του κύματος της παγκόσμιας προλεταριακής εξέγερσης του 1919. Οι πιο έξυπνοι αστοί κατάλαβαν τότε δεν είναι δυνατόν να πολεμήσεις τον επαναστατικό ντεφιτισμό με το να στείλεις πιο πολλούς στρατιώτες και πιο πολλούς στρατούς διότι θα αποσυντεθούν ακόμη πιο γρήγορα και πιο βίαια όταν θα αντιμετωπίσουν το εξεγερμένο προλεταριάτο. Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ εξέφρασε αυτή την αλήθεια όταν είπε ότι το να προσπαθείς να τσακίσεις μία εξέγερση με έναν στρατό είναι σαν να προσπαθείς να σταματήσεις μία πλημμύρα με μία σκούπα.

Ο επαναστατικός ντεφιτισμός δεν μπορεί να κατανοηθεί ως ένα ζήτημα χωρών ή εθνών, αλλά ως μία γενική αντίθεση του προλεταριάτου στο κεφάλαιο. Μέχρι τώρα μιλήσαμε, δίχως περαιτέρω εξηγήσεις, για την "δική μας" αστική τάξη, το "δικό μας" κράτος κτλ. Αλλά, όπως γνωρίζουν όλοι οι αναγνώστες μας η ομάδα μας ποτέ δεν έπαψε να επιμένει, από την αρχή της ίδρυσής της, ότι το κράτος είναι παγκόσμιο, ότι το κεφάλαιο είναι παγκόσμιο. Από την σκοπιά του επαναστατικού ντεφιτισμού, ενώ ενεργούμε ενάντια στην "δική μας" αστική τάξη και στο "δικό μας" κράτος, αυτό δεν έχει να κάνει τίποτα με την εθνικότητα των αστών ή της κυβέρνησης που αντιμετωπίζουμε, όπως προσπαθούν οι εχθροί μας να κάνουν τους ανθρώπους να πιστέψουν παραμορφώνοντας το ανάλλακτο περιεχόμενο των θέσεών μας. Δεν μπορούμε να επαναλάβουμε αρκετά ότι το προλεταριάτο πρέπει να αγωνιστεί ενάντια σε όλους τους αστούς, ενάντια σε όλες τις κυβερνήσεις.

Είναι ένα ζήτημα επιμονής στον αγώνα ενάντια στα άμεσα αφεντικά και στις άμεσες δυνάμεις καταστολής, αλλά ως μέρος του αγώνα του παγκόσμιου προλεταριάτου ενάντια στην παγκόσμια αστική τάξη. Ο αγώνας του προλεταριάτου δεν μπορεί να εναπόκειται/βασίζεται σε κανένα ενδιάμεσο, και ακριβώς για αυτό ο αγώνας ενάντια στο κεφάλαιο είναι πάντα ένας αγώνας ενάντια στην άμεση εκμετάλλευση και κρατική καταστολή. Ο αγώνας ενάντια στην άμεση καταστολή και εκμετάλλευση επιτίθεται στην ίδια την βάση της παγκόσμιας συσσώρευσης κεφαλαίου και το παγκόσμιο κράτος. Για να το πούμε αλλιώς, το κεντρικό χαρακτηριστικό του αγώνα του προλεταριάτου είναι η οργανική συγκεντροποίηση της άμεσης δράσης του εναντίον του κεφαλαίου, μέσω της οποίας (αντίθετα με τον αγώνα του κεφαλαίου) ακόμη κι αν αυτός ο αγώνας λάβει χώρα σε μία μόνο γειτονιά, σε μία μόνο βιομηχανική περιοχή, σε μία μόνο πόλη, εμπεριέχει την ολότητα και αντιπροσωπεύει, ανεξάρτητα από την συνείδηση των πρωταγωνιστών του, τα οργανικά γενικά συμφέροντα του προλεταριάτου παγκόσμια.

Για την αστική τάξη και το προλεταριάτο, οι κεντρικοί καθορισμοί του αγώνα είναι ακριβώς οι αντίθετοι. Όσο και να προσποιείται ότι έχει μία γενική αξιοπιστία, ο αγώνας μίας αστικής φράξιας πάντα εμπεριέχει ένα εγωιστικό και ιδιαίτερο συμφέρον διότι κάθε διαδικασία αξιοποίησης επιτίθεται σε άλλες διαδικασίες αξιοποίησης που θα έχουν αναγκαστικά συμφέροντα αντικρουόμενα σε αυτήν (12). Να γιατί η ιδέα της ενότητας που υπερασπίζεται μία φράξια της αστικής τάξης είναι βασικά μία δημοκρατική ενότητα, μία ασταθής συμμαχία, το αποτέλεσμα της ενοποίησης αντικρουόμενων συμφερόντων που πάντα σπάει. Όποιο και αν είναι το επίπεδο της αστικής ενοποίησης είναι πάντα ένα ζήτημα μίας προσωρινής ένωσης ενάντια σε άλλες, αντίπαλες, φράξιες. Σε αντίθεση, το προλεταριάτο ακόμη και όταν αγωνίζεται για κάτι συγκεκριμένο, επιβεβαιώνει την οργανική του ύπαρξη ως μία ολότητα που αντιμετωπίζει το κεφάλαιο στο σύνολό του.

Να γιατί, όταν μιλάμε για το "δικό μας" κράτος και την "δική μας" αστική τάξη, δεν εννοούμε την αστική τάξη και το κράτος αυτού του έθνους (13), αλλά απλά την αστική τάξη που μας εκμεταλλεύεται άμεσα, αυτούς που μας καταπιέζουν καθημερινά, τους παπάδες και/ή τα συνδικάτα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά και τα οποία προσπαθούν να μας οδηγήσουν στο σφαγείο του πολέμου. Με μία λέξη, εννοούμε το πλοκάμι του παγκόσμιου κράτους που μας σφίγγει και το οποίο πρέπει να κομματιάσουμε για να βελτιώσουμε την γενική ισορροπία δυνάμεων σε σχέση με το

διεθνές καπιταλιστικό τέρας.

Εάν σε κάποια δεδομένη στιγμή, για να επαναεγκαταστήσουν την καπιταλιστική τάξη και ασφάλεια, αντικαταστήσουν με άλλα αφεντικά αυτά που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, ή εάν η εθνική κυβέρνηση ζητήσει εξωτερική βοήθεια για να μας καταπίεσει, ο επαναστατικός ντεφιτισμός συνεχίζει να εφαρμόζεται ενάντια στα νέα αφεντικά και ενάντια στις νέες δυνάμεις καταστολής, ανεξάρτητα από την εθνικότητά τους, για τους ίδιους λόγους και με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο πολεμήσαμε τα παλιά αφεντικά και την παλιά κυβέρνηση. Αυτή η θέση είναι θεμελιώδης εντός του περιεχομένου της αστικής και ιμπεριαλιστικής πολεμικής γύρω από την εθνική απελευθέρωση. Συνεχώς προσπαθούν να μετατρέψουν τον αγώνα ενάντια στην τοπική αστική τάξη σε αγώνα ενάντια στην "ιμπεριαλιστική" αστική τάξη (14) και επανειλημμένα προσπαθούν να επιβάλλουν τον αγώνα ανάμεσα σε εθνικές φράξιες ενάντια στον ταξικό πόλεμο. Η πιο περίπλοκη κατάσταση εμφανίζεται όταν η τοπική αστική τάξη, εντελώς συντριμμένη από το "δικό της" προλεταριάτο και έχοντας αστικούς τομείς που αναλαμβάνουν την ομιλία περί "αντι-ιμπεριαλισμού" για αντίθεση, ζητούν βοήθεια από την "ιμπεριαλιστική" φράξια για να καταστείλει το εξεγερμένο προλεταριάτο, ή όταν η αστική φράξια που αυτό-αποκαλείται "αντι-ιμπεριαλιστική" επιβάλλεται στρατιωτικά στις άλλες. Σε αυτές τις περιπτώσεις, προσπαθούν να στριμώξουν το προλεταριάτο ανάμεσα σε δύο ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, προσπαθώντας έτσι να μετατρέψουν τον κοινωνικό του αγώνα σε ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Αλλά ακόμη και σε αυτή την κατάσταση δεν ερχόμαστε αντιμέτωποι με ένα καινούριο φαινόμενο. Πρόκειται για έναν κλασσικό ιμπεριαλιστικό πόλεμο ενάντια στο προλεταριάτο, κρυμμένο, όπως κάθε ιμπεριαλιστικός πόλεμος, πίσω από εθνικές σημαίες (15). Είναι προφανές ότι αντιμέτωπη με αυτή την κατάσταση η θέση των επαναστατών δεν αλλάζει καθόλου, αλλά αντιθέτως! Ο επαναστατικός ντεφιτισμός συνεχίζει να εφαρμόζεται και στους "εθνικο-απελευθερωτές" που ισχυρίζονται ότι είναι αντι-ιμπεριαλιστές και στις στρατιωτικές δυνάμεις της "ιμπεριαλιστικής δύναμης" που προσπαθεί να επανεπιβάλλει την τάξη.

Σε κάθε περίπτωση, επομένως, ο επαναστατικός αγώνας για την μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε κοινωνικό πόλεμο ενάντια στην "δική μας" αστική τάξη υλοποιείται μέσω του επαναστατικού ντεφιτισμού, ή για να το πούμε αλλιώς, μέσω του αγώνα ενάντια στον εχθρό που "είναι στην χώρα μας", ενάντια σε αυτούς που άμεσα διαχειρίζονται, για λογαριασμό του παγκόσμιου κεφαλαίου, την "δική μας" εκμετάλλευση και την "δική μας" καταστολή. Η δύναμη του προλεταριάτου ενάντια στο κεφάλαιο εξαρτάται ακριβώς από την δυνατότητά του να προσαρμόζεται στον αγώνα ενάντια στις διάφορες αστικές φράξιες, ενάντια στις διάφορες μορφές κυριαρχίας που προσπαθεί το κεφάλαιο να μας επιβάλλει.

Ενάντια σε κάθε αστικό πόλεμο, οι επαναστάτες πάντα έδιναν, ακόμη δίνουν και θα δίνουν πάντα την ίδια απάντηση του επαναστατικού ντεφιτισμού.

Σήμερα όπως και χθες:

Ο εχθρός είναι στην "δική μας" χώρα, είναι η "δική μας" αστική τάξη!

Τα όπλα που θέλουν να στρέψουμε προς τον ξένο πρέπει να στραφούν ενάντια στο "δικό μας" κράτος!

Ας μετατρέψουμε τον ενδο-αστικό πόλεμο σε επαναστατικό πόλεμο!

Ας μετατρέψουμε τον πόλεμο ανάμεσα στα κράτη σε πόλεμο για την καταστροφή όλων των κρατών!

Σημειώσεις

1. Το γεγονός ότι το 1914 η επίσημη Ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία τάχθηκε υπέρ του εθνικού πολέμου δεν είναι τίποτα παρά η επιβεβαίωση της αντεπαναστατικής της φύσης για την οποία είχε ήδη καταγγελθεί από τους επαναστάτες αγωνιστές. Η Γερμανική σοσιαλδημοκρατία ιδιαίτερα είχε ήδη υποστηρίξει το "δικό της" κράτος και αλλού. Αλλά το γεγονός ότι το 1914 ο ιμπεριαλιστικός και αστικός χαρακτήρας των σοσιαλιστικών κομμάτων σίγουρα φανερώθηκε συνείσφερε στον μύθο (που διατηρείται από αμέτρητες ομάδες και κεντρικά κόμματα) μίας σοσιαλδημοκρατίας που ξαφνικά έχασε τον χαρακτήρα της ως οργάνωση του προλεταριάτου.
2. Εδώ απλά παρουσιάζουμε τις θέσεις μας χωρίς επιχειρηματολογία ή επεξήγηση. Αυτούς που θα ήθελαν να γνωρίσουν την εξήγησή μας του γεγονότος ότι κάθε πόλεμος εθνικής απελευθέρωσης είναι ιμπεριαλιστικός πόλεμος, ή ότι η ειρήνη είναι ένα μέρος του πολέμου, αυτούς που θα ήθελαν να μάθουν γιατί αρνούμαστε να υποστηρίξουμε ένα δημοκρατικό στρατόπεδο ενάντια σε ένα δικτατορικό ή φασιστικό, αυτούς θα θέλαμε να τους κατευθύνουμε σε προηγούμενα τεύχη της κεντρικής μας επιθεώρησης. Για την κατανόηση του σχετικού υλικού και πως παρουσιάζεται σε διάφορα τεύχη, σας συμβουλευουμε να δείτε την Περίληψή μας στα Γαλλικά και στα Ισπανικά, που θα το στείλουμε κατόπιν ζήτησης.
3. Σε αυτό το "κτλ" μπορούμε να συμπεριλάβουμε και τον βομβαρδισμό ολόκληρων περιοχών όπου μαζεύονται οι λιποτάκτες (δες τα διάφορα κείμενά μας για την ταξική πάλη στο Ιράκ), ή την καταστροφή πόλεων και χωριών που δεν υποστηρίζουν τον πόλεμο.
4. Είναι πάντα πιο σωστό προγραμματικά να μιλάμε για το (παγκόσμιο) προλεταριάτο "σε" αυτή ή εκείνη την χώρα, αλλά εντός των ορίων της κυρίαρχης γλώσσας, αυτό κάνει την διατύπωση φορτική: ανεξάρτητα από την διατύπωση που είμαστε εξαναγκασμένοι να εφαρμόσουμε, θα πρέπει επομένως να γίνει ξεκάθαρο ότι πάντα αναφερόμαστε στο παγκόσμιο προλεταριάτο "σε" αυτή ή εκείνη τη χώρα ή περιοχή.
5. Τελικά πρόκειται για μία ιδεαλιστική θέση ίδια ακριβώς ίδια με αυτή που προβάλλεται από αυτούς που υποστηρίζουν ότι δεν θα έπρεπε να αγωνίζεσαι για άμεσα αιτήματα διότι αυτό θα ήταν ρεφορμιστικό, αλλά θα πρέπει να αγωνίζεσαι για την επανάσταση. Λες και οι ρεφορμιστές να μπορούσαν να ικανοποιήσουν τα άμεσα συμφέροντα των προλεταρίων! Λες και ο αγώνας για την επανάσταση θα μπορούσε να αναδυθεί με άλλα μέσα από την γενίκευση όλων των άμεσων απαιτήσεων! Λες και η ίδια η επανάσταση είναι κάτι άλλο από μία ανάγκη, μία όλο και πιο άμεση αναγκαιότητα για το προλεταριάτο στο σύνολό του.
6. Η φημισμένη ψήφος υπέρ του πολεμικού προϋπολογισμού από τους σοσιαλδημοκράτες (παρόλη την φασαρία που έγινε για αυτήν) δεν είναι τίποτε άλλο παρά το συμβολικό μέρος της συνολικής τους πρακτικής που στοχεύει στην διάλυση του προλεταριάτου και στην οδήγησή του στην σφαγή. Η μυστικοποίηση αποτελείται από την πίστη ότι αυτή η ψήφος ήταν αποφασιστική για την εξαπόλυση του πολέμου ενώ δεν ήταν παρά η κοινοβουλευτική διατύπωση μίας πολύ πιο γενικής δράσης που διαδραματιζόταν από πολύ καιρό πριν. Αυτή ήταν η εξημέρωση των προλεταρίων στο βαθμό που αυτοί δέχτηκαν να σκοτώσουν και να σκοτωθούν για τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Έχει ειπωθεί ότι, εξαιτίας της μυστικοποίησης αυτής της ψήφου από τους ίδιους τους σοσιαλδημοκράτες, είναι ενδιαφέρον να τους παραθέτουμε καθώς διεκδικούν την δικαιολόγησή της.
7. Λένιν στο "Σχετικά με την ήττα της κυβέρνησης κάποιου στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο". Σοσιαλδημοκράτης, Νο 43, 26 Ιουλίου 1915.
8. Η ομάδα μας πάντα καταδίκασε τον σοσιαλδημοκρατικό διαχωρισμό ανάμεσα σε οικονομικούς αγώνες και πολιτικούς αγώνες, ανάμεσα στους άμεσους αγώνες και τους ιστορικούς αγώνες. Αυτός ο διαχωρισμός πάντα καταλήγει στην δημιουργία άμεσων ή μεταβατικών προγραμμάτων. Αυτό προφανώς έχει μία γενική ισχύ αλλά είναι ακριβώς σε περίοδο πολέμου, εξαιτίας της προσπάθειας και της γενικευμένης κινητοποίησης που αυτή [η περίοδος] συνεπάγεται, που ο ισχυρισμός μας γίνεται κοινωνικά ευδιάκριτος και άμεσα σχετικός. Στην πράξη, σε αυτές τις στιγμές, κάθε οικονομικός αγώνας του προλεταριάτου επιτίθεται στην εθνική πολεμική προετοιμασία, κάθε άμεσος αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση παίρνει τον χαρακτήρα του πολέμου ενάντια στο κράτος. Ο αγώνας του προλεταριάτου τότε είναι αμέσως ένας επαναστατικός αγώνας.
9. Είναι προφανές ότι όλες οι φράξιες της αστικής τάξης είναι εξίσου εχθροί του προλεταριάτου. Αλλά το πρόβλημα σε αυτό το περιεχόμενο είναι ότι αυτό το επιχείρημα εξυπηρετεί την παράλυση τον μόνο εφικτό αγώνα: τον συγκεκριμένο αγώνα ενάντια στην αστική τάξη και το κράτος που εκμεταλλεύεται, κυριαρχεί και επιβάλλει την εθνική πολεμική προετοιμασία. Επιπλέον, είναι για το

προλεταριάτο ο μόνος τρόπος να ανάπτυξη την δική του δύναμη και τον αγώνα την ίδια στιγμή ενάντια στην αστική τάξη του αντιπάλου στρατοπέδου και ενάντια στο κεφάλαιο γενικά, που υλοποιείται, όπως θα δούμε παρακάτω, μέσω της επαναστατικής ήττας του "δικού του" στρατού και μέσω της γενίκευσης της εξέγερσης.

10. Η δημιουργία φόβου με την φοβέρα του φαντάσματος του φασισμού είναι μία σταθερά της αντεπανάστασης που κόστισε στην ανθρωπότητα εκατομμύρια νεκρούς από το 1920 (είναι αρκετό να θυμηθούμε τα 60 εκατομμύρια νεκρών στον λεγόμενο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο). Επίσης θυμόμαστε ότι στην Ισπανία ήταν με αυτό τον τρόπο το 1936/37 που το (ρεπουμπλικανό) κράτος κατάφερε να αποπλίσσει και να διαλύσει το προλεταριάτο που ήταν το τελευταίο εμπόδιο για τον πόλεμο. Αλλά ο πόλεμος ήταν απαραίτητος για το παγκόσμιο κεφάλαιο και τελικά κατάφερε να τον διεξάγει.

11. Και αντιστρόφως. Όταν ο επαναστατικός ντεφιτισμός δεν επιβάλλεται καθόλου και το προλεταριάτο υποτάσσεται στο έθνος, στο λαϊκό μέτωπο, στον φασισμό και τον αντι-φασισμό, όπως και έγινε στην περίπτωση του "Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου", ο ιμπεριαλιστικός εθνικισμός αναπτύσσεται σε όλα τα μέτωπα και στρατόπεδα και η γενίκευση της σφαγής είναι ολική. Σε αυτή την ιδιαίτερη περίπτωση ο πόλεμος κατέστρεψε όλα αυτά που χρειαζόταν το κεφάλαιο να καταστραφούν για να είναι ικανό να ξεκινήσει έναν νέο κύκλο επέκτασης πάνω σε σωρούς από πτώματα "εργατών" που πέθαναν δεμένοι στις εθνικές σημαίες τους.

12. Το κράτος των Γιάνκηδων ιμπεριαλιστών δεν είναι το πρώτο στην ιστορία του αστικού κοινωνικού σχηματισμού που υποστηρίζει ότι ενσαρκώνει τα γενικά συμφέροντα του παγκοσμίου κεφαλαίου! Από τις απαρχές του καπιταλισμού, διάφορες δυνάμεις και αστικές συμμαχίες (είτε είναι το Βατικανό, η Ινδίες ή η ναυτική δύναμη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας) προσπάθησαν να δημιουργήσουν μία και μόνο τάξη. Αλλά αυτή η ενότητα πάντα σπάει, αποδεικνύοντας το κενό της θεωρίας περί Παγκόσμιου Μονοπωλίου η περί Υπερ-ιμπεριαλισμού που υποστηρίζεται διακαώς, χθες και σήμερα, από το αστικό στρατόπεδο γενικά και τους σοσιαλδημοκράτες ιδιαίτερα.

13. Επιπλέον, όπως φαίνεται σε κάποια κείμενα μας, το έθνος δεν συμπίπτει με κανέναν τρόπο με την δόμηση της αστικής τάξης σε κράτος.

14. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η τοπική αστική τάξη είναι εξίσου ιμπεριαλιστική.

15. Επί τι ευκαιρία θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε ότι, σε αντίθεση με όλους τους μύθους περί "εθνικής απελευθέρωσης", αυτός ο τύπος καπιταλιστικού πολέμου δεν είναι κάτι το χαρακτηριστικό των "αποικημένων", "φτωχών" ή "υπο-ανάπτυκτων" χωρών όπως μας λέει η αστική αριστερά. Αυτός ο τύπος πολέμου ταιριάζει σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων την γηραιά Ευρώπη όπου υπήρχαν και ακόμη υπάρχουν και θα υπάρχουν "εθνικοί πόλεμοι" όσο θα υπάρχει κεφάλαιο. Αυτός ο τύπος πολέμου δεν ανήκει στο παρελθόν του κεφαλαίου ή σε μία φάση του, αλλά είναι αποτέλεσμα της ίδιας της ανάπτυξης του κεφαλαίου και θα συνεχίσει να είναι όσο αυτό το κοινωνικό σύστημα επιζεί.

Ολότητα και ιμπεριαλιστικός πόλεμος

Το Κεφάλαιο συγκρότησε τον κόσμο ως ολότητα. Αφαιρώντας/αφηρημενοποιώντας κάθε τοπική ιδιαιτερότητα, έχει καθυποτάξει όλα τα ανθρώπινα όντα στην παγκόσμια δικτατορία του, μετασχηματίζοντάς τα σε απλά μέσα για την αξιοποίησή του. Όμως, δεν εξαφάνισε τις αντιφάσεις, αντιθέτως, τις απλοποίησε και τις όξυνε.

Πολύ περισσότερο δεν κατήργησε τις αντιφάσεις των κυρίαρχων τάξεων του παρελθόντος, ούτε και τα ρητά χαρακτηριστικά όλων των ταξικών κοινωνιών (για παράδειγμα: ρατσισμός, καταπίεση,...). Και σε αυτήν περίπτωση το Κεφάλαιο έφερε αυτές τις αντιφάσεις στη μέγιστη έκφρασή τους και

πολλαπλασίασε έως το άπειρο όλες τις θηριωδίες των εκμεταλλευτικών κοινωνιών του παρελθόντος.

Στην ουσία του καθεαυτό, το Κεφάλαιο εμπεριέχει την ολότητα και τη διασπορά, τη δύναμη της συγκέντρωσης (κεντρομόλο δύναμη) και τη φυγόκεντρο δύναμη, την ενότητα και το διαχωρισμό, την παράφρονα τάση για κατασκευή και ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, την ίδια στιγμή υποτιμώντας και καταστρέφοντάς τες... και τελικά, τη μόνιμη ανάγκη σύναψης συμμαχιών και διεξαγωγής καταστροφικού ιμπεριαλιστικού πολέμου. Πρόκειται κάθε φορά για τις διάφορες μορφές που παίρνει η βασική αντίφαση που το χαρακτηρίζει: η αντίφαση αξιοποίησης/αποαξιοποίησης. Αυτό σημαίνει ότι το ουσιαστικό στοιχείο του Κεφαλαίου, η ζωή του, είναι η μόνιμη αξιοποίηση της αξίας, κάτι που δεν γίνεται να επιτευχθεί δίχως την διαρκή επαναστατικοποίηση του τρόπου παραγωγής που μόνιμα οδηγεί στον παροξυσμό, στην αποαξιοποίηση. (1)

Η σοσιαλδημοκρατία, στην δεξιά όσο και την αριστερή εκδοχή της, δεν κατάλαβε ποτέ την έμφυτη αντίφαση του Κεφαλαίου. Οι θεωρίες της ήταν μόνο εκχυδαϊσμοί του μαρξισμού ή ακόμη καλύτερα, παραμένουν μια μετάφραση των χυδαίων θεωριών των οικονομολόγων εκείνης της περιόδου σε "μαρξιστική" γλώσσα. Μη κατανόηση της αντίφασης σημαίνει μη κατανόηση του κινήματος, δηλαδή της ζωής, της ύπαρξης. Έτσι, το Κεφάλαιο έγινε κατανοητό σαν μια από τις ιδιαίτερες όψεις του και γενικά σαν η θετική του όψη (οπτική που προσιδιάζει στη χυδαία οικονομία, απολογητικής των πάντων). Έτσι, όλες οι θεωρίες της παρακμής του χρηματιστικού κεφαλαίου, του υπέριμπεριαλισμού,... έχουν σαν αφετηρία το θετικό στοιχείο του καπιταλισμού και την πεποίθηση ότι το κεφάλαιο ήταν σε μια συγκεκριμένη φάση προοδευτικό καθεαυτό, ότι ανέπτυξε τις παραγωγικές δυνάμεις χωρίς την ίδια στιγμή να τις καταστρέφει (2) και ότι εμπεριείχε ως μοναδική τάση, την καθολική συγκεντροποίηση. Στην πραγματικότητα, οι σοσιαλδημοκράτες δεν κατανόησαν ποτέ το Κεφάλαιο ως είναι, ως φαινόμενο σε κίνηση και σε διαρκή επανάσταση, ως προτσές αξίας. Έτσι ήταν απολύτως ανίκανοι να κατανοήσουν ότι όλος ο κόσμος ήταν ο κόσμος της παραγωγής και αναπαραγωγής του Κεφαλαίου, ο οποίος δεν απέκλειε, αλλά αντιθέτως προϋπέθετε και καθόριζε, τη μόνιμη εμφάνιση και ανάπτυξη των καπιταλιστικών πολέμων.

Στο μέτρο που ποτέ δεν κατάλαβαν ότι η καθολικότητα και ταυτόχρονα ο πόλεμος για την καταστροφή των ιδιαίτερων κεφαλαίων (ενώ επίσης τους διαφεύγει ότι αυτός ο πόλεμος είναι ένας πόλεμος για την καταστροφή του ιστορικού υποκειμένου του κομμουνισμού: του προλεταριάτου) εμπεριέχονται στην ουσία του Κεφαλαίου, οι σοσιαλδημοκράτες έπρεπε να βρουν ένα νέο στοιχείο για να εξηγήσουν την αυξανόμενη ένταση των παγκόσμιων καπιταλιστικών πολέμων στα τέλη του 19ου αιώνα. Έτσι, καινούργιες θεωρίες διατυπώθηκαν, οι οποίες όρισαν τον ιμπεριαλισμό σαν ένα νέο ιστορικό φαινόμενο, σαν μια ιστορική περίοδο που εμπεριέχει ένα σύνολο νέων χαρακτηριστικών... αυτές οι θεωρίες άφηναν ανοιχτό το πεδίο στο ρεβιζιονισμό και την απόλυτη παραχάραξη της ιστορίας. Λες και ο καπιταλισμός δεν μπορούσε από πριν να είναι ιμπεριαλιστικός. (3)

Το Κεφάλαιο ήταν πάντα ιμπεριαλιστικό! Ήδη από τις προ- και μετάχριστιανικές προκαπιταλιστικές ταξικές κοινωνίες το Κεφάλαιο είχε κληρονομήσει την ανάγκη για πόλεμο μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων για το μούρασμα του κόσμου. Αλλά υπό την καπιταλιστική δικτατορία, αυτοί οι πόλεμοι διασφάλισης και ανάπτυξης του τρόπου παραγωγής, αυτοί οι πόλεμοι λεηλασίας και μοιράσματος των μέσων παραγωγής -οι οποίοι στους άλλους τρόπους παραγωγής αναπτύσσονταν περιστασιακά και σε συνάρτηση με αναρίθμητους και εξαιρετικά πολύπλοκους παράγοντες- έγιναν συστηματικά αναγκαίοι: ο καπιταλισμός δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τον πόλεμο" το αληθινό υποκείμενο του ιμπεριαλιστικού πολέμου είναι το Κεφάλαιο.

Ξεκινώντας από τη θέση ότι ο ιμπεριαλισμός ήταν ένα είδος πολιτικής του κεφαλαίου, η οποία αντιστοιχούσε σε μία καθορισμένη ιστορική περίοδο ή φάση και ένα είδος δράσης που χαρακτηρίζει τον "καπιταλισμό των ιμπεριαλιστικών χωρών" (1), η σοσιαλδημοκρατία κατέληξε να συμπεράνει ότι οι πόλεμοι στον καπιταλισμό μπορούσαν να είναι ιμπεριαλιστικοί ή όχι (4) ή, ειπωμένο αλλιώς, ότι στα μέσα του 19ου και 20ου αιώνα οι πόλεμοι μεταξύ Κρατών μπορούσαν και να μην είναι ιμπεριαλιστικοί. Πράγματι (αλλά η ανάπτυξη αυτού του ζητήματος θα μας οδηγούσε στο ξεπέρασμα

των ορίων που θέτει αυτό το κείμενο), η αστική και αντεπαναστατική πρακτική των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων τα εμπόδισε να κατανοήσουν το Κεφάλαιο. Αντίστοιχα και πιο ουσιαστικά, αυτές οι νέες "αντιιμπεριαλιστικές" ψευδοθεωρίες επέτρεψαν τη δικαιολόγηση της ιμπεριαλιστικής πολιτικής της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας. (5)

Όπως έχουμε δείξει πολλές φορές, ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας του Κεφαλαίου βρίσκεται σε κάθε μονάδα αξίας που είναι δυνατόν να αναπαραχθεί. Κάθε μονάδα Κεφαλαίου επιδιώκει τη μέγιστη δυνατή αξιοποίηση (δηλαδή την μεγιστοποίηση του ποσοστού του κέρδους) και είναι έτοιμη να θυσιάσει τα πάντα για να το πετύχει (ακόμα και τον ίδιο της τον αστό διαχειριστή, όπως θα δείξει ο Μαρξ). Στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας αυτή εισέρχεται στη γενικευμένη κυκλοφορία (το Κεφάλαιο ειδικωμένο στην ολότητά του), δηλαδή εισέρχεται στο γενικευμένο πολεμικό και ανταγωνιστικό πεδίο για να εξασφαλίσει τη ζητούμενη αξιοποίηση. Η μεγαλύτερη μάζα κεφαλαίου τοποθετείται εκεί όπου υπάρχουν οι καλύτερες συνθήκες απόσπασης του μεγαλύτερου ποσοστού κέρδους και για να επτευχθεί αυτό η συγκέντρωση και η κεντρικοποίηση αναπτύσσονται εν συμβίωσει. (6)

Το Κεφάλαιο μπορεί να εννοηθεί σαν η μάζα των μεμονωμένων κεφαλαίων θεωρούμενων σαν σύνολο στον πόλεμο της αξιοποίησης, τα οποία σε αυτή τους την κίνηση τείνουν να προσκολληθούν μεταξύ τους. Κάθε εργαλείο του ιμπεριαλιστικού πολέμου (στρατός, κράτος, ενώσεις κρατών...) αποτελεί υπό αυτό το πρίσμα τον ιδιαίτερο εκτελεστή της πολιτικής του Κεφαλαίου (και κατά συνέπεια της ενότητας του κεφαλαίου). Επομένως, είναι παράλογο το να διαχωρίζεις το Κράτος του κεφαλαίου από τον ιμπεριαλισμό του κεφαλαίου, όπως και το να παραστάνεις ότι στον καπιταλισμό υπάρχουν μη ιμπεριαλιστικά Κράτη ή/και μη ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι. Το Κεφάλαιο υπάγει κάθε πραγματικότητα στη δικιά του πραγματικότητα. Υποτάσσει κάθε προϋπάρχον υποκείμενο (ανθρώπινο ον, ομαδοποίηση, κράτος, συμμαχίες κρατών,...) στην ολοκληρωτική του πραγματικότητα και το μετατρέπει σε απλό μέσο αξιοποίησής του, σε απλό εργαλείο του. Το Κεφάλαιο την ίδια στιγμή αυτομετασχηματίζεται σε αποκλειστικό υποκείμενο, σε υποκείμενο κατεξοχήν.

Ο λόγος για τον οποίον το Κεφάλαιο ως συνολικό και παγκόσμιο Κεφάλαιο εκφράζεται, την ίδια στιγμή, ως ιδιαίτερο κεφάλαιο, ως κεφάλαιο χωρισμένο σε ιδιαίτερα κεφάλαια που ανταγωνίζονται το ένα το άλλο" ο λόγος, για τον οποίον δε θα υπάρξει ποτέ με τη μορφή μίας και μόνο εταιρείας, ενός και μοναδικού μονοπωλίου ή ενός παγκόσμιου υπεριμπεριαλισμού που θα έχει καταργήσει όλες τις αντιθέσεις του, μπορεί να εξαχθεί από την ουσία του ίδιου του κεφαλαίου και σε καμία περίπτωση από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των χωρών ή των Κρατών. Σε κάθε μονάδα αξιοποιούμενης αξίας εμπεριέχεται όχι μόνο η ουσιαστική ανάγκη για συμμαχία και κεντρικοποίηση, αλλά επίσης και η ανάγκη πραγματοποίησης αυτής της ενοποίησης μόνο ενάντια στα άλλα αξιοποιούμενα κεφάλαια. (7) Εδώ είναι αναγκαίο να εξηγήσουμε την αντίθεση με τον κομμουνισμό. Ενώ η ενοποίηση του προλεταριάτου αποτελεί ένα καθ' εαυτό στόχο και ενώ υπάρχει πλήρης σύμπτωση ανάμεσα στον κομμουνισμό (την παγκόσμια ανθρώπινη κοινότητα) και τη διαδικασία συνένωσης/ενοποίησης, αντίθετα για το κεφάλαιο, η ενοποίηση δεν αποβλέπει παρά στην αντίθεση (στην καθαρή άρνηση) και αποτελεί ένα απλό μέσο ισχυροποίησης απέναντι στον εμπορικό και τον στρατιωτικό πόλεμο.

Το κεφάλαιο επιδιώκει να γίνει ισχυρότερο στον εμπορικό πόλεμο, όχι μόνο εξαιτίας του επιφανειακού ζητήματος των αγορών (που είναι γενικά το μόνο που κατανοούν οι χυδαίοι οικονομολόγοι συμπεριλαμβανομένων των σοσιαλδημοκρατών), αλλά επίσης γιατί η αξιοποιούμενη αξία έλκει την αξία γενικά προκειμένου να καταστεί επικερδέστερη στην αγορά των μέσων παραγωγής: για αυτό και δεν έχει νόημα να μιλάμε για οικονομίες κλίμακας ή/και για τις λεγόμενες "εξωτερικές οικονομίες"... Ειπωμένο διαφορετικά, το κεφάλαιο που μετασχηματίζεται σε παραγωγικό κεφάλαιο είναι τόσο περισσότερο σημαντικό, όσο ευκολότερα μπορεί να αποκτηθεί και να ξεπεράσει το μέσο ποσοστό κέρδους.

Όσον αφορά τον στρατιωτικό πόλεμο, αυτός αποτελεί κατά βάθος τη συνέχιση του εμπορικού

πολέμου σε ένα ανώτερο επίπεδο, επειδή έχει τις ίδιες αιτίες και επειδή ο ανοικτός πόλεμος επιδρά κατά περίπτωση στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η οποία αφορά και την ίδια τη στρατιωτική οικονομία.

Σε κάθε περίπτωση, από τις μετοχικές εταιρείες, ως τις τράπεζες, τα κράτη ή τις ενώσεις κρατών, το κύριο χαρακτηριστικό κάθε ενοποίησης είναι η συμμαχία ετερογενών συμφερόντων, των οποίων η αντιπαράθεση είναι σύμφυτη με την έννοια της αγοράς όπου όλες οι συμφωνίες προϋποθέτουν την αυτονομία και το ιδιαίτερο συμφέρον του κάθε συμβαλλόμενου.

Η καλύτερη δυνατή λειτουργία των ενοποιήσεων αυτών δεν προκύπτει ακριβώς από την ταύτιση των συμφερόντων, αλλά αντιθέτως από την αναγνώριση των αντικρουόμενων συμφερόντων όλων των μερών και από την περιστασιακή υποχωρητικότητα του κάθε συμβαλλόμενου στο όνομα του κοινού συμφέροντος (8): δηλαδή, της διασφάλισης των καλύτερων συνθηκών αναπαραγωγής του κεφαλαίου, της επικράτησης στον πόλεμο. Η αντίθεση με την κομμουνιστική ένωση γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρη, διότι στον κομμουνισμό δεν υπάρχει καμία ιδιαίτερη θυσία στο όνομα ενός υποτιθέμενου κοινού καλού, αλλά αντιθέτως, η άμεση επιβεβαίωση του συμφέροντος της ανθρώπινου ύπαρξης και του ανθρώπινου είδους χωρίς μεσολάβηση και υποταγή.

Να γιατί ο κομμουνισμός, ακόμα κι όταν πραγματώνεται τοπικά ως το αποτέλεσμα της δράσης μιας χούφτας ανθρώπων σε οποιοδήποτε σημείο του πλανήτη, περιέχει την ολότητα και σε κάθε μια από αυτές τις ιδιαίτερες περιπτώσεις εκφράζει τα συμφέροντα της παγκόσμιας ανθρώπινης κοινότητας. (9) Να γιατί δεν υπάρχει η ανάγκη καμιάς δημοκρατίας που έρχεται να οργανώσει και να κρύψει τις αντιθέσεις (και με την καταστολή αν χρειαστεί) να γιατί δεν έχει τίποτα να προσφέρει μια δημοκρατία που έρχεται να συγκαλύψει τα συμφέροντα ενοποιώντας και οργανώνοντας τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Αντίστροφα, η ενότητα του κεφαλαίου (10) είναι πάντα η ενότητα κεφαλαίων ενάντια σε άλλα κεφάλαια. Η ανάπτυξη του κεφαλαίου δεν μπορεί παρά να είναι η ανάπτυξη του πολέμου - ενάντια στον κομμουνισμό βέβαια, αλλά επίσης ενάντια σε άλλα κεφάλαια. Φτάνοντας σε ένα δεδομένο σημείο, η αξιοποίηση του κεφαλαίου δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πλέον χωρίς την καταστροφή των αντιπάλων του ή χωρίς την κεντροποίηση και επαναστατικοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων που είναι ακριβώς το ίδιο. Πράγματι, κάθε ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων σε μια επιχείρηση, ένα σύνολο επιχειρήσεων, μια χώρα... (η οποία, χωρίς εξαιρέσεις, έχει σαν στόχο τη βελτίωση των συνθηκών αξιοποίησης του κεφαλαίου προς ευχαρίστηση του καπιταλιστή, του προέδρου της δημοκρατίας ή του συνδικαλιστή), επιτίθεται στις συνθήκες αξιοποίησης των κεφαλαίων όλου του πλανήτη αποαξιοποιώντας έτσι τα μέσα παραγωγής.

Στη σημερινή συγκυρία, όπου τόσοι ηλίθιοι κυκλοφορούν ελεύθεροι και διακηρύσσουν ότι το τάδε Κράτος είναι λιγότερο ιμπεριαλιστικό από το δείνα, ότι ο τάδε πρόεδρος είναι ένας ιμπεριαλιστής πράκτορας ενώ ο δείνα δεν είναι, ότι το πρόβλημα εντοπίζεται ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές και τις "υπανάπτυκτες" χώρες (!) ή, πράγμα που είναι το ίδιο, ότι θα έπρεπε να εγκαθιδρυθεί μια εγκάρδια αρμονική συνύπαρξη μεταξύ των χωρών ή ακόμα ότι αν μπορούσαμε να πετύχουμε την τέλεια και καλά ισορροπημένη (!) ανάπτυξη του καπιταλισμού, θα αποφεύγαμε τους πολέμους... στις σημερινές περιστάσεις, λοιπόν, όπου όλες αυτές οι ηλιθιότητες (και πολλές άλλες συμπληρωματικές!) εκπέμπονται από παντού, θεωρήσαμε θεμελιώδες σε σχέση με το ζήτημα αυτό να τονίσουμε κάποια πράγματα. Μας φάνηκε σημαντικό, όσον αφορά τις ιδιαίτερες πτυχές των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, να μην επιτρέψουμε αυτές να κατανοηθούν στη χυδαία και δημοσιογραφική λογική που προτείνει η αστική τάξη, αλλά - σε κάθε περίπτωση - ως εκφράσεις σύμφυτες με την πραγματικότητα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κοινωνίας. Είναι φανερό ότι αυτός ο τρόπος κατανόησης των πραγμάτων αφήνει μόνο μία εναλλακτική: τη συνέχιση της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας ή την καταστροφή από πάνω μέχρι κάτω όλης της κοινωνίας που βασίζεται στο Κεφάλαιο.

Σημειώσεις

1. Ας υπενθυμίσουμε ότι όλες οι επαναστατικοποιήσεις των παραγωγικών δυνάμεων σε ένα δεδομένο τομέα - η επαναστατικοποίηση εισάγεται πάντοτε για να αυξήσει το ποσοστό κέρδους (έξτρα υπέρ-αξία) -, μειώνει αμέσως και άμεσα τις μοναδιαίες αξίες που παράγονται σε αυτόν τον τομέα, όπως και τα μέσα παραγωγής, αλλά από-αξιοποιεί (αν και όχι με έναν άμεσο τρόπο) τις μοναδιαίες αξίες των αγαθών όλων των τομέων, και πιο συγκεκριμένα τα μέσα παραγωγής όλου του κόσμου, που αποτελούν το φυσικό υλικό του σταθερού κεφαλαίου (κτίρια, υποδομές, εργοστάσια κατασκευών...).
2. Που αποτελεί καθεαυτό μια πλήρη αναθεώρηση των βάσεων των επιχειρημάτων του Μαρξ.
3. "Το χειρότερο προϊόν του ιμπεριαλισμού: ο αντι-ιμπεριαλισμός" στο Κομμουνισμός Νο 25 (γαλλικά)
4. Και είναι ιστορικά ξεκάθαρο ότι οι σοσιαλ-δημοκράτες δεν έκαναν καμία αναφορά στον επαναστατικό πόλεμο του προλεταριάτου ενάντια στο Κεφάλαιο, παρά μόνο στον πόλεμο μεταξύ εθνών.
5. Η σοσιαλ-δημοκρατία στην Νότια Αμερική, σε συμφωνία με την αστική ταξινόμηση σε χώρες, ανταποκρίθηκε στην σοσιαλ-δημοκρατία των "μή- ιμπεριαλιστικών χωρών"· αρνήθηκε την χυδαία υλιστική θεωρία περί εργατικής αριστοκρατίας, αλλά ήταν σαφώς όχι λιγότερο ιμπεριαλιστική από τους υπόλοιπους (το οποίο δεν θα είχε κανέναν όνομα!). Ξεκάθαρα αποτέλεσε, όπως σε κάθε μέρος του κόσμου, μία αποφασιστική δύναμη ενάντια στην επανάσταση και στην υπηρεσία της στρατολόγησης των εργατών για τον καπιταλιστικό πόλεμο.
6. Αυτή η συμβίωση έχει συνεισφέρει στην λανθασμένη αφομοίωση μεταξύ κάθε μίας από αυτές τις αντιλήψεις. Η διάκριση που έγινε από τον Μαρξ στο "Κεφάλαιο" ανάμεσα στην συμπύκνωση - "που βασίζεται άμεσα στην συσσώρευση ή καλλίτερα είναι ταυτόσημη" - και στην συγκέντρωση, δηλαδή "στην συμπύκνωση ήδη υπάρχων κεφαλαίων".
7. Έκτος βέβαια της ρητής ενοποίησης όλου του κεφαλαίου ενάντια στον κομμουνισμό, ενάντια στην προλεταριακή ανατροπή. Και λέμε ρητής ενοποίησης, διότι ο καπιταλιστικός πόλεμος, ο πόλεμος μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων είναι de facto μία συνεπαγόμενη ενοποίηση (υπό το κάλυμμα του διαχωρισμού και του πολέμου) ενάντια στο προλεταριάτο και στον ιστορικό του στόχο: τον κομμουνισμό.
8. Κάποιος δεν πρέπει να ξεχνάει ότι η ίδια η βάση της καπιταλιστικής κοινωνίας προϋποθέτει την ιστορική παραγωγή του ατόμου (individual), του πολίτη, που σημαίνει τον πόλεμο όλων εναντίων όλων, που κυβερνάται από το δικαίωμα που αναγνωρίζει τον γενικευμένο ανταγωνισμό των ατόμων ως βάση και υπόβαθρο της ύπαρξής τους. Η "ενωτική κοινωνία", το έθνος, ο λαός... είναι η κοινή ύπαρξη αυτών των ατόμων που αντιμετωπίζουν το ένα το άλλο μέσω της αμοιβαίας τους αναγνώρισης ως κάτοχοι αγαθών. Η δημοκρατία είναι ακριβώς αυτή η μόνιμη αναπαραγωγή εξατομικευμένων και εγωιστικών ατόμων που έρχονται αντιμέτωπα το ένα με το άλλο, και την ίδια στιγμή η γενικευμένη συγκάλυψη. Η γενίκευση της συγκάλυψης είναι και αυτή το προϊόν της καθολικότητας της αποξένωσης της προσωπικής δραστηριότητας (μισθωτή εργασία) και επιβάλλεται από την βία και την τρομοκρατία του κράτους.
9. Ο Μαρξ υπογραμμίζει ότι: "... ακόμα και αν συνέβη σε μία μόνο βιομηχανική περιφέρεια, μία κοινωνική επανάσταση βρίσκεται στην οπτική της ολότητας, διότι είναι μία διαμαρτυρία του ανθρώπου ενάντια στην απανθρωποποιημένη ζωή, διότι ξεκινάει από την οπτική του κάθε πραγματικού ατόμου, διότι η κολλεκτιβική ύπαρξη (Gemeinwesen) από την οποία το άτομο προσπαθεί να μην είναι απομονωμένο πλέον, είναι η πραγματική κολλεκτιβική ύπαρξη του ανθρώπου, η ανθρώπινη ύπαρξη."
10. "Το κεφάλαιο μπορεί να υπάρξει μόνο ως πολυάριθμα κεφάλαια." (Grundrisse - Καρλ Μαρξ)